

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 26

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: Din, Diyalog ve Ilımlı İslâm

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN:

Baskı ve Cilt: Lord Matbaası

Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 674 93 54

Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2018

© Özgü Yayınları, 2018

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26 - (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

**DİN, DİYALOG VE
İLİMLİ İSLÂM**

Özgü Yayınları

2018

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Alimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim ve Özgürlük, 10- İlim ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İncanın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Aığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslâm, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da Irkçılık, Ulusalçılık, Milliyetçilik, 33- İslam'sız Olmaz, 34- İlimsiz Olmaz, 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek, 38- Hatırlatmalar, 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu, 40- Müslüman Kimliğinin Kodları, 41- Bize Düşen, 42- İslâm Davası

İthaf

Aramızdaki derin sevgi ve saygının mahşerde güzel yerlerde de devamını dilediğim, Kahramanmaraş'ın mümtaz âlimlerinden merhum Abdullah Edip Güvenen Hoca Efendinin mübarek ruhlarına hürmet ve muhabbetle ithaf olunur.

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

I. Bölüm DİNLER

DİN GERÇEĞİ

Dinin Tarifi	21
Biraz Daha Açarsak.....	23
Kur'an'da Din'in Anlam Seyri.....	26
Dinin Kaynağı.....	34
Yanlı İsimlendirmeler.....	36
Dinin Varoluş Amacı	39
İnsanın Varoluş Amacı.....	40
İnsanın Değeri	41
Peygamberlerin Varoluş Amacı	42
Dinlerin Tasnifi	43
Çeşitli Tasnifler	45
Sonuç	48

HAK DİN İSLAM

İslam'da Tekâmül.....	50
Fetret Devrinde Din	53

İslam Gerçek Özgürlüktür.....	54
Görüntüye Aldanmama	56
Kur'an Korunmuştur	58
İslâm Evrenseldir.....	61
İslam Temizliktir.....	64
İslam, İrade Dinidir	66
İslâm'da Zorlama Yoktur	67

BÂTIL DİNLER

Bâtıl Dinler.....	70
Karma Dinler	71
Ekber Şah'ın Karma Dini	72
Doğal Dinler	74
Deizm	75

MUHARREF DİNLER

Muharref Dinlerin Tanımı.....	83
Yahudilik de, Hristiyanlık da Batıldır	84
İslam, Yahudilik ve Hıristiyanlık Mukayesesi	87
Üç Dine Uyarılar	90
Şeriatsızlık	91
Laiklik ve Liberalizm	92

"İLİMLİ İSLAM" BİR TAHRİFTİR

"İlimli İslam" Projesinin temelleri.....	96
İlimli İslam'ın Bugünkü Temsilcileri	97
Kemalizm Tutmayınca İlimli İslam Sunuldu	99
İslam İçin Bir "Pavlos" Aradılar	102
"Olmaz Öyle Şey?" Demeyin	104
Okullar Bir Projedir	106

ÜÇ DİNİN SON SÖZLERİ

Yahudiliğin Son Söz	110
Hristiyanlığın Son Sözü	110
Mukavkis'a Giden Mektup	114
Heraklius'a Giden Mektup	115
İslam'ın Ehl-i Kitaba Müsamahası.....	116
Bölümün Fezlekesi	119

II. Bölüm

DİYALOG

DİYALOGTAN ANLADIĞIMIZ.....	123
Birbirimizi Anlamak	123
Bizim Eski Kavgalar	125

Kavga Zarar Veriyor.....	126
Şimdi de Diyalog Kavgaları.....	128
Diyalog Nedir?	130
İslam'a Davet Vazifesi	133
Ümmetin Tebliğ Vazifesi.....	136
Diyalog Niçin Olmalıdır?	139
Kavga Neden?	139
Acaba Öyle mi?.....	141
İşte Bir Örnek.....	144
Haklı Olan ne?	146
Ehl-i Kitab'a Karşı İki Düşünce Tarzı	148
Kafirlerden Karşı Çıkanlar	153
Bir Tavsiye Bir Dua	155
Tehlike Geçmedi	158
Tartışma Uzayacak Gibi	161

DAVET VE DİYALOG

Bastığımız Zemin	164
İki Kaypak Kavram	166
Küfür Tek Millettir	170
Davetin Dili Yumuşak Olmalı	172

Ehl-i Kitaba Barışçı Dil	174
Diyalog, Asıl Hıristiyanlar İçindir	175
Batı'nın Önyargısı Yıkılmalı	177
Barışın Dili Başkadır.....	179
Savaşın Dili Başkadır	180
İletişimin Gerçekleri	181
Eleştirmeyin	181
Hatanızı Kabul Edin	182
Tartışmayın.....	183
"Hayır" Demeyin	183
Mütevazı Olun.....	184
Görünüşünüze Dikkat Edin	184
Enerjik Olun.....	185
Samimi Olun	185
İltifat Edin.....	185
Onlara Üstünlük Verin	186
İyimser Yaklaşın	186
Sevin, Saygı Gösterin	187
Emin Olun	187
Ses Tonunuzu Ayarlayın.....	187
Dinlemeyi Bilin.....	188

III. Bölüm

DİNLER ARASI DİYALOG

DİYALOGTA SINIR TESPİTİ

Diyalog Nasıl Olmalıdır?	191
Diyalog Nasıl Olmamalıdır?.....	192
Sorun Nereden Çıkmıştır?.....	194
İşin Doğrusu Nedir?	195

DIYALOGUN GERÇEK YÜZÜ

Diyalogun Mahiyeti	198
Diyalogun Hedefi.....	200
Bir Özet.....	203
Bir Kayıt Düşelim.....	209

DİYALOGDA GÜLEN VE CEMAATİ

Gülen'in İhanetleri.....	211
Gülen ve Diyalog	213
Pişman Olmamak İçin Araştırılmalı	215
Vatikan Ve Kiliselerle İlişkiler.....	216

Hangisi Doğru?	221
Bu Sözler Nereye Gitti?	224
Nereden Nereye?	227
Ermeni Soykırımını Tanıyor	229
Gülen Mason mu?	231
Çok Şahit ve Belge Var	234
“Sen Bizim Mesihimizsin”	240
Gülen, Hz. İsa mı?.....	242
İlimli İslam Projesi.....	245
Gülen İhaneti Üstlendi.....	248

BAŞKA OLUMSUZ ÖRNEKLER

Diyalogta Olumsuz Örnekler.....	251
Yahudi ve Hıristiyanlar Cennete Girecek mi?.....	252
Süleyman Ateş Yanılıyor	254
Ateş'in Yanlışlarını Düzeltelim	257
Alimlerin Görüşü.....	261
Şu Sözler Kime Ait?	263
Bizim Gençler Diyor ki.....	264
İş Nereye Vardı	265
Bilgili İmam ve Diyalogcu Papaz.....	267

14 ❁ *Din, Diyalog ve İlmli İslâm*

İslam "Başkalaştırılıyor" mu?	272
İptal Edilen Toplantı	275
Vatikan'ın Diyalogdan Beklentisi.....	276
Misyonerliğin Amacına Hizmet	278

BENZER TEHLİKELER

Ekber Şah Zulmü	288
Cumhuriyette Tarihin Tekerrürü	293
Yerinde Bir Uyarı.....	296

SONSÖZ	299
---------------------	-----

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

”إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ
مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ
فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ“

Allah Teâlâ'nın sonsuz nimetlerine hamd-ü sena, Sevgili Peygamberimize (s.a.v.) bizim için gösterdiği gayret ve çabalardan dolayı kesintisiz salat ve selam eyleriz. Hane halkına, ashabına, âlimlere ve hocalarımıza da.

Yıllar önce çok konuşulan “diyalog” üstüne bazı dostlar bizden açıklayıcı yazılar yazmamızı istediler. Bu konunun lehte ve aleyhte olanların fikirlerinden hayrete düşmüşlerdi. Biz de birkaç yazı yazdık, ama yetinmediler. Bunun üzerine bu konu zaten davet ve tebliğ ile ilgili olduğundan, bu kitabı yazmaya karar verdik ve başladık. Amacımız bir küçük cep kitabı idi. Fakat kalem söz dinlemedi. Böylece kitap büyüyerek bu hale geldi. Fakat ne yazık ki bastıramadık. Kısmet bugüneymiş. Bu arada kitabı yeniden okuduk ve bazı bilgileri güncelledik, ilaveler yaptık.

Kitap üç bölümdür. İlk bölümde dinin tanım ve tasnifini işledik. Bu bölümden amacımız din gerçeğini tanıtmak, batıl ve muharref

dinler ile hak dinin özellikleri hakkında bilgiler sunmaktır. Çünkü “diyalog” bu ekseninde dönüp dolaşmaktadır. Buna aracı yapılmak için “İbrahimî Dinler” denilen ve kökü “ilahî” ve “semavî” olarak sunulan üç dini en son şekil ve sözleriyle görmek tartışmayı bitirmekte faydalı olabilir.

İkinci bölümde bizim diyalogdan ne anladığımız ile bu konuda ilahî iradenin tecellisi için gereken ilkeler işlenmiştir. Kelime anlamıyla “diyalog,” ilahî bir görevle “davet” ve “tebliğ” davasında olanlara çok yabancı bir kelime değildir. Söz konusu olan üç din her zaman yan yana yaşamıştır. Bugün dünyanın sınırları daha da kısalmıştır. Her zamankinden daha fazla barışa ve huzura ihtiyaç vardır. Şüphesiz savaşın ve barışın dili başkadır ve biz çağın “iletişim çağı” olduğunu unutmamalıyız. Bu konu iyi anlaşılmazsa yanlışlıklar yapılabilir. Bu yüzden kendimizi sorumlu saydık.

Üçüncü Bölümde ise, “Dinlerarası Diyalog” enine boyuna işlenmiştir. Zaten asıl tartışma alanı da bu bölümdür. Bu tartışmada ilk akla gelen, önce “Gülen ve cemaati,” şimdi ise FETÖ olarak bilinen yapıdır. Haliyle bu konuda öncelikle onların fikirlerini ve alt yapılarını açıklamaya çalıştık. Şüphesiz başkaları da vardır. Örnekler verecek bazılarını yazdık.

Önemine binaen bu konuyu açıklamaya çalıştık. Hiç şüphesiz onlardan başka kimi örnekler de vardı. Bu yüzden diyalog hareketinin bazı örneklerini ve tehlikelerini yazdık. Aslında bu bölüm genişletilebilir, çağdaş düşünce ve sistemlerle İslam’ın ilişkileri anlatılabilirdi. Ama biz kitabımızın hacmini daha fazla büyütme istemedik. En önemli konulara parmak basarak bitirdik.

Bu kitaba emeği geçen herkese teŖekkür ediyorum. Allah Teâla hayırlara vesile eyleyerek faydalı kılsın. Bizim amacımız, kendisiyle Rabbimize severek kulluk ettiğimiz bu dini yeryüzüne doğru tanıtmak, kendi ilkeleri doğrultusunda yaymaya alıŖarak hayata hakim kılmaktır. Bu uğurda Rabbimizden rızasını ve tevfikini dileriz.

Her sözümüzün soru “hamd-ü senalar olsun âlemlerin Rabbi Allah Teâlaya” olsun inŖallah.

Cemal Nar

KahramanmaraŖ

I. Bölüm

DİNLER

DİN GERÇEĞİ

Dinin Tarifi

Din insanın Yüce Yaratıcı, diğer insan ve varlıklarla münasebetlerini düzenleyen ve hayatına yön veren, onlarla ilgili davranışlarına esas olacak kurallar bütününe verilen addır. İnsanla beraber var olan, tarihin bütün devirlerinde ve bütün topluluklarında karşılaşılan din olgusu, çeşitli şekillerde kendini göstermektedir.

Şamil İslam Ansiklopedisinde verilen bilgilere göre, Arapça bir kelime olarak “dal, ye, nun” harflerinden meydana gelen din sözcüğü, söyleyiş şekli değişmeksizin Türkçe’ye de girmiştir. Kelime, gerek İslâm öncesi Arapça’sında gerekse Kur’ân ve Sünnet’te oldukça yaygın bir şekilde kullanılmıştır. Bunun tabii bir sonucu olarak din sözcüğü İslâm tarihi boyunca, bütün çeşitliliğiyle ve farklı oranlarda yoğun olarak, kaynaklarda, ilmî ve edebî eserlerde, sözlü ve yazılı anlatımda, İslâmî ilimlerin anahtar terimlerinin en başında yer almıştır.

Aynı kökten gelen ve yüce Allah’ın sıfatı ya da ismi olarak kullanılan “ed-Deyyân,” “yapılan işlerin karşılığını veren, kahreden, yani istediğine zorlayan, egemen, hikmetle yöneten, hesaba çeken, hiçbir ameli karşılıksız bırakmayıp hayra da şerre de karşılık veren” demektir.¹

1 el-Firûzâbâdî, Kamus; Mecdû’d-Dîn İbnu’l-Esîr, en-Nihâye fi Garîbi’l-Hadis, Beyrut 1399/1979, II, 148; İbn Sîde, XIII, 155.

“Mütedeyyin” ise, Allah’ın dinine teslim olan, itaatkâr, öldükten sonra hesap ve cezaya inanan kimse demektir.²

İstilah Olarak Din: “Yüce Allah’ın, peygamberleri aracılığı ile akıl sahibi insanlara tebliğ ettiği, onları dünya ve âhîret mutluluğuna kavuşturan ve itaat edilmekle ibadet edilip sevap kazanılan Allah’ın koyduğu hükümler, kanunlar bütünü, yani ilahî sistemdir.”

Bu tarifte dikkat çeken unsurların bir kere daha altını çizelim:

Din, Allah tarafından gönderilmiştir.

Din, iman ve ibadet olduğu kadar, dünya hayatını düzenleyen Allah’ın koyduğu kanunlardır. Yani ilahî bir sistem, bir yaşama biçimidir. Bu yüzden laikliği asla kabul etmez.

Din, peygamber aracılığı ile gönderilmiştir.

Din, akıl ve irade sahibi kullara, yani insan ve cinlere gönderilmiştir.

Dine itaat edilmekle aynı zamanda ibadet edilip sevap kazanılır.

Din, böylece insanları ve cinleri hem dünya, hem de âhîret mutluluğuna kavuşturmak amacıyla gönderilmiştir.

Bu anlamıyla din hem inanç konularını hem de amelî konuları kapsamaktadır. Allah’tan geldiği için (Allah’ın dini şeklinde) Allah’a; Peygamber tarafından tebliğ edildiği için (Peygamber’in dini şeklinde) peygambere; ona uyup bağlandıkları için de (meselâ “Müslümanların dini” şeklinde) ümmete izafe edilebilir.³

2 Şehristânî, el-Milel ve’n Nihal, I, 38.

3 Râgıp el-İsfâhânî, el-Müfredat fî Garîbî’l-Kur’an, Kahire 1381/1961 s. I 74; Tehânevî, Keşşâfu İstîlâhâtî’l-Fünûn, Kalkuta, 1862’de İstanbul 1404/1984 tıpkı basım, I, 503.

Bu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi; “din,” ıstılah olarak tanı-tılmak istenince; genelde “hak din” ve “son din” olan İslâm tanıtılmak istenmiştir. Bunun en önemli sebebi olarak “Allah katında geçerli tek din’in İslâm olması”⁴ gösterilebilir.

Bu tariflerden anlaşıldığı üzere hak din’in, diğer bir ifade ile “İslâm”ın temel birtakım özellikleri vardır:

İslâm dini ile İslâm şeriatı aynı şeylerdir.

Dolayısıyla İslâm dışı bütün dinler de birer şeriat ve her şeriat da bir dindir; ancak bunlar Allah katında makbul değildirler.

Laiklik bahanesiyle “İslam dinine” iman ettiği halde “İslam şeriatına” iman etmeme, onu beğenmeme ve çirkin göreme, bu asırda dinin hakkıyla bilinmemesinden kaynaklanan bir cahiliyyet, bir saç-malıktır, bir sapıklık ve küfürdür.

Din, irade sahibi akıllıları muhatap alır.

Biraz Daha Açarsak

Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi de “din” kelimesini sözlük ve terim anlamı olarak çok geniş olarak incelemiştir. Biz tekrardan kaçınmak için onları bırakalım da sadece Mütercim Asım Efendinin din için otuzu aşkın anlamından söz ettiğini vurgulayalım. “Bunlar-dan dinin terim anlamını yakından ilgilendirenler şunlardır: Ceza ve karşılık. İslâm, örf ve âdet, zül ve inkıyad, hesap, hâkimiyet ve gali-biyet, saltanat ve mülkiyet hüküm ve ferman, makbul ibadet, millet, şeriat, İtaat.” (Kamus Tercümesi, “dyn” md.)⁵

4 Al-i İmrân, 3/19, 85.

5 Bkz. Günay Tümer, DİA Din Md. 9/312 vd.

Kur'ân-ı Kerim'de din kelimesi doksan iki yerde geçmektedir; ayrıca üç âyette de (et-Tevbe 9/29; es-Saffat 37/53; el-Vakıa 56/86) değişik türevleri yer almıştır. Bu âyetlerde dinin başlıca şu anlamlarda kullanıldığı görülür: Zül, yönetme-yönetilme, itaat, hüküm, tapınma, tevhid, İslâm, şeriat, hudûd, âdet, ceza, hesap, millet. Din kelimesinin geçtiği âyetlerin yaklaşık yarısı Mekkî, yarısı da Medenîdir.

Millet ve mezhep, bir dinî topluluğun belirli bir inanca sadakat göstermesine, emirlerine itaat etmesine ve uygulamalarını yerine getirmesine delâlet etmesi noktasında din anlamına gelmektedir.

İslâm bilginlerine ait din tarifleri Kur'ân-ı Kerim ve İslâm inançları göz önünde bulundurularak yapılmıştır. Bir örnek olarak Seyyid Serif el-Cürcânî'nin din tanımı verilebilir:

“Din, akıl sahiplerini peygamberin bildirdiği gerçekleri benimsemeye çağıran ilâhî bir kanundur.”⁶

Aynı tanım daha sonraki bazı kaynaklarda da tekrar edilmiştir.⁷

Zebîdî'de yer alan diğer bir tanım şöyledir: “Din, akıl sahibi insanları kendi tercihleriyle bizzat hayırlı olan şeylere götüren ilâhî bir kanundur.”

Tehânevî ise kısmen farklı bir tanım verir: “Din, akıl sahiplerini kendi iradeleriyle şimdiki halde (dünyada) salâha, gelecekte (âhirette) felaha sevkeden, Allah tarafından konulmuş bir kanundur.”

Aynı müellife göre, din; kaynağı itibariyle Allah'a, tebliği yönünden Peygamber'e, uygulanması bakımından da ümmete nisbet edilir.

6 et-Ta rifât, “dîn” md.

7 Meselâ bakınız: Tâcû'l-Arûs, “dyn” md.

M. Hamdi Yazır, yukarıdaki klasik tarifleri de dikkate alarak dini “akıl sahiplerini hüsn-i ihtiyarlarıyla bizzat hayır ve nimete sevkeden bir vaz’-ı ilâhî, şeriat ve millet, beşerin ihtiyarî fiillerinin hayır ve saadet gayesine doğru cereyanını temin eden bir yol, bir kanun, bir âmil-i ma’nevî” şeklinde tarif etmiştir.

Ayrıca İslâm kavramının da belli başlı anlamlarına işaret ettikten sonra müslüman bilginlerinin geleneksel din tarifleriyle İslâm kavramı arasında açık bir uyum olduğuna dikkat çeker. Zira geniş anlamda İslâm “teslimiyet, kurtuluş” gibi mânaları yanında “müsâleme” (karşılıklı güven ve barış) anlamını da ifade eder. Dîn de insanlar arasında ihtilâf ve çekişmeleri önleyerek müsâlemeyi temin eden bir kanundur. Dinde yalnız insanlar arasında değil insanlarla Allah arasında da bir ahid ve barışıklık (selem) vardır. Bu sayede halikın iradesiyle mahlûkun iradesi arasında uygunluk sağlanmış olur.

Modern müslüman âlimleri arasında dini klasik tariflerden az çok farklı ve daha kapsamlı şekilde tarif edenler vardır. Muhammed Abduh’a göre din, insanın kâinattaki varlıkları müşahede ederek duyular üstü ilâhî gerçekleri kavramasından ibarettir. Bu ilâhî gerçeklerden biri de peygamberlik kurumudur. İnsan ancak peygamberlerin getirdiği mesaj yardımıyla ilâhî hakikatin mahiyetini kavrar ve her türlü davranışının karşılığını başka bir âlemde göreceğini öğrenir.

Reşid Rızâ ise dini kişinin kendi çabasıyla öğrenemediği, sadece vahiy kanalıyla elde edebildiği gerçekler bütünü olarak tarif eder.

Çağdaş müslüman fikir adamlarından Seyyid Hüseyin Nasr’a göre din, insanı gerçeğe bağlayan şeydir. Her din netice itibariyle biri doktrin, diğeri metot olmak üzere iki unsur ihtiva eder. Din öncelikle mutlak hakikati nisbî olandan ayıran bir doktrin, ikinci olarak da

hakikat üzerine düşünmeye, mutlak olana bağlanmaya, insan varlığının gaye ve anlamına uygun biçimde Allah'ın iradesine göre yaşamaya elverişli bir metottur.⁸

Sonuç itibariyle şöyle söylenebilir: “İslâm bilginleri dinin tarifini, Kur’ân-ı Kerîm’de yer alan açıklamaları ve İslâm inançlarını göz önünde bulundurarak yapmışlardır. Buna göre hak dinin tarifi şu şekildedir: “Din; akıl sahibi insanları kendi tercihleriyle bizzat hayırlı olan şeylere götüren ilâhî bir kanundur.”

İslâm bilginlerinin din tarifleri hak din için düşünülmüş tariflerdir. Bu tariflerde ortak noktalardan biri dinin ilâhî kaynaklı olduğunun vurgulanmasıdır. Buna göre gerçek din beşer kaynaklı olamaz.

Yine bu tariflerde dinin akıl ve irade ile ilişkisi gösterilmiştir; bu da dinin bir akıl ve tercih konusu olduğu anlamını taşır.

Nihayet dinin insanları özü itibariyle hayır olana yönelten bir kanun şeklinde tanımlanması dinin aynı zamanda bir aksiyon alanı olduğunu gösterir. Buna göre din, “insanın kâinattaki varlıkları müşahede ederek duyular üstü ilâhî gerçekleri kavramasından ibaret” görülebileceği gibi, “kişinin kendi çabasıyla ulaşamayıp, sadece vahiy kanalıyla elde edebildiği gerçekler bütünü” olarak da tarif edilebilir.”⁹

Kur’an’da Din’in Anlam Seyri

Günay Tümer’in DİA’da verdiği bilgilere verdiği Kur’an’da dinin geçtiği sûrelerin nüzûl sıralarını dikkate alarak bu terimin semantik gelişmesini inceleyenler olmuştur. Yvonne Yazbeck Haddad’ın tes-

8 A.y.

9 Türkiye Diyanet Vakfı İlmihali,

bitine göre (MW, LXIV, 114-123) din kelimesinin geçtiği âyetlerin yaklaşık yarısı Mekki, yarısı Medeni'dir. Mekke döneminin ilk zamanlarında inen âyetlerde din terimi "yevm" kelimesiyle birlikte "yevmü'd-dîn" (din günü; hesap, ceza-mükâfat günü) şeklinde geçer. Yevmü'd-dîn tabiri sonraki Mekki ve Medeni âyetlerde tekrar edilmemektedir. Bu tabir, ilk dönem âyetlerinin genel muhtevasına uygun olarak insanın iman ve ameline göre hesaba çekileceği âhîret gününü ifade eder.¹⁰

Mekke devrinin ikinci yarısında nâzil olan dinle ilgili âyetler incelendiğinde bu âyetlerde artık ilk dönemlerde vurgulanan sorumluluk ve hesaptan tevhid ve teslimiyete geçildiği görülür. Buna göre insan sadece Allah'a ibadet edecek, O'na ortak koşmayacaktır. Din Allah tarafından konulan ve insanları O'na ulaştıran yoldur. "Muhlisîne lehü'd-dîn" ifadesinde vurgulanan ihlâs kişinin bütün hayatını yüce Allah'a vakfetmesi, bütün samimiyetiyle O'na bağlanıp teslim olmasıdır; sadece sıkıntı ve üzüntü anında Allah'a yönelmek değil her zaman O'nu hatırlamak ve koyduğu ilkelerden ayrılmamaktır. Bu merhalede "es-sırâtü'l-müstakim" (doğru yol), "dinen kayyimen" (Âsım kıraatinde "kıyemen," dosdoğru din) ve "millete İbrâhîm" (İbrâhim'in dini) ibareleri aynı âyette yan yana yer almakta ve birbirini kuvvetlendirmektedir.¹¹ Bu husus başka bir Mekki âyette mevcut değildir.¹²

Daha önce Hz. Peygamber'e yüzünü hanîf (muvahhid) olarak dine çevirmesi emredilmişken (er-Rûm 30/30, 43) artık onun, Rabbi-

10 Fâtiha 1/4; Zâriyât 51/6.

11 el-En'âm 6/161; bk. Fahreddin er-Râzi, 14/12.

12 Krş. Yûsuf 12/38; en-Nahl 16/123.

nin hidayetiyle bunu başardığı; doğru yola, hanîf olarak dosdoğru dine, İbrâhim'in dinine yöneldiği ifade edilmektedir. Ayrıca önceki emirler fert seviyesinde kalırken bu defa Rasûl-i Ekrem Allah'ın hanîflerinden (hunefâ), muvahhidlerden biri olmuştur. Böylece bir müminler cemaatinin söz konusu edildiği görülmektedir.

Medine döneminde "millet-i İbrâhîm" kavramıyla ilgili önemli bir gelişme, bu ifadenin Hac sûresinin 78. âyetinde "müslimîn" kelimesiyle bir arada geçmesidir. Böylece Mekke döneminde esas olan tevhidten ümmete, kendisini Allah'a teslim edenler cemaatine geçilmiştir. Ancak tevhid müşriklerle olan diyaloglarda bütünüyle bir kenara bırakılmamış, bu defa "dînü'l-hak" tabiriyle hıristiyan ve yahudilerin muharref dinleriyle müşriklerin bâtil dinlerine karşı bu yeni dinin sağlam esasları belirtilmiş ve onun bütün dinlere üstün kılınacağı müjdelenmiştir.¹³

İşte tam da bu dönemde "Dinler arası diyalog" düşüncesini belirleyen ayetlerin indirildiğini görürüz. Şimdi Medine'de İslam ile beraber Purperest Arap müşrikliği, Yahudilik ve Hıristianlık da vardır. Bu yüzden bu dinlerle ilgili ayetler indirilmekte ve hak ile ilişkileri açıklanmaktadır.

Bu ayetlerde gündeme gelen gerçekleri hemen birkaç ayetle belirtelim: **"Allah katında din şüphesiz İslâm'dır."** (Âl-i İmrân 3/19; el-Bakara 2/193); **"Kim İslâm'dan başka bir dine yönelirse onun dini kabul edilmeyecektir; o âhirette de kaybedenlerdendir."** (Âl-i İmrân 3/85)

Bu âyetlerle putperestlikle beraber kitapları tahrif ve tağyir edilmiş muharref dinler olan Yahudilik ve Hıristiyanlık dinlerinin ba-

13 et-Tevbe 9/29, 33; el-Fetih 48/28; es-Saf 61/9.

til oluşu belirtilmiştir. Onların böyle oldukları halde üstelik sadece kendilerinin cennete girebileceklerini iddiaları çürütülmüştür. Böylece yahudi ve hıristiyanların din, dünya ve ahiretteki durumlarına açıklık getirilmiştir.

Bu dönemde onların Hz. İbrâhim'e ve onun dinine göre durumları tahlil edilmekte, kendilerine "Ehl-i kitap" denilerek müşriklerden ayrı tutulmalarına rağmen inanç ve davranışlarının yanlış olduğu da belirtilmekte ve Allah'ın dinine davet edilmektedirler.

Yine Medine döneminde başta bu üç din mensupları olmak üzere sair insanlarla ilişkiler de açıklığa kavuşturulmuştur. Davet, barış ve savaş üçlemesinde ifade edebileceğimiz bu duruma dair örnek verelim:

Savaş konusuna temas eden âyetlerde fitneyi ortadan kaldırmak üzere "Allah'ın dini" için savaşılması istenmiştir.¹⁴

Din uğrunda savaşmayan insanlarla esas ilişkiler, toplumsal barış içinde, cebir ve şiddet olmaksızın İslam'a davet edilmeleri ile adalet ve iyilikle davranılması, hak ve hukuklarının korunması gereğidir.¹⁵

"Dininize uyanlardan başkasına inanmayın." (Âl-i İmrân 3/73) meâlindeki âyetle dinin, Allah-insan ilişkisi yanında sosyal ilişkilerin de temel ölçüsü olduğu ortaya konmaktadır. Birer dinî faaliyet ve tezahür olan tövbe, namaz ve zekâtın özellikle zikredilmesi de bunu gösterir: **"Eğer onlar tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse sizin din kardeşiniz olurlar."** (et-Tevbe 9/11) Bu da davet faaliyetinin devamlılığını gösterir.

14 el-Bakara 2/193; el-Enfâl 8/39.

15 el-Mümtehine 60/8-9.

Aynı dönemde din kelimesinin yer aldığı âyetler arasında iki âyet bu terime iyice açıklık kazandırmaktadır:

“O sizi seçmiş, babanız İbrâhim’in yolu olan dinde sizin için bir zorluk kılmamıştır.” (el-Hac 22/78)

“Bugün sizin için dininizi ikmal ettim, üzerinizdeki nime-timi tamamladım, din olarak sizin için İslâm’a razı oldum.” (el-Mâide 5/3)

Böylece Mekke döneminde din kavramı, “tarihin akışına ve ta-biatın gidişine yön veren, zamana ve âleme hükmeden, dini ortaya koyan, hesap gününü elinde tutan Allah’ın otoritesi” şeklinde özetle-nebilecek bir muhteva kazanırken Medine döneminde bu muhteva genişletilerek “kişinin Allah’a bağlı bir hayat sürdürmesi, müslüman topluluğuna karşı görevlerini yerine getirmesi; Allah’ın mutlak tasarruf ve hâkimiyete sahip olması”¹⁶ gibi unsurlar da dinin muhtevasına katılmıştır.¹⁷

Kur’ân-ı Kerîm’de din kelimesinin ifade ettiği mâna, on altı yerde geçen “Allah’ın dini, din Allah için, hak din, dosdoğru din, hâlis din;” on üç yerde geçen “din günü,” on yerde geçen “dinde ihlâslı olma” şeklinde vurgulanmaktadır.

Batıl dinlere “din” denilir mi?

Kur’an iki dönemde de din kelimesi sadece müslümanların değil başkalarının inançlarını da ifade etmek üzere kullanılmıştır.

Meselâ Mekke döneminde müşriklere hitaben, **“Sizin dininiz size, benim dinim bana”** (el-Kâfirûn 109/6) denmiştir.

16 el-Bakara 2/193; el-Enfâl 8/39.

17 Haddad, s. 114-123.

Medine döneminde ise şu ayetlerde bütün insan toplulukları muhatap alınmıştır:

“Bütün dinlere üstün kılmak üzere peygamberini doğruluk rehberi olan Kur’an ve hak din ile gönderen O’dur.” (el-Feth 48/28)¹⁸

Bununla birlikte özel anlamda “din” kelimesiyle “İslâm” kastedilmiştir.¹⁹ Bu bakımdan “İslâm” ile “din” âdeta eş anlamlı iki kelime gibi telakki edilmiş ve bütün peygamberlerin getirdiği dinin İslâm olduğu ifade edilmiştir.²⁰

Ayrıca İslâm özel olarak Hz. Muhammed’e gelen dinin adıdır.²¹

Hadis külliyyatında da din kavramının muhtevasını belirleyen malzeme bulunmaktadır.

Bir hadiste, “*Allah indinde dinin aslı hanîflik ve İslâm’dır*”²² denilmektedir.

Buradan, Kur’an’da olduğu gibi hadislerde de din ile hanîflik ve İslâm kavramları arasında bir anlam birliğinin kurulduğu anlaşılmaktadır.

*“Dini kuvvetli kılan Allah’a hamdolsun.”*²³

*“Dinde genişlik kılan Allah’a hamdolsun.”*²⁴

*“Din nasihatır.”*²⁵

18 Başka bir örnek için bk. Yûsuf 12/76.

19 Âl-i İmrân 3/19.

20 Âl-i İmrân 3/85; en-Nisâ 4/125; el-Mâide 5/3; eş-Şûrâ 42/13.

21 el-Mâide 5/3.

22 Tirmizî, “Menâkıb,” 32.

23 Müsned, III, 199; V, 121; İbn Mâce, “Zuhûr,” 5.

24 Müsned, VI, 167.

25 Buhârî, “İmân,” 42; Müslim, “İmân,” 95.

Bu gibi hadislerde geçen din kelimesi “İslâm” anlamında kullanılmıştır. Peygamberlerin baba bir kardeş (evlâdü allât) olduğunu bildiren hadis,²⁶ bütün hak dinlerin temel prensiplerde müşterek olduğuna işaret eder.

Bazı hadislerde geçen “dînullah,”²⁷ “Allah’ın yolu, şeriatı, kanunu” anlamını; “Kişi dostunun dini üzeredir,”²⁸ “Her bir dinin özellikle önem verdiği bir ahlâkı vardır, İslâm’ın ahlâkı da hayâdır.”²⁹ anlamındaki hadislerde de din “şeriat, edep ve ahlâk” mânalarını ifade eder.

“Cibrîl hadisi” diye meşhur olan hadis de kâmil bir dinin iman, İslâm ve ihsan kavramlarıyla anılan başlıca üç unsur taşıdığına delâlet etmesi bakımından büyük önem taşır. Söz konusu hadisin sonunda, Hz. Peygamber’in bu üç konuyu dinin temel telkinleri arasında gördüğünü belirten şu açıklamayı yaptığı nakledilmektedir: “İşte bu Cibrîl idi, insanlara dinlerini öğretmek için gelmiştir.” Buhârî de bu hadisi “din tâlimi” başlığı altında vermiştir.³⁰

Şehristânî dinin öncelikle “itaat ve inkıyad,” bazen de “ceza ve hesap” anlamına geldiğini belirtir ve sadece ilâhî vahiyden kaynaklananları din olarak nitelendirir.³¹

Cürcânî din ile “millet”in bir olduğunu, bunların itibarî olarak ayrıldıklarını, her ikisinin de şeriata dayandığını belirtir.³² Nitekim

26 Buhârî, “Enbiyâ,” 48; Müslim, “Fezâil,” 145.

27 Dârimî, “Talâk,” 10.

28 Ebû Dâvûd, “Edeb,” 16; Tirmizî, “Zühd,” 45.

29 İbn Mâce, “Zühd,” 17.

30 Buhârî, “İmân,” 37.

31 el-Milel, I, 38

32 et-Tarîfât, “eddîn ve’l-mille” md.

“millet” kelimesi Kur’anda geçtiği on beş yerde “din” anlamında kullanılmıştır.³³

Bâkullânî dinin “ceza, hüküm, inkıyad ve istislâm” (itaat, boyun eğme) gibi anlamları arasında “mezhep” ve “millet”i de vermektedir.³⁴

Millet ve mezhep, bir dinî topluluğun belirli bir inanca sadakat göstermesine, emirlerine itaat etmesine ve uygulamalarını yerine getirmesine delâlet etmesi noktasında din anlamına gelmektedir. Kur’anda, **“Allah katında din İslâm’dır.”** (Â-i İmrân 3/19) denilmesi onun hak din olmasını ifade etmek içindir ve yahudilerin kendi dinlerinin dışındaki inançlara din adını vermemeleri gibi bir anlayışı yansıtmamaktadır.

Yukarıdaki bilgilerin ışığı altında din kavramının İslâmî kaynaklardaki anlamlarını şu şekilde gruplandırmak mümkündür:

1. Ceza (karşılık), mükâfat, hüküm, hesap. Fâtiha sûresindeki (1/4) din kelimesi bu anlamdadır. Nûr sûresinin 25. âyetinde geçen din kelimesi tam olarak ceza mânasında kullanılmıştır.

2. Üstün gelme, hâkimiyet, zelil kılma, zorlama. Nahl sûresinin 52. âyetinde geçen “ve lehüd-dînü vâsiben” (din de daima O’nundur) ifadesindeki din bu anlamda kullanılmıştır. Arapçada “dâne’n-nâse” (insanları itaate zorladı), “dinte’l-kavme” (kavmi zelil kıldın) gibi örneklerde din “itaate zorlama, zelil kılma” anlamına gelir.

3. İtaat, teslimiyet, hizmet, ibadet. Bakara sûresinde yer alan, **“Allah sizin için din seçti.”** (2/132) meâlindeki âyette geçen din bu anlama örnek teşkil eder. Arapçadaki “dinte’r-recüle” (adama hizmet

33 Bkz. M. F. Abdülbâki, Mu’cem, “millet” md.

34 et-Temhîd, s. 345.

ettin), “dintehüm fe dânu” (onlara üstün geldin, onlar da itaat ettiler) ve benzeri örneklerde din kökünden türemiş kelimelerin “itaat ve hizmet” anlamında kullanıldığı görülür.

4. Âdet, yol, kanun, şeriat, millet, mezhep. “Benim mezhep ve meşrebim budur” anlamındaki, “Mâ zâle zâlike dinî ve deydeni” ifadesinde geçen din kelimesi bu gruba örnek olarak verilebilir. “Rasûlullah kavminin dini üzerinde idi” ifadesindeki din kelimesi âdet anlamında kullanılmıştır ki bu husus onun Hz. İbrâhim’den kalma bazı âdetlere uyduğunu gösterir.

Kur’anda din kelimesi yukarıdaki dört anlam grubundan birini veya birkaçını ifade ettiği gibi yer yer bu gruplardaki anlamların tamamını kapsayan bir nizamı da belirtir. Bu nizamı ifade etmek üzere “ed-dînu’l-kayyim, ed-dînu’l-hâlis, dînu’l-hak, dînullah” gibi özel tabirler de kullanılır. Öte yandan Kur’ân-ı Kerîm’de din kelimesi hem ulûhiyyeti hem de ubudiyyeti ifade etmektedir.

Buna göre din, hâlik ve mâbud olan Allah Tala’ya nisbetle “hâkim olma, itaat altına alma, hesaba çekme, ceza-mükâfat verme”; mahlûk ve âbid olan kula nisbetle “boyun eğme, aczini anlama, teslim olma, ibadet etme”dir. Nihayet din bu iki taraf arasındaki münasebeti düzenleyen kanun, nizam ve yoldur.

Dinin Kaynağı

İnsan başlangıçta Allah tarafından “en güzel bir kıvamda” yaratılmıştır.³⁵ Hz. Âdem’den itibaren bütün insanlar, Allah tarafından gönderilen tevhid dininin esaslarını kavrayıp benimseyecek ve ha-

35 et-Tîn 95/4.

yatlarını bu esaslara göre düzenleyecek seviyede zihnî, ruhî ve bedenî kapasiteye sahip kılınmıştır. Bu yüzden insanın maymundan evrim yoluyla geldiğini, ilk insanın ilkel bir varlık olduğunu söyleyen kişiler, zaten Müslüman olamazlar. Yani İslâm'ın insan ve din anlayışı hem biyolojistlerin ileri sürdüğü şekliyle insanın evrimi, hem de bazı dinler tarihi uzmanlarının savunduğu gibi dinin -hâşâ- çok tanrılıktan tek tanrılığa doğru gelişen bir evrim geçirmesi iddialarıyla bağdaşmaz.³⁶ İnsan başlangıçta Bu tür iddialar, İslâm'ın ana kaynağı Kur'an-ı Kerim'in ayetleri ile çeliştiği ve dolayısıyla onları inkar ettiği için, bilimsel bir temele dayanmayan bu iddialara inanmak, sahibini dinden çıkararak kafir olmasına sebep olur.

Allah'ın başlangıçtan itibaren insanlara bildirdiği dinin tevhid dini İslam olduğunu ve onların bu dini benimsemeye yatkın bir fitratta yaratıldığını biliyoruz. İslâm inancına göre dinin kurucusu Allah'tır. Bütün peygamberlerin sunduğu sahih din, kendi çağında yenilenen, güncellenen İslâm'dan başkası değildir. Hepsi de Allah'tan gelmiş ve safiyetlerini korudukları sürece yürürlükte kalmışlardır. İlk insan aynı zamanda ilk peygamberdir ve kendisine bildirilen din de tevhid üstüne bina edilen İslam dinidir.

Allah'ın varlığı, birliği, zât ve sıfatları açısından O'nun mükemmelliği ile nübüvvet ve âhret inancı gibi temel itikadî prensipler, yani zarûrât-ı dîniyye dediğimiz dinin bilinmesi gereken temel esasları bütün bu yenilenen ve güncellenen dinlerde değişmez ilkeler olarak yer almıştır. Bundan dolayı İslâmî inanişâ göre Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin getirdiği hak dinlerin ortak adı İslâm'dır.

36 Bkz. Günay Tümer, DİA Din Md. 9/312.

Ancak tarihin akışı içinde insanlar hak dinden uzaklaşmışlar ve beşerî zaafı neticesinde dinde tahrif ve tağyire, yani bozulmalar ve olumsuz değişimler ve sapmalara sebep olmuşlardır. O zaman böyle merhametli Allah Teala yeni peygamberler göndererek onlar aracılığı ile insanları ya eski dinlerini aslı şekliyle öğrenip uygulamaya çağırılmış veya yeni bir din ve şeriat göndermiştir.

İslâm bilginleri, âyetlere dayanarak insanda hak dini benimseme temayülünün fitri olduğunu, nitekim hanif kavramının “doğru dini benimsemeye yatkın” anlamını da taşıdığını ifade etmişlerdir. Ayrıca yukarıdaki âyette geçen “fitratullah” tabiri müslüman bilginlerin çoğuna göre “Allah’ın dini” demektir ki o da İslâm ve tevhiddir..

Yanlış İsimlendirmeler

Görüldüğü gibi dinlerin menşei ilahîdir. Din esasları Allah Teala tarafından konulmuş bir kurumdur. Bu sebeple herhangi bir hak dinin, peygamberine veya ortaya çıktığı kavme nisbet edilerek adlandırılması İslâmî kabuller ile bağdaşmaz. Böyle bir adlandırma ancak Mûsevîlik ve İsevîlik gibi muharref veya Hinduizm, Maniheizm, Şintoizm gibi bâtil dinler için mümkündür. Batılilar İslâmiyet için yanlış olarak kullandıkları “Muhammedanizm / Muhammedilik” tabirinden genellikle vazgeçmişlerdir. Nitekim Hz. Muhammed, Kur’an’ın tâlimi uyarınca kendisini bir din kurucusu olarak görmediği için açık şekilde “bir beşer” fakat “Rasûl / elçi” olduğunu açıklamıştır.³⁷

Yahudi dininin (Judaism) adı, ilkin I. yüzyılda Yunanca konuşan yahudiler arasında ortaya çıkmıştır. İbrani dilinde kelime “yahadut” şeklindedir. Bu kelime seyrek olarak Ortaçağ literatüründe

37 el-İsrâ 17/ 93; Müslim, “Fezâil,” 140.

ve daha sık bir şekilde modern devirlerde göze çarpar. Yahadut Kut-sal Kitap'ta da, rabbilere ait literatürde de bulunmaz. Ancak Ester'de (8/17) "mityahadim" (Yahudi oldular) ve rabbinik yazılarda (Ket. 716), "dat yehudit" (yahudi dininin özel bir kural ya da adeti olarak, mesela evli kadınların sokaklarda dolaşmamaları, başlarını açık bulundurmamaları) gibi yakın deyimler yer alır. Doktrin ve telkin anlamlarını da içeren "tora" (tevat) kelimesinin klasik kaynaklarda genellikle Yahudi telkini için kullanıldığı görülür. Ancak günümüzde tora vahyi ve değişmeyen geleneği ifade ettiğinden bu kullanım terkedilmiştir.

Aslında din terimi yahudi literatüründe oldukça karışık bir gelişme göstermiş,³⁸ bu sebeple Yahudi dininin adı, kaynağı, din teriminin gelişmesi gibi konular büyük tartışmalara yol açmıştır.³⁹

Hıristiyan adının kökü Yunanca "christos" (yağlanmış) kelimesine dayandığı ve Kral David'in (Hz. Davud) yağlanarak tahta çıkmasının bu adlandırmaya yol açtığı kabul edilir. Bu isim bizzat İnciller'de yer almaz. Ancak Ahd-i Cedid'de havarilerle ilgili "Rasûllerin İşleri" bölümünde ilk defa Antakya'daki hıristiyanların halk tarafından böyle adlandırıldığı bildirilir.⁴⁰ Ayrıca 60-70 yılları arasında Roma'da halkın havarilerden bu isimle bahsettiği ve ilk iki yüzyılda yaşamış hıristiyan olan ve olmayan müelliflerin bu kelimeyi kullandığı da bilinmektedir. Ancak kelimenin sadece İnciller dışındaki Ahd-i Cedid bölümlerinde pek az yer alması,⁴¹ bu ismin o

38 Leon J. Yagod, "Judaism," EJD., X, 384.

39 Bkz. DiA, Yahudilik Md.

40 Rasûllerin İşleri, II 126; 26/28.

41 Rasûllerin İşleri, II 126; 26/28; Petrus'un Birinci Mektubu, 4/16.

zamanki hıristiyanlarca değil putperestlerce kullanıldığını gösterir. Nitekim kaynakların belirttiğine göre hıristiyan adı ilk defa İgnatius (ö. 107) zamanında, kilisece Hz. İsa'nın mesihliğine dayanan bir tabir olarak kabul edilmiştir.⁴²

Günümüzde yaşayan dinlerin isimleri, genellikle kutsal kitaplarda yer alan veya kurucularına verilen isimler olmayıp sonradan düşünülmüş ve konulmuştur. Adı kurucusu (Allah) tarafından tesbit edilip mukaddes kitabında zikredilen tek din İslâm'dır. Bu isim Kur'an-ı Kerim'de birden fazla yerde zikredilmektedir.⁴³

Kelime Kur'an'da "müslim, müslimeyn, müslimün. müslimin, müslime, müslimat" şeklindeki türevleriyle de teyit edilmiştir. Ayrıca Kur'an'da aynı kökten türemiş kelimeler 150'ye yakın yerde geçer. İslâm "teslim olmak, bağlanmak, selamet bulmak" gibi anlamlara gelir ve sadece son dini ifade etmesi yanında genelde bütün peygamberlerin yolu olan tevhid dinlerini ve özellikle Hz. İbrahim'in hanif geleneğini de kapsar. Son din olarak İslâm, kutsal kitabı ilahi garanti altına alınma imtiyazına sahip (el-Hicr 15/9) ve yüce Allah'ın rızasına ulaşmış (el-Maide 5/3) en mükemmel din kurumudur.

Yukarıda da geçtiği gibi İslâm dinini ifade etmek üzere Batılılar bir süre "Muhammedanism" kelimesini kullanmışlarsa da günümüzde bu isabetsiz adlandırmadan büyük ölçüde vazgeçilmiş olup genelde İslâm kelimesi kullanılmaktadır. İslâm, bir nizamın ve sistemin adı olması ve bu dinin temel ilkeleri olan Allah'a ve O'nun buyruklarına teslim olma, boyun eğme, böylece kurtuluş ve esenliğe ulaşma

42 F. D. Gealy, "Christian," IDB, 1, 571-572.

43 Bkz. Al-i imran 3/19, 85; el-Maide 5/3; el-En'am 6/125; ez-Zümer 39/22; es-Saf 61/7; ayrıca bk. el-Hucurat 49/17; et-Tevbe 9/74.

ve sosyal barışı gerçekleştirme anlamlarını vurgulanması bakımından vazgeçilemez bir isimdir. Bu isim Kur'an ve Hz. Peygamber kadar ilahi vahiyle bağlantılıdır. Hz. Muhammed'i görevlendiren, Kur'an'ı vahiy yoluyla insanlığa gönderen yüce kudret dini bu isim altında vazetmiştir. Allah, kitabını olduğu gibi dinin adını da böylece garanti altına almıştır.⁴⁴

Dinin Varoluş Amacı

Allah (a.c.)'tan insana ulaşan hakkın ve hidayetini adı İslam'dır. Allah katında tek din olan İslam.

İşte insan yeryüzünde bu amaç için var. Bunu anlamak ve yaşamak için vardır. Allah (a.c.) ilkin Cennette var ettikten sonra onu bu amaç için indirdi yeryüzüne.

Bu bir sınavdır. Yaman ve ciddi bir sınav. Şu iki ayeti bir de bu açıdan okuyalım isterseniz biraz da açarak:

“Şimdi benim tarafımdan size her ne zaman Rasûl veya kitap gibi herhangi bir delil, bir hidayet sebebi gelir de benim o hidayetime, o delilime, yani sizin için koyduğum kanunları içeren dinime, bereketli İslam'a her kim uyarırsa, artık onlara gerçekten hiçbir korku, hiçbir azap yoktur ve onlar ileride hiçbir şekilde üzüntülü olmayacaklar. Yani onlar için korku ve hüznün devam etmez, sonuçları katıksız sevinç ve neşe olur. Allah sevgisi, Allah aşkı ve hakka uyma; onlara hiçbir korku, hiçbir hüznün tattırmaz. Gerçi Allah'ı bilen, Allah'ı seven, Allah'tan korkar, fakat Allah korkusu her saadetin garantisi ve bütün korkuların siperidir. Buna karşılık küfre sapıp bizim hidayetimizi getiren âyetlerimizi, alâmetlerimizi, delillerimizi, hüccetle-

44 Bkz. Günay Tümer, DİA Din Md. 9/312.

rimizi, gerek enfüsî (subjektif) ve gerek âfâkî (objektif) vahdaniyyet (birlik) ve ilâhî şahitlerimizi, gerek âlemde ve Âdem'in yaratılışında yerleştirilmiş olan fitrî ve akli delillerimizi ve gerek peygamberler ve kitaplarla tebliğ olunan kelâmî ve nakli delillerimizi yalanlayanlar da yukarda açıklanan ateşin, o dehşetli ateşin çırası ve kömürü olacak ve ondan ayrılmayacak olan arkadaşlarıdır. Bunlar o ateşte daimî olarak sürekli kalıcıdır. İşte yeryüzünde insanlığa ait hilafetin oluş şekli bu iniş, bu müjde ve bu azap ile beraber olmuştur.”⁴⁵

Evet, değer verilen bir varlık olarak insan, bu değerini Allah'ı (azze ve celle) bilme, sevmeye, sayma ve itaat etme sebebiyle almaktadır. Bu onun varoluş amacıdır. İnsan, yalnız yemek, içmek, gezmek tozmak ve cinsel güdülerini tatmin etmek için yaratılışta onun herhangi bir hayvandan farkı olmazdı ve bu değeri kazanamazdı. İnsanın değeri buralarda değildir.

İnsanın Varoluş Amacı

İnsan boş yere yaratılmamış ve başı boş bırakılmamıştır. O, kutsal bir amacı gerçekleştirmek için yeryüzüne gönderilmiştir. Kendisi gibi herhangi bir yaratığa kul, köle olmak için değil; yaratana halife olmak, O'na ibadet etmek, dünyada O'nun hükmünü hakim kılmak, buna karşı çıkan engelleri aşmak suretiyle “hilafet” görevini yürütmek için yaratılmıştır insan. Dolayısıyla İnsan, sırf kendisi için var değildir. Allah için yaşama adına vardır. Şu fâni dünya ile yetinmek için değil; ebedî hayatı kazanmak için yaratılmıştır. Allah'ı tanıma,

45 Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili. Bakara, 30-39. Bu tefsirden her naklettiğimiz sözler, ilgili ayetin geçtiği yerlerdir. Cilt ve sayfayı oradan arayalım lütfen.

bilme, sevme, sayma ve O'na itaat ve ibadet için yaratılan insan, bu kulluğunun karşılığını hem bu dünyada, hem de ahirette fazlasıyla alacaktır. Allah'ın emirlerine itaat, dünya ve ahiret mutluluğuna sebeptir. Kur'an'da Allah Teala şöyle buyurur: **“Cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”** (ez-Zâriyât, 51/56)

Varoluş amacı işte budur.

İnsanın Değeri

Sonuçta şu kesin kaide ile bu bahsi bitirelim: Yüce Allah (azze ve celle), önce şu muhteşem evreni yarattı. Sonra evrenin içinde en güzel, en değerli varlık olan insanı yarattı. Ve insana; “Al sana muhteşem bir kullanma kılavuzu. Bu evreni bu kullanma kılavuzu ile kullanırsan, hem faydalanır ve mutlu olur, hem de beni memnun edersin. Değilse hem fayda yerine zarar görür, acı ve ızdırap çeker, hem de beni gücendirirsin” dedi.

Bu kullanma kılavuzu ise İslam'dır.

Biz müslümanız hamdolsun. Rastgele oluşmuş kör bir tesadüfle gelmedik bu cihana. Bu cihan da demindenberi anlatıldığı gibi, kör bir tesadüfün eseri değildir. Biz ve evren, dilediğini bildiği gibi yaratan bir yaratıcının tercih ve takdiriyle varız. Hatta hangi zaman ve zeminde, hangi ortam ve şartlarda, hangi görev ve kabiliyetlerle yaratılmamız da tamamen O'na ait takdir ve tercih ilemdir. Buna göre biz ve evren, yaratıcımızın belli kanunlar ile yaratıp bizi birbirimize bağladığı iki kul, birbirimizden faydalanmamız için yarattığı iki sevgili kardeşiz. Bunu biraz daha açalım isterseniz. Biz müslümanız, Allah (a.c.)'in insan dahil evrene koyduğu “sünnetullah/kanunlar” ile, birey ve topluma koyduğu “fıkıh/şeriat” da denilen İslam kanunları,

bir çarkın dişlileri gibi uyum içerisinde çalışır. Aynı tornadan bir ustanın eliyle çıkan motor aksamı gibi, bu iki kanun beraber çalışırsa, insana huzur ve mutluluk getirir. İşte ideal hayat budur

Evet, biz müslümanız, Allah (azze ve celle) ın bizim için indir-diği dinine razı olduğumuz gibi, bizim için biçtiği takdirine de razı olmuşuz, bizim için çizdiği kaderine de teslim olmuşuzdur hamdol-sun. Bundan büyük bir şeref, büyük bir izzet, büyük bir iftihar ve büyük bir mutluluk duyuyoruz. İslam'ı hakkıyla yaşayamasak, Yüce Allah'a hakkıyla kulluk yapamasak bile, hep bunu söyleyecek, bunu yaşayacak, bunu yaşatmaya çalışacağız.

Zaman zaman -Allah zorlukla denemesin- gerek korkudan, gerek açlıktan, gerek acı bela ve musibetlerden, gerek amansız işkencelerden ötürü sesimiz soluğumuz çıkmasa da kimse, hele hele İslam düşman-ları asla bizim bu davadan vazgeçtiğimizi akıllarına getirmesinler.

Allah'ım!.. Bu vadimizin hep geçerli kalmasını senden isti-yor, yar ve yardımcımız olmanı diliyoruz. Daima "Hasbünallah ve ni'me'l-vekil, ni'me'l-mevla ve ni'me'n-nasir" diyoruz ve buna hep inanıyoruz. Amenna ve saddakna.

Peygamberlerin Varoluş Amacı

Bilindiği gibi bütün Peygamberlerin getirdiği din İslam'dır. Onun için bütün peygamberler, tıpkı Rasûlullah (s.a.v.) efendimiz gibi hak peygamberlerdir. Onlara da, getirdikleri Kitaplara da iman etmek, imanımızın temel esaslarından. Keşke o kitaplar da iyi ko-runabilseydi de kaybolmasalardı, yada tahrif edilmeselerdi, dinimiz için temel bir kaynak olurdu. Çünkü "bizden öncekilerin şeriati," bazı şartlar çerçevesinde bizim için de şeriattır. Ama bu gün "İlahî

Kitap” deyince elimizde güvenebileceğimiz sadece Kur’an kalmıştır maalesef. Bunu imanımıza olan güvenimizi ifade için söylüyoruz, yoksa bu kuru “keşke,” hem faydasız olur, hem de bir itiraz şaibesini içirme ihtimali ile içimizi yakardı. Allah Teâlâ’nın bizi iyi niyetimize bağışlamasını umut ederiz.

Kur’an bize “doğru yolun Allah’ın yolu” olduğunu bildirir.⁴⁶ Bu yol, Allah (a.c.)’in kendilerine nimet verdiği “nebilerin, sıddıkların, şehitlerin ve salihlerin yolu” olan “İslam” yoludur.⁴⁷

Evet bu yol aynı zamanda Hz. Musa’nın ve Hz. İsa’nın da yoludur. Peki, bu gün onlara nisbet edilen dinler, yani Yahudilik ve Hristiyanlık onların dini değil mi?

Evet, degildir!...

Hz. Musa ve Hz. İsa hiç şüphesiz bir din ile geldiler ve o din de İslam idi. Bu gün gelseler, yine İslam’ı arz ederlerdi insanlara. Ama bu sefer ellerinde son kitap olan Kur’an olurdu.

Dinlerin Tasnifi

İslâm âlimlerinin dinler tasnifi temelde Kur’an’a dayanır. Allah katında din bir tanedir, adı da İslam’dır. Acaba batıl da olsalar başka dinlere de “din” diyebilir miyiz?

Bazı âyetlerde İslâm için “Allah katındaki din,” “dosdoğru din” “hak din, tabirleri yer alırken bu son âyetlerde bütün dinlerden, Âl-i İmrân sûresinin 85. âyetinde de İslâm’dan başka dinden söz edildiği,

⁴⁶ Bakara, 120.

⁴⁷ “Kim Allah’a ve Peygambere itaat ederse işte onlar, Allah’ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, Salihlerle-iyilerle birlikte dir. Bunlar ne güzel arkadaştır!” (Nisa, 69).

böylece İslâm dışındaki inanç sistemlerine de din denildiği görülür. Bu yüzden “hak din sadece İslâm’dır” demek elbette doğrudur ama “sadece İslâm’a din denilir” sözü de yersiz ve biraz aşırılık olabilir. Nitekim yukarıda Kafirun suresinin son ayetinin “sizin dininiz size, benim dinim banadır” şeklindeki ifadesine dayanarak bunun üm-kün olacağını ifade etmiştik.

Buna göre dinleri şöyle tasnif edebiliriz:

1- Hak Din İslâm: Allah’ın gönderdiği biricik din.

2- Batıl Dinler: Kaynağı insan düşüncesi olan, beşer aklından çıkmış batıl dinler.

Batıl dinler de kendi içinde ikiye ayrılır:

1- Kökten Batıl Dinler: İlahî vahye dayanmayan, kaynağı tamamen insan düşüncesi olan batıl dinler.

2- Muharref Dinler: Aslı hak din İslâm iken sonradan insanlar tarafından bozularak değiştirilen ve batıla dönüştürülen dinler. Hıristiyanlık ve Yahudilik gibi.

3- Karma Dinler: Dünyanın doğusunda ve batısında bazı iyi veya kötü niyetli kimi akıllı veya sivri zekalı kimseler, dinin vazgeçilmezliğini görünce, kendilerince her dinden en beğendikleri hususları toplayarak veya kendi kafalarından güzel kaideler koyarak insanlara yeni ama “karma” bir din sunmaya çalışmışlardır. Bu insanlar mevcut dinlerin kendilerince en iyi yanlarını alarak, akla mantığa uygun, ferdin ve cemiyetin sıhhat ve saadetini gerçekleştirecek, devlete ve topluma düzen, adalet, eşitlik ve ahenk getirecek yeni bir din ortaya koyma düşünce ve çabasında olmuşlardır. Doğuda bazı dinlerin oluşumu da böyledir.

Çeşitli Tasnifler

Son zamanlarda özellikle de Batı dünyasında yapılan dinler tarihi üzerindeki ilmî araştırmaların verileri dikkate alınarak dinlerin değişik açılardan yeni tasnifleri yapılmıştır. Bu bizim dinler hakkında söylediğimiz gerçekleri hiç değiştirmez ama batıl dinleri anlamada bunların başlığını görmek bile fikrimize bir zenginlik katabilir. Madem ki konumuz dinlerin çeşitleri üzerinedir, öyleyse açılımına fazla dalmadan bunları kısaca yazalım.

Yakın zamanlara kadar dinler, inançlarına göre tasnif edilirdi:

- 1- Tek tanrılı dinler.
- 2- Çok tanrılı dinler.

Günümüzde bu çeşit tasnifi uygun bulmayanlar vardır. Zira bu tür tasnifler bütün dinleri kapsamamaktadır.

Tanınmış din sosyologlarından Joachim Wach, dinleri ikiye ayırır:

- 1- Kurucusu olan dinler.
- 2- Geleneksel dinler.

Schimmel'in tasnifi ise şöyledir:

1- İlkel dinler: İlkel kabile dinleri.

2- Millî dinler: Millî dinler, genellikle bir kurucusundan sözü edilmeyen, sadece bir millete mahsus olan geleneksel yapıdaki dinlerdir (eski Yunan, Mısır, Roma dinleri gibi). Ancak bazen millî dinden bir dünya dini çıkabilir. Meselâ yalnız yahudilere mahsus bir dinden Hıristiyanlık. Hindistan'ın millî dinî yapısından Asya'nın büyük bir kısmına yayılan Budizm doğmuştur.

3- Dünya dinleri: İslâm da bir dünya dinidir

Gustav Mensching de dinleri üçe ayırır:

1- Tabiat dinleri: Tabiat dinleriyle tabiatın etkilenen insanların çok tanrılı, daha doğrusu çok cinli dinlerini kasetmektedir.

2- Halk dinleri: Halk dinleri medenî milletlerin dinleridir. Eski Yunan, Roma, Bâbil, Mısır, Hint Çin. Cermen halklarının dinleri bu kategoriye girer.

3- Dünya dinleri: Dünya dinleri bir kurucuya dayanan, belirli bir topluluğun tarihî ve kültürel sınırlarını aşmakla halk dinlerinden esasta ayrılan dinlerdir. Bunlarda fert ön plana geçmektedir.

Dinlerin tasnifinde coğrafi durumu ön plana çıkararak büyük dinler için üç bölge tesbit edenler de vardır:

1- Ortadoğu veya Sâmi grubu: Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslâm.

2- Hint grubu: Hinduizm, Budizm, Jainizm.

3- Çin-Japon grubu: Konfüçyüsçülük, Taoizm ve Şintoizm. Bu dinlerden birinin başka bir bölgeye yayıldığını veya bazı siyasî etkiler sonucu sinkretist dinî-siyasî hareketlerin oluştuğunu görmek mümkündür. Meselâ Hindistan'da İslâm İle Hinduizmin birleştirilmesinden Sihizm, Çin'de Taoizm ve Konfüçyüsçülük ile Budizm'in karıştırılmasından Ch'an (Zen) Budizm doğmuştur. Bahâî hareketi ve Japon Budizmi de sinkretist dinlerdendir.

Dinler tipolojik, morfolojik, fenomenolojik özellikleri göz önünde tutularak da tasnif edilebilir. Öte yandan halk dinleri/dünya dinleri, vahye dayanan dinler/tabii dinler, ilkel dinler/gelişmiş dinler, kurucusu olan dinler/olmayan dinler, kutsal kitabı bulunan dinler/bulunmayan dinler, misyonerliğe yer veren dinler/buna lüzum gör-

meyen dinler (ihtida kabul eden dinler/etmeyen dinler), geçmişin dinleri/günümüzün dinleri, bir bölgeye veya kıtaya münhasır dinler/başka bölgeye veya kıtaya sığrayan dinler, âhiret kavramına yer veren dinler/vermeyen dinler vb. şekilde daha dar tasnifler de yapılabilir.

Yine Tanrı kavramına göre tek tanrılı dinler (üç semavi din}, çok tanrılı dinler (eski Yunan ve Roma dinleri gibi), Tanrı'yı belirli bir şahsiyet olarak göstermeyen dinler (Hint-Uzakdoğu dinleri gibi), düalist dinler (Zerdüştilik, Hinduizm gibi) şeklinde bir ayırım daha yapılmıştır.

Bütün bu bilgileri göz önüne alarak dinleri:

1- İlkel kabile dinleri,

2- Millî dinler,

3- Evrensel dinler şeklinde başlıca üç kısma ayırmak da mümkün gözükmektedir.

İslâmî kaynaklarda vahye dayanan dinler için “mîlî,” bâtil dinler için “nihâl” kelimeleri de kullanılır. Ayrıca vahye dayanan dinler veya kısaca ilâhî dinlere son zamanlardaki mecazi adlandırma ile “semavî dinler” de denilmektedir. “Semavî” demek, semadan gelen anlamından ziyade yücelerden, ulvî bir makamdan gelen demektir. Yoksa haşa Allah semada oturmuyor. Halk arasında zaman zaman kullanılan “üstümüzde Allah var, yukarıda Allah var” deyimi de bu anlamdadır.

Gerçek din, Allah Teâlâ'nın peygamberleri vasıtasıyla insanlara duyurduğu emir, yasak ve hükümlerdir. İnsanlar bu ilâhî kanunun hükümlerine uydukları sürece doğru yolu bulmuş, hidayet üzere bulunmuş olurlar. Bunun sonucunda dünyada da, ahirette de mutluluğa kavuşurlar.

Sonuç

Sonuç itibariyle yeryüzünde halen yaşayan dinleri dört kısma ayrabiliriz:

- 1- Hak Din İslam.
- 2- Batıl Dinler.
- 3- Muharref Dinler.

Batıl dinlerden saydığımız “doğal dinler” ile “karma dinler” hakkında yeteri kadar bilgi vermiştik. Zaten bugün onlar da artık cazibesini kaybetmiştir ve yok hükmündedir. Şimdi geriye kalan üç çeşit din ile ilgili bizim incelediğimiz konuya yetecek kadar bazı bilgiler verelim.

HAK DİN İSLAM

Evet, Allah Teâlâ'nın katında geçerli gerçek din bir tanedir ve o da İslam'dır. Bu din, Allah Teâlâ tarafından peygamberleri vasıtasıyla insanlara bildirilmiş olan dinlerdir. Bunlara "ilâhî din," "hak din" veya "semâvî din" adı verilir.

Bu dinler, Hz. Âdem (a.s.) ile başlayıp Hz. Muhammed (s.a.v.) ile son bulan tevhid inancı temelinde, insanlara iman, ibadet, hukuk ve güzel ahlak ile yaşanacak bir sistemi din adıyla sunmuştur. Allah'a, meleklerle ve ahiret gününe inanmak bütün semâvî dinlerin ortak özelliğidir. Bu dinin adı sadece İslam iken biz zaman zaman "dinler" diye çoğul kullanıyoruz. Bu nedendir?

Bunun sebebi, ileride genişçe açıklayacağımız gibi, her Peygamberin, kitap veya sahifeye inancının, her ümmet için kendi devrine ve peygamberine göre az çok gelişmişlik göstermesi ile bazı küçük farklılıkların olmasıdır ve bu da insanların daimede değişim ve gelişimine ayak uydurma, tekamül etme ve daha güzele erme bakımından çok gereklidir ve tabiidir. Çünkü İslam dini zaman içinde her Peygambere göre daha iyiye doğru gelişim içinde olmuştur. Bu da ne de olsa fark demektir. İşte bu farkı izah etme gereği olarak "dinler" diye zaman zaman çoğul ifadesi kullanıyoruz. Yoksa asıl aynıdır ve bunun biricik adı İslam'dır.

Peygamberlerin tebliğ ettiği hak dinler arasında genelde iman ve ahlak esasları aynı kalırken, sadece bazı ibadetler ile beşerî mü-

nasebetler ve muameleler arasında farklar olmuştur. Bu da kültür ve medeniyetin gelişmesi, nüfus artışı ve ihtiyaçların çoğalması ile yakından ilgilidir. Hz. İsa'ya kadar olan bu ilâhî mesajın, sonradan bozulmuş ve asılları kaybolmuş olunca, Allahu Teâlâ ve Tekaddes hazretleri en son ve en mükemmel din olan İslâm'ı, Hz. Muhammed (s.a.v.) vasıtasıyla insanlık âlemine göndermiştir.

Bu gerçeğe göre bugün yeryüzünde gerçek manada hak din, ancak İslâm dinidir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur: **“Şüphesiz, Allah katında din, ‘İslâm’dır. Kitap verilmiş olanlar, sadece aralarındaki ihtiras yüzünden kendilerine ilim geldikten sonra ayrılığa düştüler. Kim, Allah’ın âyetlerini inkâr ederse, şüphesiz Allah hesabı çok çabuk görendir.”** (Al-i İmran, 19)

İslam'da Tekâmül

İlâhî dinlerin, biri iman, inanç, akîde, diğeri de ibadet ve dünya işlerini düzenleyen muamele, yani uygulamadan oluşan iki yanı vardır. Muamele bölümüne genellikle “şeriat” denir. Akîde, yani iman ve inanç sistemi, açık ifadelere ve üzerinde ittifak edilen inançlara dayanır. O, bütün peygamberlerin ortak davetidir. Şeriat ise insanın Allah'la, evrenle ve insanlarla olan ilişkilerini düzenler. Akîde asıl, şeriat ise onun üzerine bina edilen fer'dir. Dolayısıyla İslâmî açıdan şeriatın varlığı akîdenin varlığına bağlıdır. Akidesi olmayanın şeriatı da olmaz. Şeriat var ama akide yoksa, bu uygulamanın bir faydası olmaz.

İlâhî dinlerde dünyaya dönük helâl ve harama dair hükümler, yani fıkıh, hukum ve şeriatler birdenbire değil, tabîî hayatın gerekleri ve muhatapların ihtiyaç ve özel durumları göz önünde bulundularak konulmuştur. Bu nedenle ilâhî dinler akîdede sabit (statik),

şeriatıta ise değişime açık (dinamik) bir yapı sergilemektedirler. Şeriatındaki dinamiklik hem ibâdetlerde hem de sosyal meselelerde görülmektedir.

Bütün peygamberler aynı inanç esaslarını ortaya koymuşlardır. Bunun yanında toplumların ihtiyacına göre emir ve yasaklarda bir kısım değişiklikler olmuş ise de bunlar temel inanç esaslarını kapsamaz. Âl-i İmran sûresinin 19. âyetinde Allah katında gerçek din olduğu bildirilen İslâm, Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberler tarafından tebliğ edilen ve temel nitelikleri aynı olan dinlerin ortak adıdır. Bu dinlerde hayat ve var oluşun sabit kuralları devam ederken zamana ve mekâna bağlı olan kuralları değişim göstermiştir.

Buna bazı örnekler vererek konuyu daha rahat anlaşılır kılmaya çalışalım. Yeryüzünde Hz. Adem'in çocuklarından başka insan yokken, haliyle erkek kardeşler ayrı batında doğan kız kardeşleriyle evleniyorlardı. Bu zaruretın getirdiği bir meşruiyetti. Bu zaruret kalkınca kız kardeşle evlenme de yasaklanmıştır.

Hz. İbrahim'in şeriatinde baba bir kız kardeşin nikâhı meşru idi. Hz. Yakup iki kız kardeşi aynı anda nikahlamıştır. Bilindiği gibi Hz. Yusuf ile kardeşleri teyze çocuklarıdır. Bu hüküm Hz. Mûsâ şeriatinde bu yasaklanmıştır.

Hz. Nuh'un şeriatinde bütün hayvanların eti helâl kılınmışken Hz. Mûsâ şeriatinde domuz eti haram kılınmış; Mûsâ şeriatinde cumartesi gününe saygı gösterilmesi istendiği ve o günde iş görülmesi yasaklandığı halde, Hz. İsa'nın şeriatinde bu hüküm kaldırılmıştır.

Bilindiği gibi namazın vakit, rekat ve edasında da zaman içinde farklılıklar olmuştur. Önceleri namaz sadece mabetlerde kılınırken son şeriatte yeryüzü insana mescit kılınmıştır. Benzer kısmî deği-

şiklikler oruç ve zekat ibadetlerinde de yaşanmıştır. Böylece her peygamberin dönemindeki ihtiyaç ve imkânlar göre kurallar konulmuştur. Bu bakımdan özde değişmemekle beraber insanlar arası ilişkilerde ve eşyanın kullanımında sonra gelen din, bir öncekinden farklı bazı hükümler getirmiştir.

İslâm dini ile bu gelişme en olgun düzeye ulaşmıştır. Hz. Muhammed son peygamber, Kur'an son ilâhî kitaptır. İslâm ile din kemâle ermiş, iman, ibâdet ve ahlâk esaslarının tesbitinde yeni bir peygambere ve kitaba ihtiyaç kalmamıştır. Kur'an'ın en son gelen âyetinde dinin kemale erdiği ve yüce Allah'ın peygamber göndererek insanları doğru yola çağırma nimetinin tamamlandığı bildirilmektedir.

Bundan böyle inanan insanlar, dinin genel prensiplerine uygun olarak kutsal kitabımızda ve Hz. Peygamber'in sünnetinde yer almayan problemleri, onların ışığında, kendi tecrübe, bilimsel düşünce ve mantık ölçüleri içinde çözmeye çalışacaklardır. İslâm dini bu amaçla ictihad, müşavere, kıyas, icmâ ve tecrübe gibi kurumlara yer vermiştir.

Sonuçta şu uyarıyı yapalım; görüldüğü gibi Hz. Musa ve Hz. İsa birer İslam Peygamberidirler. Allah Teâlâ'nın katından getirdikleri din, İslâm'dır. Onlara inananlar, o devrin ashab-ı kiramıdırlar. Onlardan sonra gelen gerçek tabiiileri bizim Müslüman büyüklerimizdir, örneğimizdir. Mesela Kur'an-ı Kerim'in anlattığı gerek Yasin Kahramanları, o üç elçi ve kasabalı Habibu'n-Neccar , gerekse ashab-ı kehf, ashab-ı uhdu vs. (r.a.) bizim sevdiğimiz, örnek aldığımız İslam kahramanlarıdır.

Bugün birisinin kalkıp da “yahu bunlar hıristiyan azizleridir, siz Müslümanları ne ilgilendirir?” demesi, zır cahilliğini gösterir. Çün-

kü bir kere daha ifade edelim ki Hz. Musa ve Hz. İsa birer İslam Peygamberidirler. Allah Teâlâ'nın katından getirdikleri din İslâm'dır. Bugünkü Yahudilik ve Hıristiyanlıkla onların bir alakası yoktur. Çünkü bunlar onların getirdiğinden bambaşka bir batıl dindirler. Hz. Musa ve Hz. İsa bugün gelseler İslam Şeriatını esas alırlar ve şimdiki Yahudi ve Hıristiyanları yanlarından kovarlardı. Kovmasalar bile onları hak din İslâm'a davet ederlerdi. Bunda hiç kuşku yoktur.

Fetret Devrinde Din

İnsanda din duygusu doğuştandır. Kendi başına düşünecek, tefekkür edecek yaşa gelen insan çevresine bakarak hiçbir şeyin kendi kendine var olmadığını, bir yaratıcı vasıtasıyla meydana geldiğini müşahede eder. Akıl zincirleme sebepleri düşünerek, ilk insana, hayvan ve bitki türlerinin ilk başlangıcına, dünya, ay, gezegen ve yıldızların ilk olarak yaratılmasına yönelir. Doğmayan, doğurmayan, başlangıcı ve sonu olmayan, sonsuz keramet sahibi yüce varlığı zorunlu olarak kabul eder.

İşte dinler hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayan, bu konuda henüz hiçbir şey öğrenmemiş bulunan kimseler, kendi akıl ve mantık gücünü kullanarak Yüce Allah'a ulaşabilir. Zaten İslâm'da, peygamber gönderilmemiş veya hak din ve peygamberle hiçbir ilgisi olmamış bulunan insanların "fetret devresi" mensubu sayılarak, yalnız Allah Teâlâ'ya imanla yükümlü oldukları kabul edilmiştir. İbadetler ve sair ahkamdan sorumlu değildirler. Bu, ehl-i sünnetten Maturidilerin görüşüdür. Eş'ariler buna da gerek görmez, "ehl-i fetret, yani kendilerine din ulaşmayanlar mükellef değildir, onlara sual ve azap yoktur" derler.

İslam'a göre din ve dinin kaynaklarını duymamış, görmemiş ve bilmemiş bir kimse, dinen mesul değildir. Yani İslam'ı tahkik edip değerlendirecek imkanı olmayan her insan ehli necattır ve cennete gider. Bu hükmü ayet ve ehlisünnetin şu hükümleri teyit ediyor:

Bediuzzaman Said Nursî der ki: “Fakat zaman-ı fetrette ‘**Biz Rasûl göndermedikçe kimseye azap etmeyiz**’ ayetinin sırrıyla; ehl-i fetret, ehl-i necattırlar. Bilittifak, teferruattaki hatiatlarından muahezeleri yoktur. İmam-ı Şâfiî ve İmam-ı Eşarîce; küfre de girse, usûl-i imanîde bulunmazsa, yine ehl-i necattır. Çünkü teklif-i ilâhî irsal ile (peygamber göndermekle) olur ve irsal dahi, ittıla ile teklif takarrur eder. Madem gaflet ve mürur-u zaman, enbiya-i salifenin dinlerini setretmiş; o ehl-i fetret zamanına hüccet olamaz. İtaat etse sevap görür, etmezse azap görmez. Çünkü mahfî kaldığı için hüccet olamaz.”⁴⁸

Risale-i Nurlar bütün ehli kitabı cennetlik olarak görmüyor, bazı art niyetli cahiller bunu kasti olarak “Nurcular ehl-i kitabı cennetlik olarak görüyorlar” deyip avam insanları ifsat ediyorlar. Halbuki Risale-i Nur noktası noktasına ehlisünnet çizgisinde olan bir meslektir. Nurcular, hiçbir zaman İslam'ın ortak aklı olan ehlisünnete muhalefet etmemiştir ve etmezler de.⁴⁹

İslam Gerçek Özgürlüktür

İnsan, İslam ile Allah Teâlâ'nın kulu olduğu zaman başka bütün kul olacak insan ve kurumlardan kurtulmuş demektir. İşte gerçek özgürlük budur. Yoksa insan hayat içinde belki de yüzlerce, binlerce

48 Mektubat, Yirmi Sekizinci Mektup Sekizinci Kısım. (<http://www.sorularlarisale.com/index.php?s=modules/kulliyat&id=2069>)

49 <http://www.sorularlarisale.com/index.php?s=modules/kulliyat&id=2069>

kendisini çevrelemiş güç odaklarına ister istemez kul olacaktır. İçten nefret etse de dıştan buna gücü yetmeyecektir. Bir Allah Teâlâ'nın kulluğuna beden binlerce ilahın kulluğu insanı beklemektedir. İnsan aklıyla bir seçim yapacaktır. Buyursun yapsın. Kendini kandıran insana bir de bizim beddua etmemiz neye yarayacaktır ki!..

Din, Allah tarafından ortaya konulmuş kanun ve düzenlemelerdir. Beşer üstü bir varlığa dayanır. Bu varlık Allah Teâlâ'dır. Dolayısıyla insanlar tarafından ortaya atılan ideoloji ve sistemler hiçbir zaman dinin yerini tutamaz. Din, Allah'ın insanlara peygamberler aracılığıyla ulaştırdığı mesajlar bütünüdür. Peygamberler, doğrudan veya melek aracılığı ile Allah'tan aldıkları bu mesajları insanlara aynen iletirler. Din, Allah tarafından ortaya konulan ilâhî kanunlardan oluşur. Onu Allah koyduğu için, hiçbir kimse onunla oynayamaz ve kurallarını değiştirip kaldıramaz.

Din, akıl sahibi insanlara gönderilmiştir. Dine aidiyet kişinin, iradesi dışında kendini bir kültür ortamında bulması ile değil, akıllı kişinin tercihi ile olur. Dolayısıyla mükellef (yükümlü) olan kişinin iradesini din alanına yöneltmesi, gönlüyle ona bağlanması gerekir.

Din, insanlara bizzat hayır olan şeyleri gösterir, onlara ve topluma yararlı olacak işleri emreder. Bunun sonucunda onları hem dünyada hem de âhirette mutluluğa ulaştırır. Öte yandan din, insana kendi mahiyetini, varlık amacını, Allah'a ve O'nun yarattıklarına karşı görevleri bulunduğunu bildirir. Dinin, insanlardan istediği görevler insanın doğasına (fitrat) mutlaka uygundur. Bu yüksek gayeye erişebilmek için insanın aklını kullanması gerekir.

İnsanın, hayatını bu yüce değer ve bilgilere göre düzenlemesi dindarlıktır. Din ile dindarlığı birbirine karıştırmamak gerekir. Din-

dar olmak için dini hem bilmek hem sevmek hem de tercihi ona yöneltmek gerekir. Dindar insan Allah'ın bir olduğunu kabul eder, O'nun kanunlarına ve gösterdiği yolun iyi ve doğru olduğuna inanır; O'na teslim olur ve gönülden ibâdet eder. Dindar kişi, canlı cansız bütün varlıkların Allah'ın yaratıkları olduğunu göz önüne getirir ve hepsine karşı insaf ve sevgi ile muamele eder.

İslâm, ileride kısmen yazacağımız gibi, evrensel nitelikli bir dindir. İnanç, ibadet, hukuk ve ahlak ilkeleri açıça böyle olduğunu göstermektedir. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde yer alan ilkelere ve benzeri pek çok prensip daha yedinci miladi asırda İslâmiyet tarafından ortaya konulmuştur. İnsanlığın bugün ulaşamadığı; ırk, renk, dil gibi ayrılıklardan dolayı insanların kınanmaması ve farklı muameleye tabi tutulmaması esasını İslâm başarıyla gerçekleştirmiştir. Siyahın beyazla, arabın acemle, zenginin yoksulla, amirin memurla yanyana ve omuz omuza beş vakit ve cuma namazında aynı sa

umre sırasında daha evrensel biçimde gerçekleştirmesi sınırları aşan kardeşlik görüntüleridir.

Görüntüye Aldanmama

Çağımızda olduğu gibi dünya hayatında 'bâtıl' bazen hakka galip gelmiş gibi görünür; İnsanlar öyle zannederler. Ya da bugün olduğu gibi müslümanların siyaseten mağlup oluşlarına bakarak, bazıları bu durumu bâtılın galibiyeti zanneder.

Halbuki gerçek böyle değildir. Müslümanlar da insandırlar; hataları, eksikleri vardır. Görevlerini yapmamış, gerekli tedbirleri almamış olabilirler. Mağlubiyetleri kendi kusurlarındandır, dinlerinden değil.

Kaldı ki hak, bu zamana kadar fikir olarak asla mağlup edilememiştir. Hak ehlinin zayıf durumu veya hataları, hakk'ın zayıflığı veya zilleti değildir. Yeryüzünde hiç bir müslüman kalmasa bile Allah'ın adı ve O'nun dini yine yücedir. O'nun kelimesi olan İslâm ve O'nun kitabı olan Kur'an yine üstündür.⁵⁰

Hiç şüphesiz hakkın hakim olmasında Allah (a.c.)'in insanlara asla ihtiyacı yoktur. İslam'dan uzak olanlar, İslam'dan dönenler, kendi bahtsızlıklarına ağlamalıdır. Allah (a.c.) buyurur: **“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücadele eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu, Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah, geniş ihsan sahibidir, her şeyi çok iyi bilendir.”** (Maide 5/54)

Bu ayetten ve daha önce anlatılanlardan tabii olarak bir sonuç çıkar: Hak ne kadar kıymetli ise, onu sahiplenmek, onu anlatmak, onu tavsiye etmek, ona yardım ederek destek vermek ve onun yolunda mücedele etmek de o kadar kıymetlidir.⁵¹

Buna karşın batıl ehli ise aşağılanmış, hor ve hakir kılınmıştır: **“Ne kör ile gören eşit olur, ne de karanlıklar ile aydınlık.”** (Fatır 35/19-20)

“Batıla inanıp inkâr edenler var ya, işte ziyana uğrayacaklar onlardır.” (Ankebut 29/52)

“Hâlâ batıla inanıp Allah'ın nimetine nankörlük mü ediyorlar?” (Ankebut 29/67)

50 Tevbe, 9/40

51 Asr 103/1-3.

Görüldüğü gibi İslam Allah katındaki tek hak dindir. Bundan geriye kalan bütün dinler, inançlar, sistemler, nizamlar, yani inanç, düşünce ve yaşama biçimleri batıldır.⁵²

Kur'an Korunmuştur

Kur'an-ı Kerîm'in bir harfi bile kaybolmadan zamanımıza kadar gelmiştir. O asla tahrif ve tağyire, yani bozulma ve değiştirilmeye uğratılmamıştır. Zaten bu konuda ilahî teminat vardır. Allah Teala şöyle buyurur: **“Hiç şüphesiz, zikri (Kur'an'ı) Biz indirdik Biz; onun koruyucuları da gerçekten Biziz.”** (Hicr, 9)

Kurandan önceki Tevrat, Zebur, İncil gibi kutsal kitaplar korunamamışlar, bazı bölümleri insanlar tarafından ya değiştirilmiş ya da çıkarılmıştır. Peygamberimiz (s.a.v.) ise, kendisine her vahiy geldiğinde, vahyi Allah'ın yardımı ile ezberlemiş ve hemen güvendiği kişilere yazdırmıştır. Böylece Kuran yazılı olarak muhafaza edilmiştir. Peygamberimiz (s.a.v.)'in vahiy aldığı anda, Kuran ayetlerini aklında tutmak için nasıl çaba gösterdiği ve buna karşılık Allah'ın O'na nasıl yardım edeceği ayetlerde şöyle bildirilir: **“Onu (Kuran'ı, kavrayıp bellek için) aceleye kapılıp dilini onunla hareket ettirip durma. Şüphesiz, onu kalbinde toplamak ve onu sana okutmak Bize aittir. Şu halde, Biz onu okuduğumuz zaman, sen de onun okunuşunu izle. Sonra muhakkak onu açıklamak Bize ait (bir iş) tir.”** (Kıyamet, 16-19)

Ayetlerde de görüldüğü gibi, Peygamberimiz (s.a.v.)'in Kuran'ı aklında tutuşu, herhangi bir konunun ezberlenmesi gibi olmamış, Allah özel olarak Kur'an ayetlerini Peygamberimiz (s.a.v.)'in hafızasına yerleştirmiştir. Bunun sonrasında ise, Peygamberimiz (s.a.v.),

52 Yunus 10/32.

hafızasındaki ayetleri güvendiği kişilere yazdırmıştır. Ve o günden bu yana asırlardır, Allah'ın vaadine uygun olarak, Kuran'ın tek bir harfi bile değişmemiş ve Allah'ın vahyi günümüze kadar korunarak gelmiştir. Kur'an'ın Allah'ın vahyi olduğunun ve vahye insan eliyle hiçbir şeyin eklenmediğinin delillerinden bir tanesi ise, Kuran'da hiçbir çelişkinin bulunmamasıdır. Kuran, hem kendi içinde, hem de tarihi gelişmelerle ve bilimsel buluşlarla tam bir uyum içindedir. Kur'an'ın bu özelliği o kadar kesin ve açıktır ki, Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurmuştur: **“Onlar hâlâ Kur'an'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasının katından olsaydı, kuşkusuz içinde birçok aykırılıklar (çelişkiler, ihtilaflar) bulacaklardı.”** (Nisa, 82)

Sadece Kur'an-ı Kerim değil, Hz. Muhammed (s.a.v.)'e indirilen son ve tam haliyle İslâm Dini, günümüze kadar değişmeden, bozulmadan gelmiş tek ilahî, semavî dindir. Bunda en büyük pay, Kur'an-ı Kerim'in ilahî garanti altında oluşudur.

Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed (s.a.v.)'e, Allahu Teâlâ tarafından Cebraîl (a.s.) vasıtasıyla veya vasıtasız doğrudan gönderilmiş olan vahyin, ilahî sözlerin tamamı “vahiy kâtipleri” tarafından o günkü yazımalzemelerine yazılmıştır. Peygamber (s.a.v.) vahyi yazdırmak için katipler edindi. Dört halife, Muaviye, Zeyd b. Sabit, Ubey b. Kâ'b, Halid b. Velid ve Sabit b. Kays bu kâtipler arasındadır. Bu katiplerin sayısı zamanla kırka kadar çıkar. Peygamber (s.a.v.) Kur'an'dan her ineni yazmalarını emrediyordu. Kur'an'ı yazma, onu göğüslerde ezberleme ile başbaşa gidiyordu.

Rasûlullah (s.a.v.) zamanında vahiy kâtiplerinin yazı malzemeleri hakkında hadisler bize bilgi vermektedir. Âyetler yassı ve ince taşlara, düzgün hurma dallarına, kürek kemiklerine ve deri parçala-

rına yazılırlardı. Her suredeki âyetlerin ve sûre başlarına bismelenin konulması meselesine gelince hiç şüphesiz onların tertibi tevkifidir, yani vahye dayalıdır. Bunda ihtilâf yoktur. Bu sebeple bu tertibin aksi caiz değildir. Fakat o dönemde Kur'an-ı Kerim'in inzali devam ettiği için henüz bir mushaf haline getirilememiş, bu yazılı belgeler hem katiplerin, hem de peygamberimizin yanında korunmuştur.

Hiz. Ebû Bekr'in halifeliği sırasında Zeyd b. Sabit başkanlığında, hâfızların hafızasından, yazanların yazısından âyet ve sûreler tek tek kontrolü yapılarak bir kitap halinde toplanmıştır. "İmam" adı verilen bu nüsha, Hiz. Ebu Bekir'den sonra, Hiz. Ömer, onun da vefatından sonra kızı ve Rasûlullah (s.a.v.)'in eşi Hiz. Hafsa nezdinde muhafaza edilmiştir.

İşte bu imam nüsha Hiz. Osman devrinde görülen lüzum üzerine Zeyd b. Sâbit başkanlığındaki bir komisyon tarafından beş veya yedi nüsha olarak çoğaltılmış ve bu nüshalar; Mekke, Kûfe, Basra, Şam, Yemen ve Bahreyn'e gönderilmiştir. Bu orijinal nüshalardan bazıları günümüze kadar ulaşmıştır. Elimizde bulunan Kur'an-ı Kerim'lerle orijinalleri arasında herhangi bir fark yoktur. Çünkü, daha önce de bildirildiği gibi Kur'an'ın sahibi olan Allahu Teâlâ, onu kıyamete kadar korumayı üzerine almıştır.

Diğer semâvî kitaplar böyle bir titizlikle korunamamış ve tahri-fata uğradığı için orijinallikleri kalmamıştır. Bu yüzden de hak din olma özelliklerini kaybetmişlerdir.

İslâm, Hiz. Adem'den beri devam eden tevhid zincirinin son halkasını teşkil eder. Yeryüzündeki bütün insanları tek Allah inancına çağırır ve son Peygamber Hiz. Muhammed'in etrafında toplanmaya davet eder.

İslâm Evrenseldir

İslâm fitrî ve evrensel bir dindir. Diğer semâvî dinler belli bir kavim ve belli bir bölge veya belli asırların ihtiyacına göre indirilmişken, İslâm bütün yeryüzü halkının kıyamete kadar olan ihtiyaçlarına göre indirilmiştir. Son din olduğu için de en mükemmeldir. Bu gerçeği Yüce Yaratıcı şöyle duyurur: **“Bu gün dininizi kemâle erdirdim, üzerinize olan nimetimi tamamladım. Din olarak, sizin için İslâm’ı seçip ondan hoşnut oldum.”** (Mâide, 5/3)

Bu âyet, aynı zamanda müslümanların bazı Câhiliye gelenek ve alışkanlıklarından sıyrıldıklarını, sapkınlıklardan korunduklarını, artık İslâm inanç ve hükümlerinin kuvvetlendirilip kemale erdirildiğini gösterir. Yüce Allah son peygamber Hz. Muhammed’e insanlığın muhtaç olduğu itikadî ve amelî ilkelerin en mükemmellerini içeren Kur’ân-ı Kerim’i indirmek suretiyle ilk peygamber Hz. Âdem’den beri insanlığa göndermiş olduğu ve kendi katında İslâm diye isimlendirdiği dini kıyamete kadar farklı iklim ve coğrafyalarda yaşayan muhtelif cemiyetlerin düşünce, hayat ve medeniyet alanındaki ihtiyaçlarını karşılayacak bir nitelikte ve mahiyette olmak üzere kemâle erdirmiş; bu dinde insanî sorunların çözümü için ana ilkeleri koymuş, ayrıntılar ve ortaya çıkacak yeni sorunların çözümü için de genel prensipleri çerçevesinde ictihad yolunu açık tutmuştur. Onun esasları insan yaratılışına uygundur, pozitif bilimlerin belirlediği prensiplerle de çelişmez. Çünkü bütün varlıkları, dünyayı yaratan Allahu Teâlâ’dır. Kur’ân-ı Kerim’i indiren de O’dur. Kaynak bir olunca bunların arasında çelişme söz konusu olamaz.

Hz. Peygamber, insanların ve cinlerin peygamberidir. Diğer peygamberlere veya ümmetlerine verilmeyen bazı üstünlükler ona

ve ümmetine ihsan edilmiştir. Alemlere rahmet oluşu, şefaât makamının verilışı, yeryüzünün onun ümmetine mescid kılınması, savaş ganimetlerinin helâl kılınması ve bir aylık mesafedeki düşmanın kalbine korku salmakla yardım olunması bunlar arasında sayılabilir. Önceki peygamberlerden farklı olarak verilen bu değerleri Rasûlullah (s.a.v.) Tebuk Gazvesi sırasında ashab-ı kiramına açıklamıştır.

İslâm ırk, renk, dil ve servet farkı gözetmeksizin insana insan olarak evrensel çapta değer vermiş, üstünlüğün ancak iman, takvâ ve ahlâk güzelliğinden dolayı olabileceğini belirtmiştir. Bu yüzden, Arap'ın Arap olmayana, beyazın siyaha takvâ dışında üstünlüğü yoktur. Herkes Hz. Adem'in soyundan gelmiş ve Adem de topraktan yaratılmıştır. Allahu Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar, biz sizi bir erkek ve bir kadından yarattık, birbirinizi tanımanız için de sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah katında en şerefliiniz takvada en üstün olanınızdır.” (Hucurat 13)

İslâm bütün müminleri kardeş ilân etmiştir. Mekke'den Medine'ye hicretle, muhacirlere kapılarını açan ensar, onlarla malını paylaşmış, öz kardeşten ileri yardımlaşma örnekleri yaşanmıştır. Nesep kardeşliği, iman kardeşliği ile birleşmediği takdirde iki kan kardeşin yolları ayrılır. Dünyada dost olamadıkları gibi ahirette de kendi sınıntıları ile başbaşa kalırlar.

İman kardeşliği ise, gönülden sevgiye dayanır, dostluk doğurur. Allah için sevmeyi ve sevilmeyi öğretir. Kişi de ahirette sevdiği ile beraberdir. İşte ashab-ı kiram birbirini sevmeye ve Allah Rasûlünün etrafında toplanmada bir binanın tuğlaları gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bu birlik ve kardeşlikten kuvvet doğuyor, kendilerinden kat

kat üstün düşmanı yeniyorlardı. Çünkü onlar Allah'ın ipine topluca sarılmış ve Allah'ın yardımına mazhar olmuş bahtiyar bir topluluktu.

İslâm, getirdiği inanç, ibadet, hukuk ve ahlak açısından da, ailey, aile ve toplumsal düzen açısından da biriciktir ve evrenseldir. O, bir toplumu en iyi şekilde yönetecek ve mutlu yaşatacak evrensel kanunları ve değerleri getirmiştir. İçkiyi, kumarı, tefeciliği, zina-yı, yalan söylemeyi, zulüm ve haksızlık yapmayı yasaklamış, iyiliği, yardımlaşmayı, adaleti, yoksulları ve düşkünleri gözetmeyi emretmiştir.

Rasûlullah (s.a.v.); komşusu açken, tok olarak sabahlayanın; kendisi için sevip arzu ettiği şeyleri, diğer mümin kardeşleri için de sevip arzu etmeyenin gerçek mümin olamayacağını haber vermiştir.

İslâm, ilim öğrenmeyi, rızık için çalışıp kazanmayı ibadet saymış, dünya ile ahiret arasında bir denge kurarak her ikisi için çalışmayı emretmiştir. Kur'an-ı Kerim'de ilk inen ayet-i celilede **“Yaratan Rabbinin adıyla oku.”** (Alak 1) buyrulmuştur.

Rasûlullah (s.a.v.) ilim hakkında şöyle buyurdular: *“Her kim ilim istemek için bir yola girerse, cennet yollarından birine girmiş olur. Ondan hoşlandıkları için, melekler ilim arayanın üzerine kanatlarını gererler. ilim isteyene, göklerdeki, yerdeki ve sudaki balıklar bile günahının affı için yalvarırlar. Alimin ibadet edene üstünlüğü, dolunayın yıldızlara üstünlüğü gibidir. Alimler, hiç şüphe yok ki, peygamberlerin mirasçılarıdır. Peygamberler, ne dinarı, ne de dirhemi miras bırakmışlardır. Onların mirası ilimdir. Kim o ilmi alırsa, çok büyük bir nasibi elde etmiş olur.”* (Tirmizi)⁵³

53 Ebû Derda (r.a.)'dan.

“Tek bir dini anlayıcı fakih, şeytana bin tane ibadet edici abidden daha çetindir.” (Tirmizî)⁵⁴

“İlimsiz ibadet ederse, bozdukları düzelttiklerinden çok olur. Kim söylediklerini uygularsa, kendisini ilgilendirmeyen boş sözü az bulunur. Kim dinini tartışmalara hedef ederse, bir kararda kalamaz dal-dan dala atlar durur.” (Dârimî)⁵⁵

“Şüphesiz Allah, ilmi insanların ellerinden çekerek almaz, ilmi, âlimleri almakla alır. Alimlerden kimse kalmayınca, insanlar câhil başkanlar edinirler, onlara sorarlar, onlar da fetva verirler, hem kendileri sapaşlar, hem de onları saptırırlar.” (Buhârî)⁵⁶

“Kim birine bir ilim öğretirse, onunla amel edenin sevabını, yapmanın sevabından hiçbir şey eksilmeksizin alır.” (İbn Mâce)⁵⁷

“Dünyası için ahiretini, ahireti için dünyasını terketmeyenin en hayırlı kimse olduğunu” haber vermiştir. Yüce Allah, dünya ve ahirete yönelmenin ölçüsünü şöyle belirlemiştir: **“Allah’ın sana vermiş olduğu nimetlerle ahiret yurdunu gözet. Dünyadaki nasibini de unutma. Allah’ın sana yaptığı iyilik gibi, sen de başkalarına iyilikte bulun. Yeryüzünde bozgunculuk çıkarma. Çünkü Allah bozguncuları sevmez.”** (Kasas, 28/77)

İslam Temizliktir

Hiç şüphesiz İslâm dini hem beden, hem ruh, hem de çevte temizliğini inananlarından özenle istemiştir. Günde beş vakit namaz

54 İbn Abbas (r.a.)’dan.

55 Ömer (r.a.)’dan.

56 İbn Amr (r.a.)’dan.

57 Muaz (r.a.)’dan.

için alınan abdest ve haftada en az bir defa alınan boy abdesti ile elbise ve ibadet yapılacak yerlerin temiz tutulması, küçük ve büyük abdest bozduktan sonraki temizlikler, yemekten önce ve sonra ellerin yıkanması, dişlerin misvaklanması maddî temizlik örneklerindedir. Namaz abdesti ile gusül abdesti aynı zamanda manevî temizlik niteliğindedir.

İnsanın beden temizliğinin imanın yarısı olduğu, temiz olanın rızkının genişleyeceği ve sağlık kazanacağı hadis-i şerifle bildirilmiştir. Hz. Peygamber de temizliği sever, temiz giyinir, koku sürünür, saçlarını tarar, yemekten önce ve sonra ellerini yıkardı. Yüce Allah'ın ona ilk emirlerinden biri:

“Ey bürünmüş sarınan, kalk artık, inanmayanları azapla korkut, Rabbini büyük tan; elbiselerini de temizle. Kötü şeyleri terket. Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma.” (Müddesir, 1-7) olmuştur.

Özellikle ağız temizliğine dikkat eden Allah elçisi bu konuda şöyle buyurmuştur: *“Ümmetime güçlük olmayacağımlı bilseydim, her namazda misvak kullanmalarını emrederdim.”* (Buhari, Müslim)

İnsanın ruhu, özünü ve aslını teşkil eder. Beden yalnız ruha kılıf ve onu madde ve fizik alem olan dünyada taşıyıcılık görevi ifa eder. Dünyada bedenle yapılan ibadet, taat, hayır, hasenat ve diğer salih ameller ruhun terbiye ve yücelmesi içindir. Allahu Teâlâ'ya kulluk, zikir, şükür, hamd ve tesbih sayesinde kalbin tasfiye ve tezkiyesi mümkün hale gelir. Kalb bu sayede gurur, kibir, hased, yalan, kin, ga

nıyınca Rabbini tanır. Kalbin huzura kavuşması ancak Yüce Allah'ı zikirle gerçekleşir. Kur'an-ı Kerim'de; **“Onlar, inananlar ve kalpleri**

Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla/zikretmekle huzur bulur." (Ra'd, 28) buyrulur.

İslam, İrade Dinidir

İslâm'da amellerin makbul olması için hür iradeyle yapılması gerekir. Korku ve tehdit altında işlenen fiilden dolayı sorumluluk bulunmaz. Bu zorlama imanla ilgili olsa bile işkence gören kimse, ruhsata uyma hakkına sahiptir. Nitekim, Mekke müşrikleri, işkence ile öldürülen ilk İslâm şehidlerî Yasir ve Sümeyye'den sonra, oğulları Ammar b. Yasir'e zorla dinden çıkmayı gerektiren sözler söyletmek istediler. İşkenceye dayanamayan Ammar, onların isteğini yerine getirdi. Sonra gelip, durumu arz edince, Peygamber (s.a.v.) kendisine; "Arkanda ne vardı, ey Ammar?" diye sormuş, o da; "kötülük vardı; seni kötülükle, onların tanrılarını da iyilikle anmadıkça beni bırakmadılar." diye cevaplandırmıştır. Hz. Peygamber; "kalbini nasıl buldun" demiş; Ammar ise; "İmanla dolu buldum" cevabını verince, Hz. Peygamber (s.a.v.); "Onlar sana aynı şeyi yaparlarsa, sen de aynı şeyi tekrar edebilirsin" buyurmuştur.

Silahla zorlanan kimsenin, söylediği sözlerden dolayı bir sorumluluğunun bulunmadığı Kur'an-ı Kerim'de şöyle açıklanır: "**Kalbi imanla dolu olduğu halde, inkâra zorlanan dışında kim iman ettikten sonra Allah'ı inkâr eder, kalbini inkâra açık tutarsa, Allah'ın gazabı onların üzerindedir. Bunlara büyük bir azap da vardır.**" (Nahl, 106)

Yine Mekke müşrikleri iki müslümanı ölümlle tehdit etmişler, birisini dininden dönmediği için öldürmüşler, diğeri dıştan küfrü kabul ederek ölümden kurtulmuştu. Durum Rasûlullah (s.a.v.)'e ar-

zedilince, öldürülen şahıs hakkında; “O şehidlerin en üstünü ve cennette benim arkadaşımdır.” buyurmuştur.

İslâm'da Zorlama Yoktur

İslâm'a davet metodunda zorlama, baskı, korkutma ve işkence yoktur. İnsanların sevgi ve ikna yoluyla İslâm'a gönül vermesi asıldır. Hz. Peygamber'in irşad sırasında kendisine sert, kaba ve saygısızca davrananlara karşı bile yumuşak, merhametli ve nazik davrandığı bilinmektedir. Taiflilerce taşlandığı ve ayakları kan içinde kaldığı halde, onların helakı için beddua etmemiş ve görevli meleğe; “Ben insanları helak etmek için değil, onlara rahmet olarak geldim. Bunlar gerçeği bilmiyorlar” diye cevap vermiştir.

Kur'an-ı Kerim'de İslâm'a davet metodu şöyle belirlenir: “**İnsanların Rabbinin yoluna hikmetle, güzel öğütle davet et. Onlarla mücadeleni en güzel yol hangisi ise onunla yap. Şüphesiz ki, Rabbin, yolundan sapan kimseyi en iyi bilendir. O, hidayete erenleri de en iyi bilendir.**” (Nahl 125)

İslâm'a davetin, vicdanlara baskı sayılabilecek şekilde yapılması yasaklanmıştır. “**Dinde zorlama yoktur, doğru yol, sapıklıktan ayrılıp belli olmuştur. Artık kim azgın şeytanı inkar edip Allah'a inanırsa o, kopmayan bir kulpa yapışmıştır. Şüphesiz Allah işitendir, bilendir.**” (Bakara 256)

İslâm, toplumun sağlıklı bir yapıya kavuşup, bu halinin sürekli olarak devamını sağlamak için “iyiliği emir ve kötülükten nehiy” esasını getirmiştir. Bir İslâm toplumunda, müslüman daima iyi, güzel ve hayırlı olan işlerin yanındadır. Kötü, çirkin ve zararlı olan işlerin de tabii olarak karşısındadır. Böylece İslâm toplumunda iyilikler ken-

diliğinden güç bulur ve yayılır. Kötülükler ise güçlenme imkânını bulamaz.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur: **“İnanan erkekler ve kadınlar birbirinin dostudurlar. Onlar iyiliği emrederler, kötülükten menederler. Namazı kılarlar, zekatı verirler. İşte Allah, onlara rahmet edecektir.”** (Tevbe, 71)

Başka bir ayette, tarihte İsrailoğullarının, işlemekte oldukları kötülüklerden birbirini vazgeçirmeye çalışmaması isyan etmesi ve aşırı gitmesi yüzünden lanete uğradıkları bildirilir.⁵⁸

Kötülüğe engel olmada izlenecek yolu Rasûlullah (s.a.v.) şöyle belirlemiştir: *“Sizden biriniz bir kötülük gördüğü zaman onu eliyle değiştirsin. Buna gücü yetmezse diliyle, onun kötü olduğunu söylesin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle o işi kötü görsün. Bu sonuncusu imanın en zayıf derecesidir.”* (Müslim, 70)

Bir islâm ülkesinde müslim ve gayri müslim bütün tebea hakim önünde eşit haklara sahip olurlar. Zimmet ehli sayılan gayr-i müslimler kendi dinlerinin sağladığı haklara da sahip olurlar. Evlenmeleri, boşanmaları, ibadat ve taatları kendi dinlerine göre devam eder.

İslâm kendi aleyhimize olsa bile doğruluktan ayrılmamayı istemiştir. Hz. Peygamber (s.a.v.), Allah'ın hükümlerini uygulamada insanlar arasında hiçbir zaman bir ayrıcalık gözetmemiştir. Nitekim soylu bir aileye mensup olan el-Esved kızı Fatıma, hırsızlık yapmıştı. Buna ceza verilmesi, Kureyş'e ağır geldi ve affedilmesi için Allah elçisine çok sevdiği Zeyd oğlu Usame'yi aracı olarak gönderdiler. Bu durumdan hoşnut olmayan Allah'ın Rasulü şöyle buyurdu:

58 Maide 78.

“Sizden öncekiler şu yüzden helak olmuşlardır: Soylu biri suç işlediği zaman onu affettiler, zayıf biri suç işlediği zaman ise onu cezalandırdılar. Allah’a yemin olsun ki, Muhammed’in kızı Fatıma da çalsa şüphesiz elini keserim.”⁵⁹

Hz. Ebû Bekir, ilk halife seçildiği gün, göreve başlarken müminlere şöyle hitab etmişti:

“Sizin en zayıfınız, başkası üzerinde bulunan hakkını alıp kendisine verinceye kadar yanımda en kuvvetlinizdir. En kuvvetliniz de, onun üzerinde bulunan bir hakkı alıp hak sahibine verinceye kadar yanımda en zayıfınızdır.”

59 Buhârî, Hudud 11, 12, 14; Şehâdat 8; Enbiyâ 50; Fedâilu’l-Ashâb 18; Megâzi 52; Müslim, Hudud 8, 1688; Tirmizî, Hudud 9, (1430); Ebu Dâvud, Hudud 4, (4373, 4374); Nesâî, Sârik 5, (8, 74, 75).

BÂTIL DİNLER

Bâtıl Dinler

Yukarıda tarifini gördüğümüz gibi batıl dinler, kaynağı ilâhî, semavî olmakla hiç alakası olmayan, sırf insan aklından fikrinden çıkmış beşerî dinlerdir. “Beşerî” olma vasıflarıyla “muharref” dinlerden ayrılırlar. Çünkü muharref dinler, aslı hak din İslam iken sonradan insanlar tarafından bozularak değiştirilen ve batıla dönüştürülen dinlerdir. Hıristiyanlık ve Yahudilik gibi.

Bir de “karma” ve “doğal” adıyla yapay dinler türetilmeye çalışılmıştır. Bunlar da insan eliyle icat edilmiş batıl dinlerin tipik örnekleridir ki az sonra bu konuyu açacağız. Biz burada şu düşüncemizi hemen ifade ederek kitabın ana fikrine dikkat çekmek istiyoruz:

Bize göre, dinlerin en başarısızları, bu insan beyniyle üretilen “karma” ve “doğal” türünden olan “yapay” dinlerdir. Maalesef bizim ülkemizde böyle bir olgu için iki kere teşebbüse geçilerek yoğun çaba sarfedilmiş, Müslümanlar yok yere incitilmiştir.

Bunların ilki “deizm/doğal din” adıyla cumhuriyetin başındadır.⁶⁰ İkincisi ise, “İbrahimî Dinler” adıyla yakın zamanlarda böyle bir karma din oluşturulmaya çalışılmaktadır. “Dinlerarası Diyalog” çalış-

60 Kitabın sonunda “Benzer Tehlikeler” başlığı altında “Cumhuriyette Tarihin Tekerrürü” bahsiyle bu konu genişçe açıklanacaktır. İsteyen okuyucumuz şimdiden oraya bakabilir.

maları bunun aleti konumundadır. Arkasındaki isim ise, F. Gülen ve cemaatidir. Hiç şüphesiz bir Müslüman için bu açıkça “dine ihanet etmek”tir. Bunun kandırılmış Müslüman halkın para ve imkanlarıyla yapılması da ayrıca bir ihanettir. Bunda kazançlı çıkacak olanlar ise olsa olsa ancak Vatikan ve Hristiyanlar olur. Çünkü davet başka, teslimiyet başkadır.

Karma Dinler

Karma dinler de batıl dinler arasındadır. Dünyanın doğusunda ve batısında bazı iyi veya kötü niyetli kimi akıllı veya sivri zekalı kimseler, dinin vazgeçilmezliğini görünce, kendilerince her dinden en beğendikleri hususları toplayarak veya kendi kafalarından güzel kaideler koyarak insanlara yeni ama “karma” bir din sunmaya çalışmışlardır.

Bu insanlar mevcut dinlerin kendilerince en iyi yanlarını alarak, akla mantığa uygun, ferdin ve cemiyetin sıhhat ve saadetini gerçekleştirecek, devlete ve topluma düzen, adalet, eşitlik ve ahenk getirecek yeni bir din ortaya koyma düşünce ve çabasında olmuşlardır. Doğuda bazı dinlerin oluşumu da böyledir.

Mesela Sihizm, Sri Guru Nanak Dev Ji (1469-1539) tarafından kurulmuştur. İslam ve Hinduizm karışımı bir dinî harektir. Sihler Kuzeybatı Hindistan’ın Pencap bölgesinde yaşamaktadırlar. 1995 sayımına göre nüfusları 18.7 milyon idi. Bu da Hindistan nüfusunun % 1.9’unu teşkil etmekteydi. Ayrıca küçük gruplar halinde İngiltere, Kanada, ABD, Malezya ve Doğu Afrika’da bulunmaktadırlar. Günümüzde Hint dini ve siyasi hayatında önemli yer tutmaktadırlar.

Çinde Taoizm ve Konfüçyüsçülük ile Budizm'in karıştırılmasından Ch'an (Zen) Budizm doğmuştur. Bahâî hareketi ve Japon Budizmi de sinkretist dinlerdendir.

Ekber Şah'ın Karma Dini

Bu "karma din" konusunda büyük çaba ve fitnesi olan Ekber Şah'ı da hatırlamak gerekir. Hicri VII/Miladi XIII. yüzyılda Hindistan'daki Türk-Moğol imparatorluğunun kurucusu Babür Şah'ın oğlu Ekber Şah tarihte birçok ilklere imza atmıştır. Hindistan'daki kast sistemini değiştirmek istemiş, sarayında ilk kez kadınların İslami kıyafetler giymelerini yasaklamış, Müslümanlıkla Hinduizm'i birleştirmeye çalışmış, Hıristiyanlık, Budizm, Hinduizm ve İslam arasında diyalog kurulmasından söz etmiştir. Müslümanların dinsel özgürlüklerini kısıtlarken Hinduların inançlarını serbest bir şekilde yaymalarına izin vermiş, ülkesine Cizvit papazları çağırarak misyonerlik faaliyetlerinin yayılmasına izin vermiştir. Hindistan'ın en büyük camisini yaptırarak kendini halife ilan eden Ekber Şah, din-i ilahi adında yeni bir din kurar.

Sarayında Müslüman kadınların yalnız vicdanlarında dini yaşamalarını isterken devlet dairesi olarak gördüğü sarayda dini çağrışım yapan kıyafetlerin giyilmesini yasakladı. Sarayda Hinduların Türkçe, Türklerin ve Farisilerin Hintçe öğrenmelerini şart koştu. Bugünkü Pakistan halkının konuştuğu "ordu dili" anlamına gelen Urduca'nın temellerini attı.

Ekber Şah'ı hayali Hindistan'da yaşayan dinleri birleştirmektir. İslam, kadim Hindu dini ve Sihizm tek bir din haline dönüşebilir ve bu dinin halifesi ve koruyucusu da pekala hükümdarın kendisi olabilirdi.

İslam dininin koyduğu içki, domuz etimin yenmesi gibi yasaklara son vererek recm, hırsızların kollarının kesilmesi cezalarını kaldırdı. Hıristiyanları memnun etmek için cizye ve haraç vergilerinin bir daha alınmamasını emrederek şahsi hazinesi ile kiliseler yaptırdı.

Oruç ibadetini bir ay boyunca et yememek şeklinde algılayan Ekber Şah, Ramazan ayında av yaşağı getirdi. Hinduların hoşuna giden bu uygulama Müslümanlar tarafından hoş karşılanmadı.

Kendi adına kurduğu ibadet evinde Cuma günleri dini ritüeller düzenledi. Saray erkanından oluşan müridlerin sosyal yaşamlarını kontrol altında tutan Ekber, onlara yalnız çocuk yaptıkları sürece cinsel ilişkide bulunmalarını emretti ve çocuk sayılarını sınırlandırdı. Güneşi Allah'ın yeryüzündeki nur sembolü kabul ederek sarayında kadim Hint dinin sembollerinin resmedilmesine izin verdi.

Ekber Şah'ın uygulamalarına Nakşibendi tarikatının önemli mutasavvıflarından İmam Rabbani karşı çıkarak Ekber'in uygulamalarını sert bir şekilde eleştirdi.

İslam dünyasında İmam Rabbani olarak bilinen Ahmed Sirhindi ya da Serhendi, Hindistan'ın Serhend şehrinde 1563 senesinde doğmuş, 1624'te çileli bir ömür yaşayarak vefat etmiştir. İmam Gazali'den sonra ikinci müçtehit yani zamanın yenileyicisi kabul edilen Ahmet Sirhindi, şeriattan kıl kadar sapılmamasını emreden bir tasavvuf din anlayışını savunmuştur.

Ekber Şah ve oğlu Cihangir Şah'ın yaptıklarına koskoca Hindistan ülkesinde sesinin yettiği kadar tek karşı çıkan oydu. Ekber Şah'ın karşısında eğilmeden, korkmadan eleştirmiş Hinduizmden beslenen yeni dinin İslamdan sapma olduğunu haykırmasına rağmen bir isyan hareketine de girişmemiştir.

Ekber Şah ve oğlu Cihangir Şah tarafından defalarca hapsedilmiş ve sürgüne gönderilmesine rağmen kalbindeki öfkeyi bir katliama dönüştürmemişti. Yıllar sonra hatasını anlayan Cihangir Şah, müçtehidin sürgün edildiği köye giderek affını istemiş ve 2000 altın vermeyi teklif etmişti. Amacının mal mülk olmadığını, kalbinde mehamet ve sevgi ateşinin yandığını söyleyen Ahmet Sirhindi, altınları fakir halka dağıtmasını tavsiye etmişti.⁶¹

Doğal Dinler

Batıda bazı düşünürlerin hissedilen din ihtiyacını karşılamak için akla, bilim ve tabiata uygun, hurafelerden uzak bir din icat etme çabaları sonucu ortaya çıkmış yapay din. Bu konu bizim için de önemli olduğundan, üzerinde azıcık duralım isterim:

Batı hak din İslâm'ı hakkıyla tanımadı. Kendisine din diye sunulan batıl ve muharref din ile de tatmin olamadı. Onun akli ve ilmi bu hurafeye teslim olmadı. Fakat dini fert ve toplum için gerekli bir kurum olarak da kaul ediyordu. Çünkü inanmak, beşerin doğasında vardı. Bu dini duyguları bütünüyle yok saymak da mümkün değildi. Bu yüzden ruhi, manevi, vicdani, kalbi ve fitri ihtiyaçlarını karşılayan ama akıl ve mantıkla da çelişmeyen, ilmin metotlarına ve sonuçlarına ters düşmeyen, toplumu yönetmeye kolaylık sağlayan, barışı, adaleti, eşitliği, erdemi ve vazife anlayışını olumlu etkileyen ve tabiatla ters düşmeyen yeni bir din aradı sürekli. Bulamayınca da onu kendisi üretmeye kalkıştı.⁶² Bu insana kalmış bir iş olmadığı için, yüzüne

61 <http://www.islamvetasavvuf.org/islam-ve-tasavvuf-bloqlari/ekber-%C5%9Fah-ve-imam-rabbani>

62 Bkz. Ömer Nasuhi Bilmen, Muvazzah İlmî Kelam, Yeni Matbaa, İst. 1959, s. 35; Ahmet Hamdi Akseki, İslam, İrfan y. İst. 1962, s. 258 vd.

gözüne bulaştırdı. Oysa bunu yapacağına İslam'ı ciddiyetle inceleyebilseydi, aradığını bulacak ve beyhude yere uyduruk din aramaktan kurtulacak, kendini gereksiz yere meşgul edip yormayacaktı.

Batıda Rönesans'la birlikte deney/gözlem metodu ciddi bir şekilde kullanılmaya başladığı için ilimler teker teker teolojiden/dinden ayrıldı. Hatta bu din konusunda o kadar ileri gidildi ki, Allah'tan gelen vahye dayalı din yok sayılarak, bunun yerine "Tabii din" adı verilen akıl ürünü bir din kabul edildi. Bu yüzden "Rönesans," Orta Çağın dini kültürü yerine, her bakımdan "budünya"nın olan, artık "öbürdünya"ya değil de "budünya"ya bağlı olmak isteyen bir kültürün kurulmaya başladığı çağdır.

Deizm

Bu çabaların sonucu "deizm"e vardı. "Deizm" veya "yaratıcılık," tüm dinleri reddeden ancak Tanrı'nın varlığına inanan inanç biçimidir. Dinler reddedildiği için peygamberler, kutsal kitaplar, sevap, günâh, dua, ibâdet, vahiy, kader, ahiret, cennet, cehennem, melek, cin ve şeytan gibi kavramların hiçbirinin deizm inancında yeri yoktur. Yalnızca evreni ve doğa kanunlarını koyan, bunun ardından evrene ve insanlığa hiç bir müdahalesi olmayan bir Tanrıya inanılır. Bu tek inancın kaynağı, dolaysız yoldan algularımızla doğaya ve insanın yapısına duyulan hayranlık ve bunları bir yaratan bir gücün olması gerektiğine yönelik inançtır. Deizmde insan için en önemli ödev, Evren'i ve yasalarını akıl yoluyla bilmek, anlamak ve zihnini sürekli geliştirmektir.

Deizm doğadaki tasarımlar/kanunlar ışığında akla ve mantığa dayalı bir Tanrı inancıdır. Deizm'in doğasında ve felsefesinde korkutma ve hurafeler yoktur. Ancak, aklımız/mantiğimiz ve inancımız

Deizmde bir arada bulunur. Evrenin harika yapısı ve gördüğümüz yaradılış sistemi, Tanrı'nın mevcudiyetine, bize kitapların gösterebileceğinden çok daha büyük bir kanıttır ve aynı zamanda onun gücünün büyüklüğünü gösterir.

Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde "Deizm ve Dîni Hayat" isimli bir tez hazırlayan Mehmet Öztaş, "Dogal Din Anlayışı" başlığı altında (s. 21) bu konuda geniş bilgiler verir. Biz kaynaklarını hafzederek oradan bazı iktibaslar yapacağız:

"Rasyonalizmin etkisiyle aklın dine uygulanmasının, deizmin tabii bir sonucu olarak dini geleneklerin, hatta vahyin reddedilip yerine akıl dininin ikame edilmesi gündeme gelmiştir. Rasyonalizmin tesiriyle akli ön plana çıkaran deizm kendi içerisinde tutarlı olmak için kaçınılmaz olarak din konusunda böyle bir sonuca varmıştır. Nitekim Bury'e göre, Locke'un tesirindeki deizmin öncüsü John Toland böyle bir sonuca varmış ve din alanında aklın her şeyi çözebileceğini sanıp *Hıristiyanlık Gizemli Değildir/Christianity Not Mysterious*' adlı eseriyle, Hıristiyanlığın esrarlı olmadığını ispata çalışırken büyük ölçüde onu reddetmeye varan bir deizme ulaşmıştır. Nitekim Locke da Hıristiyan vahyinin akla zıt olmadığını, daha doğrusu makullüğünü göstermek için *Hıristiyanlığın Makullüğü/The Reasonableness of Christianity*' adlı eseri kaleme almış ve bu eser sonraki yüzyılda İngiltere'de çok yankı uyandırmıştı. Bu dönemde Toland ve benzeri birçok düşünürün kendine örnek aldığı Locke, imanı tamamen aklın hükmü altına koyuyordu. O Hıristiyanlığın vahiy esasını kabul etmekle beraber, eğer vahiy en yüksek hâkim olan akıl ile tenakuza düşerse vahyin terk olunacağını; çünkü, onun bize akıl gibi, kati bilgi veremeyeceğini söylüyordu. Kendi ifadesiyle şöyle diyordu:

‘Vahye yer vermek için akılı ortadan kaldıran kimse onların ikisinin de nurunu söndürmüş olur ve yaptığı iş, âdeta, bir kimseyi, pek uzaklardaki gözle görülmez bir yıldızı teleskopla görmek için gözlerini çıkartmaya ikna etmek gibi bir şey olur.’

İşte, aklın din alanına uygulanmasının doğal bir sonucu olarak ‘Doğal Din’ veya ‘Tabiî Din’ diye bilinen akıl dini doğmuş ve kısa sürede yaygınlaşarak birçok düşünür tarafından ‘deizm’ diye isimlendirilmiştir. O, Tanrıyla kurulan doğrudan veya dolaylı iletişime bağlı olan vahiy dini veya doğaüstü teolojiye karşıt olarak, akıl yoluyla oluşturulabilen veya insanda doğuştan var olduğu düşünülen inançlar bütününe ifade ediyordu. Yine bu şekilde yapılan, yani insanın salt kendi aklına dayanarak kendi Tanrısını ve evren teorisini meydana getirebileceğini varsayan teolojiye de ‘Doğal Teoloji’ adı veriliyordu. Nitekim böyle bir din anlayışının ünlü temsilcileri olan Jean Bodin ve Herbert of Cherbury, akli doğal bir ışık olarak görmüş ve dinin, vahyin değil de aklın ürünü olduğunu savunmuşlardır. Bu iki düşünüre göre, dinin temel inançlarını bize akıl gösterir, çünkü bu inançlar bizim doğamızda, aklımızda yerleşiktirler. Onlar, Tanrı’nın varlığına, O’na inanma, saygı göstermenin gerekliliğine ve bunun insanları erdemli yapacağına inanırlar.

Bu şekilde Bodin, Herbert ve Toland gibi düşünürler tarafından gündeme getirilen tabiî din arayışı daha sonra, J. J. Rousseau’da ‘Uygarlık Dini’ ve nihayet ondan etkilenen Auguste Comte’da da ‘İnganlık Dini’ şeklinde devam edecektir. Nitekim Rousseau’ya göre ‘din, yüksek bir varlığın bizlere verdiği yüksek bir duygudan ibarettir, yeter ki, tapınma biçimleri, kuralları din adamları gibi gereksiz araçlar

onu bozmasın!’ İşte her vatandaşa görevini sevdirecek akla uygun böyle bir evrensel uygarlık dini yeterlidir.

Bu din, ilk ve bağımsız bir kaynaktan çıkar gibi, kalpten, duygudan, vicdan ve tabiatın doğur. Onun gayesi, kalbin ihtiyaçlarını tatmin etmek, ahlâki ve manevi hayatımızı yüceltmek ve kurtuluşa erdirmektir.

Auguste Comte’da ise din, onun pozitif doğa bilimi yanında pozitif bir toplum bilimi ve pozitif bir ahlâk biliminin kurulması düşüncesinin bir uzantısı olarak yine pozitif bir zeminde, sosyolojik bir kaynaktan beslenerek ortaya çıkmıştır. Comte, insanlık üzerinde yaptığı araştırmalar neticesinde dinin en eski toplumlardan beri her zaman için felsefe ve bilimden daha etkin olduğunu, dolayısıyla sosyolojinin bu kavramı incelemesi gerektiğine inanıyor. Dahasonra o, ilâhiyatçıların ortaya koyduğu dinin hayallere dayandığını, metafiziğe gömüldüğünü iddia ederek onun yerine sevgi, diğergâmlık, başkası için yaşama gibi esaslara dayanan insanlık dinini kurmaya çalışıyor. Bu din mutluluğun ancak birbirimizi sevip birbirimiz için yaşamakla elde edileceğini ileri sürerek, insanlığı bu dinin Tanrısı, bilginleri, bu dinin ermişleri; insanlık sevgisini de bu dinin temel prensibi yapar. Böyle bir dinin hakim olduğu toplumda inşan kendi kişisel çıkarını değil, toplumun çıkarını düşünecektir. Böylece bu toplumda bencilliğin yerini diğergâmlık (özgecilik) alacaktır. Nitekim bu anlayışından olsa gerek, Sorbonne kilisesi önündeki Comte heykelinin altına, ‘başkası için yaşamak’ sözü kazılmıştır.

Aslında İslam dünyasında da tabii din anlayışına paralel bazı görüşler bulmak mümkündür. Örneğin, Ebu Bekir er-Razi’nin, âlemi meydana getiren bir Tanrı’ya inanmakla birlikte peygamberliği inkar

eden akli din yaklaşımında, böyle bir fikrin tohumları veya uzantıları bulunabilir.

Şimdi tekrar bu şekillerde uzantısını görmeye çalıştığımız deizm e geri dönersek şunu söyleyebiliriz: Her ne kadar 'deist' diye isimlendirilen filozofları bir çerçeve içinde toplamak güç olsa da, az çok farklılık gösteren deist tavırların çoğu bu akıl dininden etkilenmiş ve mucizenin inkarına varan bir aklileşme çabasıyla Hıristiyanlığı tabii din anlayışına yaklaştırmaya çalışmış, kutsal metinlerin doğruluğu konusunda ciddi endişeler beslemiş ve yoğun eleştiriler yapmış, din adamlarının ruhani otoritesini reddedip, aklın kendi başına Tanrı fikrine ve kurtuluşu sağlayan ahlak kaidelerine ulaşabileceğini iddia etmiştir.

Yine onlardan diğ er bir grup da, özellikle Katolikliğin temsil ettiği Hıristiyanlığı esrarengiz ve mucizeye gömülü olduğu için reddetmektedir. Yine onlardan bazıları Hz. İsa'nın ulühiyetini, yani teslisi kabul etmemekte fakat aynı zamanda dinsiz olmadıklarını belirtmek için çok kere kendilerini 'Hıristiyan Deist' olarak isimlendirmektedirler. Onların temel gayelerinden biri, hatta belki de birincisi, ortaçağdan beri oldukça yaygın olan 'akla, mantığa sığmamasına rağmen inanıyorum' fikri yerine 'makul olduğu için inanıyorum' fikrini getirmek ve inancı mümkün olduğu ölçüde aklileştirmekti.

Bu 'Hıristiyan Deistler' açısından bakıldığında da deizm yine Hıristiyanlığın akla aykırı olduğu düşünülen unsurlardan arındırılması şeklinde bir dini eleştiri hareketi olarak ortaya çıkmakta ve Hıristiyanlığa inanmakla birlikte, aklın da aynı gerçeklere ulaşabileceği, bir tabii din kurabileceği ve nihayet Hıristiyanlıkla akıl arasında hiçbir çatışmanın olmadığı veya olamayacağı şeklinde tezler ileri

sürmekteydiler. Yine, İngiliz Deizminin babası olarak kabul edilen Cherbury'li Lord Herbert, Tanrı'ya ve ahiret hayatına inanmakla birlikte kutsal metinlerin doğruluğu konusunda ciddi kuşkular beslemiş, din adamlığı kurumunu şiddetle eleştirmiş, ayrıca evrensel gerçekleri kavramaya aklın yeteceğini savunmuştu.

Şunu da ilave edelim ki, deizmin kabul ettiği dünya, içinde mucizelerin gerçekleşmesine imkan vermeyen, buna ihtiyaç göstermeyen, çünkü bizzat kendisi, gösterdiği mükemmellekle bir mucize gibi görünen düzenli ve ince bir makinedir sanki. Dolayısıyla Tanrı'nın arada bir düzeltmek için ona müdahale etmesine gerek yoktur.

Görüldüğü üzere, bu kuramda mucizeye yer olmadığı gibi, Tanrı ile insan arasında devamlı bir ilişkiye de yer yoktur. Bu görüşte insanın, Tanrı'ya ibadet ve dua etmesinin hiçbir anlamı yoktur; çünkü Tanrı onunla ilgilenmez, onu işitmez. Öte yandan dünyadaki işlerin Tanrı tarafından şu veya bu şekilde değiştirilmesini istemek, bu kurama göre, onun mükemmel bir şekilde yaratılmamış olduğu fikrine götürülecektir ki, bu da kuramın temel ilkesine aykırıdır. Nihayet bu kuram, Tanrı ile insan arasında aracı bir rol oynama iddiasında olan Kiliseyi de tümüyle devreden çıkarmakta ve insanların Kiliseye başvurmalarında da hiçbir anlam bırakmamaktadır.

Dolayısıyla bütün bu açılardan baktığımızda, yarı dinî yarı felsefi bir hareket olan deizmin, dini konulara akli metotların uygulanması, buna bağlı olarak da tarihi Hıristiyanlığa, esrarengiz din anlayışına, dindeki tabiat üstü olaylarla ilgili inanışlara, kilisenin otoritesine karşı çıkılması, bütün bunlardan dolayı da Batı Hıristiyan dünyasında taassubun, baskının kırılması, batıl inanışların yıkılmasında ve diğer

dinlere karşı daha makul bir tavrın benimsenmesinde çok faydalı bir hizmet gördüğü söylenebilir.

Bütün bu bilgilerden sonra genel anlamda deizmi tanımlamaya çalışırsak, kısaca şu temel tez ve tavırları içerdığını söyleyebiliriz:

1- Tanrı ilk neden olarak evreni varlığa getirmiştir.

2- Tanrı, evreni yöneten değişmez yasaları da yaratmıştır.

3- Tanrı yaratılışa, yarattığı evrene hiçbir şekilde içkin olmayıp, tıpkı bir saatçinin, saatini imâl edip kurduktan sonra, saatiyle bir ilişkinin kalmaması gibi, evrene aşkındır. Evrene müdahale etmez.

4- Akıl vahiyle uyum içindedir, ya da vahiy akla uygun olmalıdır.

5- Dinin kutsal kitabı, aklın ışığında analiz edilmeli ve mistik öğelere ve mucizelere yer verilmemelidir.”⁶³

Bunlar, asılları bakımından Allah Teâlâ ve O'nun dini olan İslam ile ve en büyük özelliği olan tevhid inancı ile ilgisi bulunmayan dinlerdir. İlâhî vahye dayanmayan, kaynağı tamamen insan düşüncesi olan batıl dinler. Bunların kaynağı vahiy değil, insandır. Bazı toplumların din adıyla uydurup, ortaya attıkları şeylerdir. Bunlarda akla, hikmete ve toplum yararına uygun bazı hükümler bulunsa bile ihtimal ki bunları da zamanında çevrelerinde yaşamış bir Peygamberden ve ilahi dinlerden almışlardır. Çünkü Allah Teâlâ'nın her kavme kendi dilleriyle kendilerinden bir peygamber gönderdiği, uyarmadan insanları asla cezalandırmadığı malumdur.

Bu dinlerin kökü Yüce Allah'a ve O'nun bir peygamberine dayanmadığı için kutsallık yönleri olmaz. Aya, güneşe, yıldızlara, kut-

63 Mehmet Öztaş, Deizm Ve Dini Hayat, "Dogal Din Anlayışı," s. 21.

sal saydıkları bazı hayvanlara, kendi elleriyle yaptıkları putlara veya bazı tabiat güçlerine tapmak bu niteliktedir. Biraz sonra göreceğimiz Hinduizm, Budizm, Mecûsilik ve Şamanizm bunlar arasında sayılabilir.

MUHARREF DİNLER

Muharref Dinlerin Tanımı

Bilindiği gibi muharref dinler, aslı hak din İslam olduğu halde daha sonradan insanlar tarafından bozularak değiştirilen ve batıla dönüştürülen dinler. Hıristiyanlık ve Yahudilik gibi.

Bu muharref dinler Yahudilik ve hristiyanlıkta olduğu gibi aslı bakımından birer gerçek din iken, sonradan bozulmuş, dayandıkları kutsal kitapların orijinali ortadan kalkmış olan dinlerdir. Bu dinlerin ilâh inancında da tevhid akidesinden uzaklaşma görülür. Kendi din adamları tarafından büyük ölçüde katmalar ve çıkarmalar yapılmış olan Tevrat, bugün yahudiliğe milli bir karakter kazandırmış, yerin ve göğün sahibi olan Allah'ın (Yahova), yalnız İsrailoğullarının ilâhı olduğu, başka milletlerin, onlara tâbî olmak ve hizmet etmek için yaratıldığı inancı telkin edilmiştir. Tevrat'ın her sayfasında bu gibi telkinlerle rastlamak mümkündür. Bu yüzden Yahudilik ırka dayalı bir dindir ve başka ırkları adam yerine koymadıklarından dinlerine davet bile etmezler. Bu açıdan bakıldığında dinler arası diyalog çalışmalarına en az katılan onlardır ve bu açıdan bizim için sorun teşkil etmezler.

Hıristiyanlığa gelince, Cenâb-ı Hak Hz. Musa'dan sonra Hz. İsa'yı İncil ile göndermiştir. Fakat ne yazık ki insanlar onu hakkıyla koruyamamışlar ve zaman içinde zayı etmişlerdir. Hıristiyanlığın kutsal kitabı olan İncil'in orijinali de bozulmuş ve akidede Hz. Adem'den

beri gelen tevhid inancından uzaklaştırılmıştır. Hz. İsa'yı Allah ve Allah'ın oğlu kabul etme yahut üç ilâhtan birisi (teslis) sayma, onları şirk ve küfre düşüren noktalardandır.

Yahudilik de, Hristiyanlık da Batıldır

Bugünkü Yahudilik ve Hristiyanlık, onların getirdiği dinin malesef bozulmuş, aslî özelliklerini kaybetmiş halidir ve bu açıdan onlarla bir ilgisi kalmamıştır. İslâm'a göre onlar, aslı hak olmasına rağmen, daha sonra yaşadığı "tahrif" ve "tağyir," yani "bozulma" ve "değişim" yüzünden artık "batıl" olmuş dinlerdir.⁶⁴

Allah (a.c.) açık seçik bildirir bunu Kur'an'da: **"Allah katında hak din, İslâm'dır. O Ehl-i Kitabın ihtilafları, kendilerine gerçeği bildiren ilim geldikten sonra, sırf aralarındaki haset ve ihtiras yüzünden olmuştur. Allahın ayetlerini inkâr edenler bilsinler ki, Allah çabuk görür onların hesabını."**⁶⁵

Merhum müfessirimiz Elmalılı'nın veciz ifadesiyle "Allah Teâlâ'nın kendisi için ilke edindiği, peygamber gönderdiği, evliyasını yönlendirdiği din ve sırat-ı müstakim budur. Nimet ve mükafatını ancak bununla verir, akıbette selamete ancak bununla çıkarır."

Hatta şu ayetler, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in onların dininden ayrı hak bir din üzerinde olduğunu ve ondan ayrılacak olursa nasıl bir ceza ile karşılaşacağını açıkça bildirmektedirler: **"Ne Yahu-**

64 İslâm'ı da onlara benzetmek için onda "reform" yapmak isteyen zavallılar yok değildir. Özellikle batıcı – laikçi çevreler, İslâm'ın dünya talebelerini bitirmek için bunu çok istemektedirler. Ama emellerine asla eremeyeceklerdir. Çünkü Kur'an-ı Kerim Allah Teala tarafından korunmaya alınmıştır.

65 Al-i İmran, 19.

diler, ne de hıristiyanlar, sen onların dinlerine tabi olmadıkça asla senden razı olmazlar. Sen de ki: Allah'ın hidayet yolu olan İslam, doğru yolun ta kendisidir. Sana gelen bunca ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyacak olursan, Allah'a karşı hiçbir koruyucu ve yardımcı bulamazsın.” (Bakara, 120)⁶⁶

Ayette açıkça görülen nedir? Yahudilik ve Hristiyanlık diye iki din vardır ve onlara bağlı olanlar, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'den hoşnut olmayacaklardır. Ne zamana kadar? Onun Allah Teâlâ'dan alıp insanlığa sunduğu din olan İslam'dan ayrılıp, kendilerinin dinlerine girmedikçe. Peki İslam hak din ise, o zaman ellerindeki İslam'dan ayrı ve farklı din ne oluyor?

Hak'tan sonra batıldan başka bir şey olmadığına, kalmadığına göre, batıl oluyor!

Hamdi Yazır merhum, bu ayetlerin tefsirinde, iniş sebebini de içine alan bir sosyal vakiayı dile getirir: “Yahudiler Hz. Peygamber'e ‘Gel bizimle bir müddet hoş geçin, bizi memnun et de sana tabi olalım’ diye bir teklifte bulunmuşlar. Bu tekliftteki art düşüncelerini anlatmak için şu âyet inmiş: **‘Ey Muhammed! yahudiler, ne de hristiyanlar sen onların milletlerine (dinlerine) tabi olmadıkça asla senden memnun olmazlar’** hiçbir şekilde onların gönüllerini hoş edemezsin, meğer ki, milletlerine tabi olasın.

Halbuki senin için, ikisinin de milletine tabi olmak mümkün değildir. Çünkü birbirlerine “hiçbir şey değil” diyen bu iki millet as-

66 “Yeter ki Hz. Muhammed'i Rasûl kabul etsinler. Yahudiler ve Hıristiyanlar da hak din üzeredir. Kendi dinleri ile yaptıkları ibadet geçerlidir.” diyerek onları da cennete alan, buna haklı olarak itiraz edenlere, “Cennet babanızın malı mı?” diye çıkışan Süleyman Ateş'in kulakları çınlasın...

İnada birbirlerine son derece zıttılar. İki zıddın birleşmesi mümkün olmadığından bu iki milletin ikisine birden tabi olmanın, ikisini birden razı etmenin yolu yoktur. Yahudiler yahudi, hıristiyanlar hıristiyan kaldıkça ikisinin de senden razı olmaları mümkün değildir.

Şu halde sen peygamberlik diline mahsus olan bir belağat ve edeple onlara sadece deki: ‘Allah’ın hidayeti, işte uyulacak hidayet ancak odur. Hidayet diye ona denilir, sizin hidayet dediğimize değil.’

Bir başka mânâ ile ‘Allah rehberi yok mu? İşte esas uyulacak rehber odur. Allah’ın Rasûlü, Allah’ın kitabı, Allah’ın dini dururken, başkasına tabi olmak sapıklıktır.’

Özetle hak din, Allah’ın dinidir. Aranacak, uyulacak olan odur. Ben size değil, siz bana uyacaksınız. “Uyulmaya layık olan haktır. Yol hak yolu, hidayet Allah hidayetidir.”

“Onlara işte böyle söyle ve şunu da bil ki; vallahi eğer sen, sana gelen bunca ilimden sonra, mesela onların heva ve heveslerine, keyiflerine uyacak olsaydın, Allah’dan senin ne bir dostun, ne de bir yardımcın bulunur. Ortada kalır, helak olur gidersin. Çünkü Allah katında küfre ve şirke yardım yoktur.”

Hz. Musa ve Hz. İsa da dahil olmak üzere bütün peygamberler dün kendi dönemlerinde İslam’ı getirmişlerdi ve şayet bu gün gelecek olsalar yine İslam’a tabi olacaktırlardı.

Bundan çıkan sonuç, Allah İslam’dan razıdır ve O’nun yeryüzünde hakim olmasını istemektedir. Bunu gerçekleştirme görevini de insanlara vermiştir. Yani inanan insanlara.

Yoksa O, “hepiniz Müslüman olun” deseydi, “hayır olmuyorum” demek kimsenin haddine düşmezdi. Ama O öyle yapmadı. İşi özgür

iradeye bıraktı. Son Rasûlünü bize şöyle takdim ediyor: **“Bütün dinlere üstün kılmak için Rasûlünü hidayet ve hak dinle gönderen Odur. Buna şahit olarak Allah yeter.”** (Fetih, 28)

Öyleyse İslam'ın dışında kalan bütün dinler, yani yaşama biçimleri, sistemler, nizamlar batıldılar. Aslı semvî din, hak din olmasına rağmen tahrif ve tağyir ile aslından saptırılarak bozulmuş dinler bile batıl olduktan ve yukarıda gördüğümüz gibi Allah (a.c.) tarafından reddedildikten sonra, insan eliyle yapılanlar haydi haydiye batıldır ve reddedilmesi gerekir. **“Gerçekten sonra sapıklıktan başka ne var ki?”** (Yunus 10/32)

İslam, Yahudilik ve Hıristiyanlık Mukayesesi

Bugün ilâhî kaynağa dayanan dinler diye kabul edilen Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslâmiyet'in temel özelliklerini ve İslâm dininin diğer ikisinden farklı olduğu yönleri de şu şekilde tesbit mümkündür:

1. Allah inancı. Yahudilik Tanrı'nın birliği üzerinde ısrarla durmasına rağmen, en azından tarihlerinin bazı dönemlerinde ona beşerî nitelikler nisbet etmişler ve adetâ Tanrı'yı beşerî organ ve duygular taşıyan bir insan gibi tasvir etmişler, insanlaştırmışlardır. Hıristiyanlar ise Tanrı'nın birliğini farklı şekilde ele alıp teslisi savunmuşlar, aşırı bağlılık duygusuyla, Hz. İsa'yı tanrılaştırmışlardır.

Halbuki İslâm, Allah inancı hususunda gerek yahudilerin gerekse hıristiyanların sonradan düştükleri yanlışlık ve aşırılıkları düzeltmiş, Tanrı'nın beşerleşmesini veya beşerin tanrılaşmasını reddetmiş, bu noktada Hz. Mûsâ ve Hz. İsa'nın hakiki mesajını hatırlatarak Allah'ın bir ve benzersiz olduğunu vurgulamıştır.

2. Melek inancı. Meleklerin Allah'ın oğulları ve kızları olduğu iddiasını ve beşerî şekillerdeki tasvirlerini reddederek hem yahudi ve hıristiyanların düştükleri yanlışlığı göstermiş hem de Allah'ın yüceliğini vurgulamıştır.

3. Kutsal kitaplar. Ne yahudiler ne de hıristiyanlar, Allah tarafından Hz. Mûsâ ve Hz. İsa'ya verilmiş kutsal kitapları orijinal şekilleriyle muhafaza edebilmişler, Tevrat ve İncil zaman içinde ya kaybolmuş ve yeniden yazılmış, ya da çeşitli ilâve ve eksiltmelere mâruz kalmıştır. Kur'ân-ı Kerim ise hem vahy edildiğinde yazıya geçirilmiş olması hem de ezberlenmek suretiyle muhafaza edilmesi yönüyle orijinal ve aslına uygun şekliyle günümüze kadar gelmiştir.

4. Peygamberlik. Yahudilik ve Hıristiyanlık sonradan tahrif edildikleri için örnek ve önder şahsiyetler olan peygamberlerle ilgili çeşitli iddia ve iftiralarda bulunup sonra gelecek peygamberleri kabul etmezken İslâm, hem bütün peygamberlere iman şart koşmuş hem de onları lâıyk oldukları güzel vasıflarla tavsif etmiştir.

5. Dünya-âhiret dengesi. Yahudilik dünya hayatına, Hıristiyanlık da dünyadan uzaklaşıp manevî hayata daha çok ağırlık verirken İslâm her ikisi arasındaki dengeyi kurmuş ve korumuştur: **“Allah'ın sana verdiğinden (O'nun yolunda harcararak) âhiret yurdunu iste, ama dünyadan da nasibini unutma...”** (Kasas 28/77)

6. Mükellefiyetlerin azlığı. Madde-mâna, dünya-âhiret dengeleri açısından en ölçülü ve kolayca yaşanabilir; çeşitli emir ve hükümlerde kolaylığı öngörmesi açısından en kolay olan din İslâm'dır.

İslâm, diğer ilâhî dinlerde var olan bazı ağır dinî sorumlulukları ortadan kaldırmış, insanın yaratılışına en uygun ve yaşanabilir kuralları sunmuş, böylece dini daha da ağırlaştırıran ve yaşanmasını zor-

laştıran din yorumcularına da önemli bir uyarıda bulunmuştur. Bu son dinin peygamberi Kur'an'da şu şekilde anlatılır: **“Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî peygambere uyanlar (var ya) işte o peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten meneder, onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Ağırlıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O peygambere inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nura (Kur’an’a) uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır.”** (A’raf 157)

Bu âyette hem Mûsâ şeriatında mevcut çok sayıdaki kural ve vecibelere (temizlik kuralları, yiyeceklerle ilgili esaslar, adetli kadınla ilgili yasaklar gibi) hem de İnciller’de ortaya konan öğretinin gerektirdiği aşırı riyâzetçi eğilimlere işaret edilmektedir.

İslâm, daha önceki şeriatlarda mevcut bazı ağır yükleri kaldırmış veya hafifletmiş, dini daha kolay ve yaşanabilir kılmıştır. Çünkü **“İşte böylece sizin insanlığa şahitler olmanız, Rasûlün de size şahit olması için sizi mutedil bir ümmet kıldık.”** (Bakara 143) buyrulmaktadır.

Rasûlullah (s.a.v.) de **“Kolay ve yüce Hanîflikle gönderildim.”**⁶⁷ diyerek İslâm’ın diğer şeriatlara göre daha mutedil, kolay ve müsahahalı olduğunu vurgulamaktadır. Kur’an ve Sünnet’te, dinî mükellefiyetlerin azaltılarak ve gerekli ve yeterli seviyede tutulduğu, İslâm’ın insanlara ağır yükler yüklemek için değil, rahmet ve inayet olarak gönderildiği sıklıkla tekrarlanır. Kur’an ve Sünnetteki bu vurgu sebebiyle de İslâm bilginleri dinin anlatım ve yorumunda daima kolaylığı ve uygulanabilirliği tercih etmişlerdir.

67 Müsned, V, 266; bk. Buhârî, “İmân,” 29.

Üç Dine Uyarılar

İtikad ve amelde mü'minlerin yolu, Hz. Adem'den beri gerçek müminlerin tuttuğu tevhid yoludur. Bu öyle bir yoldur ki, Allah katında razı olunan biricik hakiki ve sahih, sağlam dindir. Uygulamada Allah Tealâ'ya, Allah'ın Rasûlü'ne ve ulu'l-emre itaat olan takva yoludur. Bundan başkasına tabi olmak, tevhid yolundan çıkmaktır, müminler yolu olmayacağı malum ve muhakkaktır: **“Kim kendisine doğru yol besbelli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar, müminlerin yolundan başkasına uyup giderse, onu döndüğü yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir gidiş yeridir.”** (Nisa 4/115)

Allah (a.c.), İslâm'dan başka din edinmeme ve tevhidi koruma hususunda o kadar dikkat çekici, ikaz edip uyarıcı, tabirde hata olmazsa titiz ve duyarlıdır ki, olmaz ya, farz-ı muhal böyle bir şey Rasûlüllah (s.a.v.) tarafından bile yapılacak olursa, hiç şüphesiz onu da kabul etmeyeceğini açık seçik bildiriyor: **“Şânım hakkı için, sana vahiyle gelen bu kadar bilgiden sonra, kalkıp da onların arzu ve heveslerine uyacak olursan, sana Allah'dan ne bir dost bulunur, ne de bir yardımcı.”** (Bakara 2 /120)

“Andolsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların hevalarına uyacak olursan, o zaman gerçekten zalimlerden olursun!” (Bakara 2/145)

Hiç şüphesiz bu ayetler, Peygamber (s.a.v.) Efendimizden çok ümmetini ikaz eden ayetlerdir. Öyleyse ümmetin iyi bilmesi gerekir ki İslâm'dan başka hak din yoktur. Bu yüzden başka dinlere bir kez olsun bile dönüp bakmamak, iltifat etmemek gerekir.⁶⁸

68 Bkz. Ebu Bekir Cabir el-Cezâiri, En Kolay Tefsir, Mektup Yayınları, 1/365-366. Bakara sûresinin 120'nci ayetinin tefsiri.

Şeriatlılık

Evet, “Hak” deyince aklımıza gelen Allah (a.c.) ve Allah’ın dini İslam’dır, onun aziz şeriatıdır. İslam’ın her emri ve isteği de bu anlamda haktır, hakikattir, yani yalandan, yanlıştan uzak bir gerçektir. Doğrudur, adildir, geçerlidir ve faydalıdır.

İslâmî ıstılahta hakkın kendisi olan yüce Allah, insanları mutlu kılmak için kendi katından kitabını da hak olarak indirmiştir. Onun için mutlak hak, doğru veya asıl gerçekler ancak Allah’ın vahyi ile-
dir. Yani, Allah’ın indirdiği ve O’nun bildirdiği doğrular haktır. Yani, hakikat, doğruluk, gerçeklik, adâlet, kişilere göre değil; Allah’ın bildirdikleri ölçülere göre haktır. Bu yüzden dinin emirlerini titizlikle uygulayan insanların içine Allah (a.c.), hak ile batılı ayırt edecek bir anlayış ve kavrayışı ihsan eder: **“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakınırsanız, O, size bir furkan (hakkı batıldan ayırde-
decek bir anlayış) verir ve günahlarınızı örtbas eder, sizi bağışlar. Allah büyük lütuf sahibidir.”** (Enfal 8/29)⁶⁹

Hak Allah (a.c.) katından olunca,⁷⁰ batıla elbette galip gelecektir: **“Allah’ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar, Allah da razı olmuyor. Fakat kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlamayı diliyor. O öyle bir Allah’dır ki, Rasûlünü hidayetle ve hak dinle, bütün dinlere üstün kılmak için göndermiştir. Müşrikler hoşlan-
masalar da.”** (Tevbe 9/32-33)

69 “Bundan böyle her kim malını hayır için verir ve korunursa, Ve en güzel olanı doğrularsa, Biz onu en kolay yola muvaffak kılacağız.” (Leyl 92/5-7).

70 “(Bu sonsuz güç şundandır:) Çünkü Allah, varlığı kendinden olan Hak’tır. Müşriklerin O’nu bırakıp da tapındıkları putlar ise hep bâtıldır. Şüphesiz Allah, yücedir, büyüktür.” (Hac 22/62).

“Allah, hakkın hak ve gerçek olduğunu kelimeleriyle ispat eder, günahkârların hoşuna gitmese de.” (Yunus 10/82)

“Ağızlarıyla Allah’ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler hoş görmese de Allah nurunu tamamlayacaktır. O, Rasûlünü hidayet ve hak dinle gönderdi ki, müşrikler istemese de onu, bütün dinlerin üstüne çıkarsın.” (Saf 61/8-9)

“Allah batılı yok eder.” (Şura 42/24) **“Batılın hiçbir şeye gücü yetmez”** (Sebe 34/49) ve hak gelince, güneş doğunca karanlığın kendiliğinden gitmesi gibi, batıl da ortadan kalkar: **“De ki: Hak geldi, batıl yok oldu. Elbette batıl yok olma mahkumdur.”** (İsra 17/81)

“Hayır, biz hakkı batılın başına çarparız da onun beynini parçalar. Bir de bakarsın (batıl) o anda yok olup gitmiştir. Allah’a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü size yazıklar olsun.” (Enbiya 21/18)

Laiklik ve Liberalizm

Bilindiği gibi batıl demek, hakka uymayan, haklı olmayan, gerçeğe ters düşen, dolayısıyla da geçersiz ve hükümsüz olan, hukuki bir sonuç doğurmayan demektir. Boş şey yani.

Ancak batıl ehli de zaman içinde hep var olagelmiş, hatta hak ile sürekli mücadele etmişlerdir. Tarih bir bakıma hak ile batılın mücadelesidir aynı zamanda. Buradan bir hakikat daha ortaya çıkar: Batıl çoktur, çeşitlidir. Fakat **“Hak”** tekdir. Çünkü **“Hak Rabbindedir.”** (Bakara 2/147)

Hak, her türlü eğrilik, aşırılık ve sapıklıktan uzak, dosdoğru, adaletli, ölçülü, ılımlı ve dengeli bir orta yol, vasat bir inanç ve yaşama biçimidir. Bunu anlamak ve uygulamak, haliyle ilim ister, terbiye ister, disiplin ister.

Batıl ehli ise, keyfine ve şehvetlerine göre yaşar. Belli bir disiplin, ölçüye, uygulamaya, terbiyeye girmek istemez. Bu yüzden cahil cühelanın, keyfine göre yaşamak isteyen disiplinsiz ve ölçsüz insanların hoşuna gider.

Onun için batıl ehli sayı itibariyle hep çoğunlukta olmuştur. Çünkü batıl, eğitimsiz cahil insanların nefsi-i emarelerine hoş gelir. Onlar da bildikleri, diledikleri gibi bir hayat yaşamak isterler. Hatta hakkın kendi hayatlarını beğenmediğini ve değiştirmek istediğini bildikleri için de, içinde buldukları batılı muhafaza etme, koruma adına yürütülen bir “muhafazakarlık” duygusu ile, hak ile mücadele etmekten çekinmezler. Bu da batılın en cahil ve çekilmez yanıdır.

Çağımızda batılı en iyi temsil eden iki kelime vardır; liberalizm ve laiklik.

Liberalizm, birey, toplum ve devlet ilişkilerinde kişilerin özgürlüğünü öne alan, toplumun örgütlenmesinde özgürlüğü temel prensip olarak kabul eden, kişi özgürlükleri karşısında devletin yetkilerini sınırlamayı savunan ve devletin ekonomik hayata müdahalesini kabul etmeyen bir felsefe, ekonomi ve siyasal düşünce akımıdır. Felsefi düşünce olarak çok eskilere dayanmakla birlikte, kavram olarak XIX. yüzyıl başlarında İspanya’da kurulan “Liberales” adlı siyasal partiden gelmektedir.

Bu “bir felsefe, ekonomi ve siyasal düşünce akımı” olan liberalizm, bizim için niçin tehlikelidir?

Açıklayalım. Liberalizm, “insanın özgürlüğü ve bağımsızlığı” düşüncesine dayanır.

Nereye kadar?

Sonuna kadar!

Yani insanın “Tanrıdan dahi özgürlüğüne, bağımsızlığına kadar.”

İşte burada laiklik devreye girer. İnsanın birey, devlet ve toplum hayatında dinin bir kanun olarak, ölçü olarak, ilke olarak, emir verici ve yasak koyucu olarak, helal ve haram kılıcı olarak, iyiyi ve kötüyü belirleyicisi olarak hiçbir yeri, yetkisi, etkinliği yoktur. Yani insan özgürdür. Tanrıdan bile emir almaz. Yarattı ise yarattı, tanrı gökte otursun ve insanın dünya hayatına karışmasın. Devlete, idareye, hukuka, ekonomiye, eğitime, eğlenceye karışmasın.

Yani insan nasıl inanacak, nasıl davranacak, nasıl yönetecek ve yönetilecekse, tanrı buna karışmasın. İnsan ne yapacaksa kendi özgürlüğü ve bağımsızlığı çerçevesinde yapsın. Devlet yönetiminde dini dışlamak, din kanun ve kurallarını devre dışı bırakmak... işte laiklik budur.

İnsanın hayatında dinden gelen her türlü kayıt ve kuraldan, yani inanç, eğitim, felsefe, ekonomi ve yönetimde kendisini dinden bağımsız ve özgür kabul etmek de liberalizmdir. Bırakın devlet ve toplumu, tanrıdan bile bağımsız ve özgür.

İşte bize göre tam kafir budur! Tanrıdan bile bağımsız ve tam özgür insan, tam kafir insandır. Laiklik de aynen budur zaten. O da tam bir kafirliktir?

Neden mi?

Gayet açık: Müslüman, Allah Teâlâ’ya “teslim olan” insandır. Müslüman, özgür iradesini gönüllü Allah Teâlâ’ya teslim etmiş “kul” olan insandır. O, bu kulluk ve teslimiyetle övünüp iftihar eden insandır.

Siz söyleyiniz, hiç laik ve liberalist ile yan yana gelebilir mi Müslüman?

Liberalizm laissez-faire (bırakınız yapsınlar) anlayışına dayanır. Bunun da temelinde ferdi çıkar vardır. Kapitalizm yolunda güçlenmekte ve hakim sınıf haline gelmekte olan burjuvazinin dünya görüşü ve ideolojisidir. Bu dünyanın İslam ile hiçbir alakası yoktur.

“ILIMLI İSLAM” BİR TAHRİFTİR

Laiklik ve sekülerizm konusunu işlerken Batı'da Hıristiyanlığın başına gelen felaketin, yani insan eliyle değiştirilip aslı şeklinden uzaklaştırma, daha doğrusu laikleştirme çabasını görmüştük. İşte “İlimli İslam Projesi” bu işlemin aynısını İslam üzerinde gerçekleştirme çabasıdır. İslam'ı da Batı standartlarına uydurmak için aslı şeklinden, orijinal halinden çıkarmak, sonra da onu “Batılılaştırma” ameliyesine sokmak gerekiyordu. Uluslararası karanlık güçler, Müslümanları etkisiz kılarak hem onları, hem de bütün dünyayı diledikleri gibi idare etmek bunu gerekli görüyorlardı. Zira İslam onların zulüm ve sömürüsüne karşı çıkıyordu. Bu projenin arkasındaki güçlerin din ve vicdan hürriyetine zerre kadar saygıları yoktu. Bu anlamda laiklik ve sekülerizm, din ve vicdan özgürlüğünün teminatı değil, onu biçen tırpan olmuştu.

“İlimli İslam” Projesinin temelleri

Aslında “ilimli İslam projesi”nin temelleri Batı tarafından Tanzimat'tan bu yana atılmaya çalışılıyordu. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana fiilen “dinde reform” adı altında yapılmak istenen de “ilimli İslam projesini” hayata geçirmek içindi. Bu düşünce günümüze kadar sürekli gündemde tutuldu. Bundan amaç ise İslam'ı tahrif ve tağyir, yani bozma ve değiştirme, içini boşaltma ve sulandırma çabalarıdır. Az sonra göreceğimiz Kemalist devrimler ile İslam biçilecek, hayattan dışlanacak, yeni nesile öğretilmeyecek, eski nesil

de öldüğünde memlekette din adına bir boşluk meydana gelecektir. Bu boşluk ya öyle bırakılarak toplum dinsizleştirilecek veya oluşan din boşluğu “tanassur etmek,” yani din değiştirerek nasranileşmek, yani Hıristiyanlaşmak ile doldurulacaktı. Daha da olmazsa adı Müslüman ama inancı ve yaşantısı kafir olan bir nesil yetiştirilecekti. Müslümanlar o hale getirilmeliydi ki, isimleri Müslüman ismi olarak kalsın ama yaşayışları tıpkı bir gayri müslim gibi olsun. “İlimli İslâm” metodunda ilk hedef, emir ve yasaklara itaatsiz laubali bir nesil, son hedef ise inkârcı, mürted bir nesildir.

Batı Müslümanları Hıristiyan yapmaktan bir nevi umudunu kaybetmiştir. Onun istediği “İlimli (Light) İslâm”dır. Bu projede; emir ve yasağı olmayan, etliye sütlüye karışmayan, çok çok haftada bir Cuma namazına giden, senede iki bayram namazlarını kılan, cenazesi camiden kalkan ve Müslüman mezarlığına gömülen Müslüman tipi esastır. Bu yolla, dinin iman ve ahlak değerleri, emir ve yasakları yok edilecek, insanlar demokratik laik bir sisteme razı edileceklerdir. Adı Müslüman, kafası pozitivist ve materyalist, devleti laik, ahlakı çıkarıcı, hayat tarzı dünyevileşmeye ayarlı bir insan tipidir bu projenin hedefi.

Batı’nın bundan amacı uluslararası güçlerin hakimiyetini sürdürmek, dünyayı diledikleri gibi paylaşmayı gerçekleştirebilmektir. Yakın tarihimizde bu çabanın ilk örneği “Batılılaşma Programları”dır. Cumhuriyetin başında bu, ete kemiğe bürünmüştür.

İlimli İslam’ın Bugünkü Temsilcileri

Son örneği ise, FETÖ olarak bilinen terör örgütüdür. Yani çetenin elebaşısı Fethullah Gülen ve hareketi içindeki haşhaşileridir. O

hainin “diyalog” dahil yürüttüğü bütün faaliyetler “ılmli İslam projesi” içindir. Zira kendisine “kainat imamlığı” kapısı ancak böyle açılacaktı. Şöhret budalası bu kibirli adam, namım yürüsün diye, hem kendini, hem de etrafını sapıklığın ta ortasına atmıştır.

Evet, “İlmli İslam” bugün başını ABD’nin çektiği bir projesidir. Daha doğrusu onun öncülüğünde dünya siyonizminin bir projesidir. Ne var ki çıkarları uğruna bütün Batı dünyası bunu desteklemektedir. Bu projenin gerekçesi şudur:

“İslam Allah’ın dinidir. Bu yüzden tam inanmış bir Müslümanı kolay kolay İslam’dan ayıramazsınız. Müslümanlar İslam’ı bilip yaşadıkları sürece bizim amacımız olan Hıristiyanlığı dünyaya yaymamız ve o görüntünün altında bütün dünyayı sömürmemiz, zulümlerimizi devam ettirmemiz mümkün değildir. Öyleyse yapılacak iş, gerçek İslam’ı öğretmemek, Müslümanlara dinlerini unutturmaktır. Bu mümkün değilse, İslam’ı tahrif ederek, değiştirip bozarak etkisiz kılmaktır. Bunu yapabilmek için mümkünse Müslümanlara İslam’ı unutturmak, bunun için de İslam’ı hiç gündeme getirmemek gerekir. Bu mümkün olmuyorsa, şunlar yapılmalıdır:

İslam’ı kuşa çevirerek sıradan bir din, mesela Hıristiyanlığa benzetmek için reform yapmak. Yani İslam’ın içini boşaltmak. Yani onun dünyaya bakan ve aleme nizam veren, devlet ve sistem kuran şeriatını, yani kanunlarını, yasalarını yok saymak. İslam’ı Müslümanları savunacak olan “cihat” kavramını yok etmek. İnsanları cihattan ve şehadetten soğutmak. “İslam da Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi, devlet ve yasalardan uzak, inanç, ibadet ve ahlak isteyen bir dinidir” demek. Buradan doğan boşluğu da Batı’nın demokratik sistem ve laik kanunları ile doldurmak. Batı’nın bireysel ve kurumsal değerlerini,

kültür ve hayat tarzını “çağdaşlık ve uygarlık” adı altında bir din gibi sunmak. Bunun dışındaki değerleri ve yaşama biçimlerini gericilik, tutuculuk, yobazlık ve çağdışılık olarak kabul ettirmek. Bunu sağlamak için, “semavî dinler,” “İbrahîmî dinler,” “ilahî dinler” adı altında bu üç dini eşitlemek gerekir. Böylece insanları Allah katında geçerli biricik ilahî din olan İslam’dan mahrum etmek lazımdır”.

Maalesef Fethullah Gülen ve üst düzey cemaati, bir yandan ABD ve Dünya Siyonizminin, bir yandan da Vatikan’ın, eskiden “İslamizasyon” dediğimiz, şimdikilerin “İlimli İslam” dediği bu “İslam’ın içini boşaltma, şeriatı bir İslam oluşturma” ile “demokrasi ve laikliği benimsemiş, hayat tarzı ve yaşama biçimi Yahudi ve Hıristiyanlardan farksız Müslümanlar yetiştirme” amacını benimseyip kabul etmişlerdir. Hatta Fethullah Gülen’in Papa’ya mektubunda ve görüşmesinde, onların dünyayı Hıristiyanlaştırma projesi için “hizmetlerinizin bir parçası olmak istiyorum” dediği meşhurdur.

Kemalizm Tutmayınca İlimli İslam Sunuldu

Aynı proje yakın geçmişte “Kemalist Devrimler” adıyla yapılmak istendi. Aslında devrimlerin nihai hedefi İslam’ı tamamen yok etmektir. Bunu birden yapamayacaklarını biliyorlardı. Önce unutturulacak, sonra yok edilecekti. Bunun için neler yapmadılar, neler!

Ezanı Türkçe okutmak kolaydı, yaptılar. Nihayet zavallı müez-zine emredersin, mecburen Türkçe ezanı okur. Asıl arkadan namazlarda “Türkçe Kur’an okuma” saçmalığı geliyordu. Bugün bile İslam âlimi geçinen kelli fellî hoca kılıklı koca cahillerin olduğu o günde Elmalılı Hamdi Yazır Efendi, o muhteşem tefsiri “Hak Dini Kur’an Dili” eserinin mukaddimesinde, “Türkçe Kur’an mı olur behey ser-

sem?” demesine rağmen, işte namazı “Türkçe Kur’an” ile okutma çabaları oldu. Mehmet Akif bu dedikodular yüzünden mealini yak-tırmıştır.

Hatta bu Türkçe ayetler ve ilahiler, aynen kiliselerde olduğu gibi camilere sahne yapıp orada müzik eşliğinde okutulacaktı. Tabi na-maz da cemaat tarafından günde bir sabah bir de akşam olmak üze-re iki kere sıralara, koltuklara, sandalyelere oturulup öyle kılınacak, toplam rekât sekizi geçmeyecekti. İşçilere, memurlara, öğrencilere, askerlere ve sair çalışanlara oruç tutmak yasaklanacaktı. Bunu kabul etmeyen veya eleştirenler iki kere uyarılacak, üçüncüsünde Türkiye sınırları dışına çıkarılacaklardır.

Yapamadılar. Çünkü namaz kılmayı mecbur edemediler, zira kendileri de kılmıyordu. Halk da o maskaralığı zaten yapmaz, kılan da evinde kıları. O ihanet akim kaldı. Orucu kontrol etmek de bir hayli sıkıntılı veya zordu.

Kur’an-ı Kerîm’i bir kuşa çevirme planları da vardı. Önce “bu çok uzun, kısaltalım” dediler. Güya akla mantığa, bilime, laikliğe ters düşen ayetler atılacak, “İsrailiyyat” denilerek Hz. Musa, İsa, Yusuf ve sair peygamberlerin kıssaları çıkarılacak, o günün tarihte kalmış Arap olaylarından ayrılacak, tekrarlar temizlenecek, insan haklarına ve Türk kanunlarına ters düşen ayetler atılacaktır. Onların yerine Atatürk’ün “Nutuk” kitabından “vatan, millet, ahlak, devlet ve mede-niyetle ilgili parçalar bulunup konulacaktır.

Hatta dahası var, Kur’an’dan başka Kur’an uydurdular. İçine ken-dilerince önemli konulardan yeni sureler yazıp koydular. İşte o sure-lerden bazıları: “Temizlik Suresi,” “Vatan Sevgisi Suresi,” “İstiklal Ül-küsü Suresi,” “Askerlik ve Kahramanlık Suresi,” “İşbirliği ve Yardım-

laşma Suresi,” “Yasalara Saygı Suresi,” “İnsan Hakları Suresi,” “Vergi Suresi” vs. vs. gibi. Hatta “cennet demek, adalet, huzur ve mutluluk demektir. Cehennem demek, vicdan azabı ve huzursuzluk, stres demektir” diye yorumlanacaktır.⁷¹

Bütün bunlar “Kemalizm” veya “Atatürkçülük” denilen devrimlerin eksik kalmış yanlarıdır. Bu düşünceye bugün bile sahip çıkanlar vardır ve şöyle demektedirler: “Kemalist devrim çok partili devirde ihanete uğramıştır. İleride bir gün mutlaka eksik kalanlarıyla birlikte tamamlanacaktır.” 28 Şubat Post Modern Darbesi, eksik kalan bu devrimleri tamamlamak istemişti ama halkın iradesine çarpmakla tuz buz oldu ve bir daha adını ağıza alamayacak kadar rezil kepa-ze oldular. İşin garip tarafı bütün bu aymazlığı yapan azgınlar, bunu laiklik, din ve vicdan hürriyeti adına yapıyorlardı. Biz de o zaman manzaraya bakarak diyorduk ki, “eğer laiklik buysa, Allah bin türlü belasını versin. Bize kan ve gözyaşından başka ne faydası oldu laikliğin? Acıdan, eziyet ve işkenceden başka ne verdi bize laiklik? Benim hangi ihtiyacımı karşıladı, hangi yarama merhem oldu? Eğer laiklik buysa defolsun gitsin vatanımızdan, cehenneme kadar yolu var!”

Şimdi birisi kalkıp şöyle diyebilir: “Bunlar artık eskide kaldı. Şimdi laik cephe de az çok akıllandı. Hak ihlalini gördü. Öyleyse laiklik artık güzel günler gösterecek.”

Hayır!

Batıcılar hala geçmişte dine ve dindarlara zulmedilmesini “bunlar yalan” diye inkar ediyorlar. Adamların yüzüne beraber, “yahu işkence-

71 Bu yazılanlar için bakınız: Hasan Hüseyin Ceylan, Cumhuriyet Dönemi Din Devlet İlişkileri, 2/175-195. Bu kitabın son cildi bizzat yaşayanların dilinden anlatılan zulüm hikayelerine ayrılmıştır.

yi ben gördüm” diyorsunuz, onlar hala “yalan” diyorlar. Redd-i miras etmiyorlar. Yaptığı zalimliklerden pişman değil. Onun için diyoruz ki, fırsat bulsalar bugün dahi aynısını yaparlar. Aman aman, uzak olsunlar. Bunu unutmayalım ve zalimleri asla temize çıkarmayalım.

Gölge etmesinler, başka ihsan istemez. Maksat din ve vicdan hak ve hürriyetine sahip çıkmak ise, İslam onu herkese fazlasıyla veriyor. Bizim laikliğe ihtiyacımız yoktur. Alsın, müzelerinde saklasınlar. Yaptıkları ile iftihar mı ederler, yoksa utanırlar mı, kendileri bilir. Biz bu devrimbazları çok iyi tanıyoruz. İş başına geldiklerinde emin olun aynısını yaparlar.

Bu yazdıklarımızı afaki olarak kabul edenler olabilir. Onlara 15 Temmuz darbe teşebbüsünü hatırlatarak bazı bazı sorular soralım. Belki cevabını düşünürlerken uyanırlar.

İslam İçin Bir “Pavlos” Aradılar

En kolay sorudan başlayalım: Batı, Türkiye’de bir İslam devletinin kurulmasını ister mi?

“Hayır” dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü Batı, İslam şeriatından korkar. Onlar her yerde -güya- laiklik ve demokrasinin hakim olmasını ister.

İkinci soru şu: F. Gülen bir hoca mıdır?

Buna da “evet” dediğinizi zannederim. O zaman soru şu: Gülen bir “hoca” ise, Kur’an ve sünnette bildirilen İslam dinini ister öyle mi?

Eğer buna da “evet” dersiniz, en can alıcı soruyu sorma zamanı gelmiştir: Amerika ve Avrupa, F. Gülen darbesine destek verdiği artık kesinleşti. Öyleyse ABD ve AB, Türkiye’de bir İslam devletinin

kurulmasını mı istedi? Batı, şeriat devleti için mi çalıştı yani? O zaman ortada bir çelişki yok mudur?

Elbette vardır.

Laiklik ve demokrasinin dünyaya hakim olmasını isteyen Batı'nın, onları reddederek kendi hakimiyetini kurmak isteyen İslam'a destek vermesi, açık bir çelişki olarak ortada duruyor elbette. O zaman soru şu:

Bu çelişkiyi nasıl açıklayacağız? Bunun anlamı nedir?

Bunun açıklaması şudur: Bu iki temel görüşten birisi yanlıştır. Eğer Gülen gerçekten bir hoca ise, Batı desteğini yanlış bir yere yapmış, yanılmış da eliyle gözünü çıkarmıştır. Yok, eğer Batı desteğini doğru yere yapmışsa, o zaman F. Gülen bir "hoca" değil, Batı için çalışan, onlara hizmet, İslam ve Müslümanlara ihanet eden biridir. Yani çağdaş bir Pavlus'tur.⁷² Sizce hangisidir? Herhalde "ABD ve AB yanıldı" demezsiniz. Zira bu çok komik olur!

Şöyle de bir soru da olabilirdi: Hem hoca olup hem de İslam devlet, yönetim ve kanunlarını istemeyerek onun yerine laik batı

72 Pavlus, Paul adını almadan önce Saul olarak anılıyordu. Kendisini İsevileri ve İseviliği yok etmeye adanmıştı. Hristiyan olmadan önce İsevilere şiddetli zulümler yaptığını Pavlus kendisi itiraf etmektedir. Pavlus, İsevileri tutuklamak amacıyla Şam'a yolculuk ederken İsa kendisine göründü ve Pavlus bu vakada görme kabiliyetini kaybetti. Üç gün sonra Şamlı Hananya, Pavlus'un gözlerinin tekrar şifa bulmasına vesile oldu. Pavlus, bu yolculukta Hristiyan oldu ve bunun sebebi olarak, Şam yolculuğunda, Meryem oğlu İsa'nın kendisine görüldüğünü dile getirmeye başladı. O günden itibaren Pavlus, Nasıralı İsa'nın İsrailoğullarının beklediği Mesih ve aynı zamanda da Allah'ın oğlu olduğunu insanlara vaaz etmeye başladı. Dinin kanun yönetim ve kısmını attı ve onun Sezar'ın hakkı olduğunu söyledi. (<https://tr.wikipedia.org/wiki/Pavlus>).

devlet, yönetim ve kanunlarını istemek ve alıp uygulamak olamaz mı? Başka bir ifadeyle “doğu ile batı aynı yerde birleştirilemez mi?”

Fakat bu soruyu sormuyoruz. Çünkü cevabı çok kolaydır. Ne kadar doğuya giderseniz, o kadar batıdan uzaklaşacağınızı sizin gibi herkes de bilir. Bize göre doğru cevap çok açıktır: Batı asla İslam devleti istemez. Bunun için savaşmaktadır. Bu kesin. Öyleyse Gülen “hoca” değildir. Açıklayalım. Bilindiği gibi F. Gülen “laiklik” ve “demokrasi” adı altında İslam dininde reform yaparak onu aslından alıp “ilmli” haline çevirerek değiştirmek istiyor. İşte bu tahriftir, bozmadır, orijinal dini insan eliyle kuşa çevirmektir. İnsanı “hoca” olmaktan çıkarmakla kalmaz, dinden de çıkarır.

“Olmaz Öyle Şey?” Demeyin

Neden mi?

Dikkat buyurun, şimdiki batıl Hıristiyanlık da kendi zamanında Hz. İsa, Peygamber Efendimiz aracılığıyla sunulan “İslam Dini” idi. Sonra bu hak dinin Pavlos eliyle şeriat kısmı çıkarılıp atıldı ve kuşa çevrilerek bu hale getirildi. Yani devlet ve yönetim kısmı atıldı. Güya o Sezar’ın hakkı idi, ona verildi. Gerisi de güya tanrının hakkı idi, o da ona verildi. İşte “Sezar’ın hakkı Sezar’a, tanrının hakkı tanrıya” sözü oradan kaldı. Böylece Hıristiyanlık bir hak din iken batıl dine çevrildi. Başka bir deyişle, “ilahî” bir din iken, “beşerî” bir din oldu. İşte “İlmli İslam” demek, Pavlos’un Hıristiyanlığa yaptığını İslam’a yapmak demektir. Yani “İslam üzerinde operasyon yaparak onun “protestanlaştırmak” demektir.

O zaman şu soru gündeme gelecektir: Şimdi İslam’ın Pavlos’u kim olacaktır? Biraz düşünün, sizce kimdir? Size bir ipucu vereyim.

Kim batıya, hatta Vatikan Hıristiyan Devletine “ben size hizmet ederim” diyor? Bunu kim diyorsa, ayağınızı kaldırınız, çünkü üstüne bastınız. İyi bakınız bakalım, tanıdınız mı onu?

Evet, şimdi Gülen bu “İlimli İslam” projesiyle Pavlus’un yerine geçmek istiyor. İslam’ı hayatı düzenleyen kanunlarından kopararak, laiklik ve demokrasi adı altında kendince terbiye etmek ve çağdaş dünyaya sunmak istiyor. İslam’ın devlet, kanun, yönetim ve cihat kısımlarını törpüleyerek kendince onu modern dünyada kullanılır hale getirmek istiyor. Batıya bunu yapacağına dair söz vermiş. Son yazısında Batıya bunu hatırlatıyor: “Beni Türkiye’ye teslim etmeyin, daha size yapacak çok hizmetlerim var”.

Şimdi Gülen, bir ABD projesi olan “İlimli İslam” ile Pavlus’un işini yapmaya çalışıyor: “Tanrı adına iman ve ibadet et, ahlaklı ol. Fakat yönetimi, yasaları demokrasi ve laiklik adına devlete ver.”

Hangi devlete?

Siyonizmin ve uluslararası sermayenin belirlediği devlete!

O zaman adı Müslüman, yaşantısı Hıristiyan olan bir devlet ve toplum meydana gelecektir. Arada bazıları namaz kılacakmış, oruç tutacakmış, hac ve umreye gidecekmiş, toplanıp zikir çekeceklermiş, bunun Batıya, yani laiklik ve demokrasiye bir zararı yok, varsın yap-sınlar. Önemli olan devlettir, idaredir, kanunlardır, genel yaşama biçimidir. O Batı tarzında olsun, yeter!

İşte Gülen, bu projeyi dünyada uygulamak ve geliştirmek, böylece ABD ve Dünya Siyonizminin amacı doğrultusunda çalışacak insanları yetiştirmek maksadıyla, ABD’den icazetli olarak dünyanın 160 küsür ülkesinde okullar açtı. Bu okullar onun en çok övündüğü

işi idi. Bu yüzden içte ve dışta itibar gördü, sevildi ve sayıldı. Tabi Müslümanlar olayın iç yüzünü bilmiyorlardı. “İslam’ın ve Türklüğün tebliği” zannederek aşka gelip ağlıyor ve Güleni teşekkürle boğuyorlardı. Kafirler ise işin içi yüzünü bildiklerinden seviniyor ve müşterek hareket ediyorlardı. Bu okulların mecburi yabancı dili İngilizce idi. Türkçe de seçmeli ders olarak konulmuştu. Üstelik bu oran % 10’unu geçmiyordu. Burada yetişen zeki gençler, İngilizce ile Batı kültürünü alacaklar, demokrasiyi ve laikliği özümseyeceklerdi. Bundan dolayı İngiltere Gülen ve cemaatine teşekkür ederek ödül verecektir.

Okullar Bir Projedir

Bu okullar öncelikle Türk Cumhuriyetlerinde açıldı. O zaman Sovyetlerin dağılması ile komünizmin etkisinden kurtulan bu kadim Müslüman topraklarda bu okulların açılması, Türkiye’de büyük heyecan ve sevinç dalgalanması meydana getirdi. Fethullah Gülen’in büyülü ifadesiyle buralara fedakar öğretmenler gidiyor, bin bir meşakkat ve sıkıntılara, hatta can endişelerine rağmen okullar açıyor, Müslüman çocuklara yeniden İslam’ı anlatıyorlardı. O büyülü ifade- lere göre rüyalar görülüyor, oralarda o öğretmenleri Hz. Hatic’e’ler, Hz. Fatıma’lar, Hz. Aişe’ler karşılıyor, Bedir’in, Uhud’un şehitleri on- ları bekliyor ve selamlıyordu. İnsanlar, yeni bir İslam’a davet aşkıyla paralarını veriyor, bu okullar için servetlerini akıtıyordu. O büyülü konuşmaların etkisiyle kadınlar kollarından bileziklerini sıyrıp, ku- laklarından küpelerini koparıp yardım sergilerine atıyorlardı. Ora- larda karşılaşılan olaylar, “Önden Giden Atlılar” imajıyla efsaneye dönüştürülüyor, gençler kırbaç yemiş kısraklar gibi yerinde duramaz hale getiriliyordu. Her dilde, her evde, bir zamanlar “siret okunur”

gibi, “Hz. Ali ve Kan Kalesi Cenkları” dinletilir gibi, “yeni Türkistan fatihlerinin” benzer efsaneler anlatılıyordu. Biz de göz yaşları içinde bu davayı, bu davayı hazırlayan Gülen’i ve fedakar talebelerini, paralarını bunlara akıtan insanlarını tebci ediyör, zaferleri için dualar ediyorduk. Tam bir afyon yutmuş haşhaşı gibi rüyalar ve renkler aleminde uçuyorduk. Hakikatten hiç haberimiz yoktu. Davulun sesi uzaktan kulaklarımızı büyölüyordu.

Sonra yavaş yavaş efsane sönmeye, hayal hakikate dönmeye başladı. Duyduk ki o okullarda hiç İslam anlatılmıyordu. Hatta İslam’ın sembolü sayılan ezan bile okunmuyor, namaz bile açıktan kılınmıyor, kimseye de “kılın” diye tavsiye edilmiyordu, hem de bilerek ve isteyerek. “Neden?” diye sorduğumuzda aldığımız cevap ilginçti: “Devletler hâlâ komünistlerin elinde. Allah, İslam, din, ahlak dersek hemen bizi kapatırlar.”

İşte bu yüzden dini duygularımız yavaş yavaş incinmeye başladı. Bizzat öğretmenlerden dinledik. Evet, açıktan namaz kılamıyorlarmış. Kimseye açıktan İslam anlatılmıyormuş. Namaz kılmayı bir şekilde başkalarından öğrenenlere “gizli kılın” diye sıkı sıkı tembih ediliyormuş vs. vs.

İyi de bu nasıl İslam tebliği oluyor böyle? “Altın Nesil” diye örnek alınan sahabiler böyle mi tebliğ etmişti İslam’ı? Böyle mi öğretmişti Aziz Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v.)?

“Efendim, bu çocuklar öğretmenlerden gördükleri gibi tabii ve evrensel bir ahlak üzere yetişiyorlar. Doğru, dürüst, çalışkan, yalansız bir hayat yaşayacaklar. Yarın devletin başına geçecekler. Bir yandan insan haklarını ve hürriyetleri geliştirecek, bir yandan da Türkiye ile iyi ilişkiler kuracaklar. Biz de bundan istifade edeceğiz.”

Doğrusu bir Türkiyeli olarak bu hoşumuza gitse de, bir Müslüman olarak bizim beklentimiz çok daha başka idi. Zira iman olmadan yapılan iyiliklerin ahirette bir kıymeti, bir faydası yoktu ki! İyi ve ahlaklı bir “kafir” yetiştirmenin İslam’a ne faydası vardı? Demokrat, laik, etik bir kafir yetiştirmek için miydi bunca çaba, bunca emek ve masraf? Yahu bu bal gibi küfre hizmet ve İslam’a ihanetti! Hayallerimiz sönüyordu yavaş yavaş...

Gayri müslim ülkelerde ise zaten İslam hiç anlatılmıyordu. İnsanlar soruyordu: “Peki, bizim bundan faydamız neydi?”

İşte cevapları yersen:

“Faydamız şu: Bu çocuklar öğretmenlerden gördükleri gibi tabii ve evrensel bir ahlak (dikkat buyurun “İslam Ahlakı” değil “evrensel ahlak”) üzere yetişiyorlar. Doğru, dürüst, çalışkan, yalansız bir hayat yaşayacaklar. Yarın devletin başına geçecekler. Bir yandan insan haklarını ve hürriyetleri geliştirecek, bir yandan da Türkiye ile iyi ilişkiler kuracaklar. Biz de bundan istifade edeceğiz.”

Fesübhanelah! Bu ne rezalet yahu? Anadolunun gariban Müslümanlarının parasıyla ABD, AB, İsrail ve dünya siyonizminin çıkarlarını sağlamak için laik, demokrat, insan haklarına saygılı, Batı tarzı hayat yaşayan bir gençlik yetiştirilecek, sonra bunlar o devletlerin başına geçirilecek ve adı geçen ülkelerin dünya hakimiyetine hizmet edecekler. Bu da bize “İslamî Hizmet” diye yutturulacak, öyle mi? Böyle hile ve aldatma görülmüş müdür dünyada acaba geçmiş tarihler boyunca?

Şu kafirlerin zekasına bakınız! Müslümanların emek, masraf ve parasıyla kendine hizmet edecek ve egemenliğini sürdürececek adam yetiştirecekler. Kimin eliyle? F. Gülen ve cemaati gibi içimizdeki ah-

makların eliyle! Evet, Müslümanların emek ve masrafiyla bedavadan geçinecekler. Bizim gibi saflar da buna “İslamî hizmet” diyerek heyecanlanacak, ağlayarak coşacaklar! Ayıp bize, yazık bize vah bize!

Meğer bir “ılımlı İslam projesi” için kurban olmuşuz da haberi-miz yokmuş! Artık Gülen projesi iyice ortaya çıktı. Yıllarca o “Bizim laiklik ile bir sorunumuz yoktur” diyordu. Biz de “takiyye yapıyor” diyorduk. Adam “hayatta takiyye yapmadım, yapmam” diyordu. Biz hala “takiyye yapıyor” diyorduk. Gülen açıkça “siyasal İslam’a karşıyım” diyordu. Biz bunu “siyasi partilerle işim yok” anlıyorduk. Anlaşıldı ki adam gerçekten takiiye yapmıyormuş. Demokrasi, laiklik ve M. Kemal ve devrimleri ile sorunu olmayanın elbette İslam anlayışı sorunludur.

Neticede ılımlı İslam anlayışı, ABD, AB ve İsrail’in başını çektiği uluslararası Siyonist güçlerin hakimiyetine teslim olmuş bir İslam anlayışıdır. İçinden devlet, idare, hukuk ve cihat çıkarılarak içi boşaltılmış bir din, demokrasi ve laiklik ile de Batı’ya teslim olmuş bir devlet projesidir. Açıkçası bu İslam’ı bozma projesidir.

ÜÇ DİNİN SON SÖZLERİ

Yahudiliğin Son Söz

Bugünkü Yahudiliğe göre bir Yahudi'nin de kendi dinini terk edip İslam veya Hıristiyanlığa geçmesi büyük günah sayılır, çünkü Yahudilikten çıkan bir Yahudi kendisini tanrı'ya ve halkına bağlayan "Ahid"i bozmuş olur.

Yahudilikte Yahudi olmayanlar, "Nûhîler" ve "Putperestler" olarak iki kısma ayrılırlar. Nûhîler, Hz. Nuh'un tevhid esasına dayalı yedi temel kanununu benimseyen kimselerdir. Müslümanları Nûhî saymakla birlikte, İslam'ı Yahudilikten çalıntı sayar. Hz. Muhammed'i peygamber olarak kabul etmez, ancak arada ciddi yakınlığın olduğunu kabul eder. İbadethanelerine suret sokmamak, domuz eti yememek, sünnet olmak iki dinin ortak noktalarındandır. İslam'ın Yahudiliğe yakınlığını Hıristiyanlıktan daha çok görürler.

Yahudiliğe göre ikinci gurup sayılan "Putperestler," müşrikler ve putperestler için ise, hiç bir kurtuluş ümidi kabul edilmez.⁷³

Hristiyanlığın Son Sözü

Bugünkü Hristiyanlığa gelirse, Bilindiği gibi, muharref hristiyanlık inancında Baba, Oğul, Rûhu'l-Kudüs'ten oluşan teslis inancı

73 Baki Adam, Yahudiliğin Dini Açıdan Hristiyanlığa ve İslam'a Bakışı, II. Türkiye Dinler Tarihi Sempozyumu, 8-9 Kasım 1996. Bkz. Başlangıçtan Günümüze Dinler Tarihi, Ekrem Sarıkçıoğlu, Ekrem Sarıkçıoğlu, Fakülte Kitabevi.

başlıca akide esasıdır. Şimdiki bütün hıristiyanlara göre, teslisi kabul etmeyenler hıristiyan sayılmazlar. Halbuki teslis, açık bir küfürdür; buna inanan kimse kâfir ve müşrik olur: **“Ey ehl-i kitab! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında, hak/gerçek olandan başkasını söylemeyin. Mesih, ancak Meryem’in oğlu İsa’dır, (o) Allah’ın rasûlüdür; Meryem’e ulaştırdığı (‘kün/ol’) kelimesi(nin eseri)dir. Allah tarafından (gelen) bir ruhtur. Artık Allah’a ve peygamberlerine iman edin de (‘Îlâh) üçtür’ demeyin. Kendiniz için hayırlı olmak üzere bundan vazgeçin. Allah ancak bir tek ilâhtır. O, çocuğu olmaktan münezzehtir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O’nundur. Vekil olarak Allah yeter. Ne Mesih ne de Allah’a yakın melekler, Allah’ın kulu olmaktan çekinirler. O’na kulluktan çekinip büyülenen kimselerin hepsini (Allah) yakında huzuruna toplayacaktır.”** (Nisâ, 171-172)

Hıristiyanlar, bir türlü Allah’ın birliği (tevhid) inancına gelememiş, Allah ile peygamberin birbirinden farkını anlayamamışlardır. Hz. Mûsâ ve Hz. İsa, ehl-i kitaba tevhid inancını (İslâm’ı) getirdiği halde, sonradan sapan bu toplumlar Hâtemü’l-enbiyâ’nın sağlam ve aydınlatıcı açıklamalarına rağmen, çoğu tevhidi kabul etmemişlerdir. Hıristiyanlar: ‘baba, oğul ve rûhu’l-kudüs’ten ibaret olmak üzere Allah üçtür, yahut, ‘Allah üç unsurdan meydana gelmiştir, bunların üçü de birbirinin aynıdır, her biri tam ilâhtır ve üçü birden bir tek tanrıdır’ diyerek saçmalamışlardır.

Yukarıdaki âyetler, onları, gerçek Allah inancı üzerinde aydınlatmak üzere gelmiştir. Âyette Hz. İsa için “Allah’tan bir ruh” ve “Allah’ın kelimesi” denilmiştir. Âl-i İmrân sûresinin 45-47. âyetlerinde ikinci vasıf açıklanmış, bundan maksadın Allah’ın “kün/ol” demesinden

ibaret bulunduğu, Hz. İsa'nın mûcizevî bir şekilde yaratıldığı beyan edilmiştir.

Meryem sûresinin 17. âyetinden itibaren de birinci vasıf açıklanmış, “Rûh”un, Cebrâil olduğuna işaret edilmiştir: **“Andolsun ‘Allah için üçüncüsüdür (üç tanrının biridir)’ diyenler kâfir olmuştur. Halbuki bir tek ilâhtan başka hiçbir tanrı yoktur. Eğer diyegel-dikleri (bu sözden) vazgeçmezlerse içlerinden o kâfir olanlara çok acıklı bir azap vardır.”** (Mâide, 73)

Yüce Allah, bu âyetlerde teslise inananların kâfir olduklarını açıkça beyan etmiştir. Kâfirler ve müşrikler de cennete kesinlikle giremezler. Teslisi kabul etmeyenleri hıristiyan saymayan bugünkü hıristiyanların cennete gideceğini ileri süren bazı alimler büyük bir yanlışlığın içindedirler; Allah'ın cenneti haram kıldığı müşrik ve kâfirlere cenneti ikram etmek, kimsenin cür'et edebileceği bir şey olmamalıdır.

Kaldı ki Hıristiyanlar da İslamiyeti hak din olarak kabul etmezler. Hıristiyanlar Kitab-ı Mukaddes'i hak bilir ve Kur'an-ı Kerim'i vahye dayalı bir kitap olarak kabul etmezler. İslam da Hıristiyanlığı hak din kabul etmez ve müntesiplerini Müslüman saymaz.

İslamiyet ile Hıristiyanlık arasındaki farklara gelince, özetle söylemek gerekirse; İslâmiyet ile bugünkü Hıristiyanlık arasındaki belli başlı ayrılıklar şunlardır:⁷⁴

* Hıristiyanlıkta teslis akidesi, İslâm'da tevhid akidesi vardır.

* İslâm bütün semâvî dinleri ve peygamberleri içine alır; Hıristiyanlık ise yalnız Kitab-ı mukaddes'i hak bilir ve Kur'an-ı Kerim'i vahye dayalı bir kitap olarak kabul etmez.

74 Bkz. Ahmet Güç, Şamil İslam Ansiklopedisi, “Hıristiyanlık” md.

* Hristiyanlık, insanın doğuştan günahkâr olduğunu ve bu sebeple temizlenmesi için vaftiz edilmesi gerektiğini savunur; İslâm ise bütün insanların günahsız doğduğunu ve hiç kimsenin bir başkasının günahını yüklenmeyeceğini belirtir.

* Hristiyanlıkta papaz ve rahiplerin günah çıkarma ve affetme yetkisi vardır; İslâmiyet'te ise günahlar yalnız Allah tarafından bağışlanır.

* Hristiyanlıkta Hz. İsa'nın sözleri Allah kelâmı olarak telakki edilir; İslâmiyet'te ise, ilâhi emirler vahiy yoluyla, Cebrâil vasıtasıyla bildirilir.

* Hristiyanlara göre İsa (a.s) çarmıha gerilmiştir. İslâm'a göre ise, Allah onu kendi katına yükseltmiştir.

* Her ne kadar bugünkü Hristiyanlar, kendi dinlerinin son din olduğunu iddia ediyorlarsa da, bu iddiânın İslâm nazarında hiçbir geçerliliği yoktur. Çünkü **“Allah katında din, şüphesiz İslâm'dır...”** (Âl-i İmrân, 3/19); **“Kim İslâm'dan başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir ve o, âhirette de kaybedenlerden olacaktır.”** (Âl-i İmran, 3/85)

Biz bir ara bugünkü Yahudi ve Hristiyanların inanç ve ibadetlerini de buraya aktarmak istedik, ama dinler tarihi ile ilgili her eserde kolaylıkla erişilen bu bilgileri asıl konumuza uzak gördüğümüzden vaz geçtik. Çünkü kitabımızı gereksiz yere uzatmak istemedik ve bu kadar bilgi ile yetindik.

İslam'ın Son Sözü

Bizim dinimiz İslamiyete göre Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamberlerin, onun getirdiği İslâm dini de dinlerin sonuncusudur. İslâm'ın

önemli bir özelliğinin, onun evrenselliği oluşunu daha önce görmüştük, hatılatıp geçelim. İslâm'ın en büyük özelliklerinden birisi de son din olması açısından hayatın hem asıl önceliklerini, hem de kimi ayrıntılarını önemseyerek onları kucaklamada en mükemmel olmasıdır.

Bu özelliklerinin neticesinde İslam, önceki şekillerini nesheder. Yani yürürlükten kaldırır. Bu yüzden bugünkü muharref dinler olan Yahudilik ve Hıristiyanlık, İslâm'ın gelişi ile nedhedilmiş, hükmü ortadan kaldırılmış, işlevleri bitmiştir. Onların müntesipleri olan Yahudi ve Hıristiyanlar, Müslüman olmadıkça iman etmiş olamazlar. Böyle kafir olarak ölürlerse, çıkmamak üzere ebediyen cehennemde kalacak, asla cennete giremeyeceklerdir.

Nitekim bu açık ifadeleri Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) devrin iki hıristiyan hükümdarlarına, Mukavkıs ve Heraklius'a yazdığı mektuplarda onlara Müslüman olmazlarsa sorumlu olduklarını yazdığını açıkça görürüz:

Mukavkıs'a Giden Mektup

“Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adıyla!

Allah'ın kulu ve elçisi Muhammed'den, Kıptilerin büyük başkanı Mukavkıs'a: Allah'ın selamı hakikat yolundan gidenlerin üzerine olsun! İmdi ben sana İslâm'ın daveti ile sesleniyorum. İslâm'ı kabul edersen esenliğe ulaşırsın ve Allah seni iki kez sevapla ödüllendirir; ama bundan kaçınırsan tüm Kıptilerin günahını da sen üstlenmiş olursun. “Ey kendilerine Kutsal Kitap getirilen sizler! Gelin sizinle bizim aramızda ortak olan bir kelime üzerinde, “Allah'tan başkasına kulluk etmemek, ona hiçbir şeyi ortak koşmamak ve aramızda Allah'tan başka kimseyi Efendi olarak kabul etmemek konusunda” birleşelim. Artık yüz çevirip

bundan kaçınacak olurlarsa şöyle deyiniz: “Siz şahit olun ki bizler kesinlikle Allah’a teslim olmuş Müslümanlarız.” (Al-i İmran, 3/64)

*Mühür: “Allah Rasûl Muhammed.”*⁷⁵

Hudeybiye anlaşmasının ardından Rasûlullah (a.s.), biri de Heraklius’a olmak üzere çeşitli mektuplar göndermiştir.

Heraklius'a Giden Mektup

“Esirgeyen ve Bağışlayan Allah’ın Adıyla!

Allah’ın Kulu ve Elçisi Muhammed’den, Rûmların Başbuğu Heraklius’a:

Allah’ın selamı, hakikat yolunu izleyen kimsenin üzerine olsun! Seni tam bir İslam daveti ile (İslam’a) çağırıyorum: İslam’a tabi olursan esenlik içinde olursun ve Allah sana iki kat ecir ve sevap verir. Ama bundan kaçınacak olursan, köylülerinin (hükümün altındaki tebeanın) günahları da senin üzerine olacaktır. “Ve (siz) “Ey kendilerine Kitap gönderilenler! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah’tan başkasına kulluk etmeyelim; O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; ve aramızdan hiç kimse çıkıp da Allah’tan başkasını tapınacak Rab (efendi) edinmesin.” Eğer tüm bunlardan sonra onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman “Siz şahit olun ki kuşkusuz biz Müslümanız (Allah’a teslim olup inananlardanız) deyiniz.”

*Mühür: “Allah Rasûl Muhammed”*⁷⁶

Sanırım bu iki mektup, Yahudilik ve Hıristiyanlığın nehyine kafidir.

75 Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi Hayatı ve Eseri, Beyan Yayınları: 1/264. No: 528; Bkz. El-Vesâ’ik, N° 49; Documents, II, N° 37.

76 A.g.e., Vesâ’ik, No: 26.

İslam'ın Ehl-i Kitaba Müsamahası

Ehl-i Kitap, İslâm literatüründe yahudiler ve hristiyanlar için kullanılan bir tâbirdir. “Kendilerine ilaî bir kitap verilenler” demektir. Bu kitaplardan maksat Tevrat, Zebur ve İncildir. Malum bunlar da Hz. Musa, Davut ve İsa eliyle Benî İsrail'e gönderilmişti. Yukarıdan beri yazılanlardan da biliniyor ki bu Peygamberler ve kitaplar aslında hak idiler. Kendi zamanlarında İslam'ı tebliğ etmişlerdi. Ancak zamanla o peygamber ve kitapların öğretileri ya değişikliğe uğrayarak tahrif edildi, ya da iyi korunulmadığından kayboldu. Kur'an-ı Kerim'in ayetleri aynı zamanda o kitapların ayetlerinin benzeri olarak o dini gelişmiş haliyle çağına taşıdı ve onların aslının hak kitap olduğuna şahitlik yaptı.

Kur'an-ı Kerim, birçok yerde yahudiler ve hristiyanlardan, ehl-i kitap diye bahseder; hadislerde de bu tâbir sık sık kullanılmıştır. Böylece vahiy yoluyla nâzil olmuş Tevrat, Zebûr ve İncil'e sahip bulunan yahudiler ve hristiyanlar, bu kitaplar tahrif edilmiş olmasına rağmen, müşriklerden ayırılmış ve kendilerine farklı bir statü tanınmıştır.

İslâm ahkâmına göre, İslâm idâresini kabul edip bağlandıktan sonra ehl-i kitaba ibadetlerini serbestçe yapabilme hürriyeti tanınır. Antlaşma şartlarını tamamen yerine getirmeleri ve âdil ölçülerde kendilerine konan cizyeyi (baş vergisini) ödemeleri hâlinde İslâm idâresinin himâyesinde olup can ve mal güvenlikleri sağlanır.

Bu hususlara muhâlif davranan müslümanlar, büyük bir günâh işlemiş sayılırlar. Hz. Peygamber ve Râşid Halifeler döneminden itibaren tüm âdil İslâm idârelerinde ehl-i kitaba bu hakların eksiksiz

verildiği, antlaşma metinlerine bu hususların hassâsiyetle yazıldığı ve uygulanmasında büyük titizlik gösterildiği, tarihî bir gerçektir. Bu hassâsiyet, Peygamber efendimizin, “*Bir zimmîye zulmedenin... kıyâmet gününde hasmı benim!*” hadislerinde en güzel şekliyle ifade-sini bulmuştur.⁷⁷

Sefere çıkan ordu komutanlarına ve valilere halifeler tarafından verilen tâlimâtlarda, muâhedûn, ehlü’z-zimme veya zimmîler sifa-tyla ehl-i kitabın haklarına riâyet etmeleri, kendilerine ibadet hür-riyeti verilmesi ve insânı muâmelede bulunulması sıkı sıkıya emre-dilmiştir. İmâm Ebû Yûsuf’un *Kitâbü’l-Harâc*’ı, Ebû Ubeyd Kasım b. Sellâm’ın *Kitâbü’l-Emvâl*’ı ve diğer İslâm hukukçularının kaynak eserleri bu tâlimatları ile ehl-i kitaba uygulanacak ahkâm ve verile-cek haklar konusunda geniş bilgiler ihtivâ ederler.

İlk halifeler döneminde ehl-i kitabın, Arap Yarımadası’ndan sü-rülüp çıkarılması, Hz. Peygamber’in, “*Arap Yarımadası’nda iki din birarada bulunmayacaktır.*”⁷⁸ şeklindeki bir hadisine dayandırılırsa da bunun yanında ehl-i kitabın, antlaşma şartlarına uymamaları ve huzursuzluk çıkarmalarının da bu uygulamaya esas teşkil ettiğini göz önünde bulundurmak gerekir.

Hz. Peygamber’in, yahudi ve hristiyan olmadıkları halde He-cer ve Bahreyn’deki İranlılardan cizye almış olması, ilk dönemlerde mecûsîlerin de ehl-i kitap adı ile anılmalarına değilse bile, ehl-i ki-taba uygulanan ahkâm ile muâmele görmelerine yol açmıştır. Ayrıca Arap Yarımadası’nın dışında kalan bölgelerde yahûdilik ve hristiyan-lıktan başka dinlere mensup olanların ehl-i kitaba tanınan haklara

77 Ebû Dâvûd, İmâret, 33; Ayrıca bakınız: Ebû Dâvûd, Cihad 153.

78 Muvatta’, Medine, 18-19.

sahip olup olamayacakları hususu, İslâm âlimlerince farklı şekillerde yorumlanmıştır. Bu sebeple İslâm tarihinin çeşitli dönemlerinde Arap Yarımadası'nın dışındaki putperestlerden ve diğer din mensuplarından da cizye alınıp kendilerine ehl-i kitab gibi muâmele edildiği olmuştur. Ancak bu husus, ehl-i kitab tâbirinin zamanla anlam değiştirdiği ve şümûlünün genişletildiği manasına gelmez.

Kur'an; yahudi ve hristiyanlar gibi, -sonradan bozulmuş da olsa-, bir hak dine inananların yiyeceklerini müslümanlara helâl kılmıştır: **“Bugün size temiz ve faydalı şeyler helâl kılındı. Kitap verilenlerin yiyecekleri size, sizin yiyecekleriniz de onlara helâldir.”** (Mâide, 5/5)

Bu âyetin manası genel olup, domuz, şarap, içki, ölü hayvan gibi aslı haram olan yiyeceklerin dışında kalanları içine alır.

Yahudi ve hristiyanlar dışında kalanlar müşrik hükmünde olup, kestikleri yenmez. Yahudi ve hristiyanların kesim şekli kendi dinlerinin kabûl ettiği bir şekilde oluyorsa, böyle kesilen hayvanlar yenir; dinlerinin kabûl etmediği bir kesme ve öldürme şekliyle öldürülümüşse, böyle hayvanların etleri yenilmez.

İslâm, müslüman bir erkeğin kâfir veya müşrik bir kadınla evlenmesine izin vermezken, kitap ehlerinden olan, yani yahudi veya hristiyan bir kadına evlenmesine izin vermiştir. Çünkü bunların dini, aslı bozulmuş olsa da semâvî bir dindir. Bu konuda Kur'an'ı Kerim'de şöyle buyrulur: **“Kitap verilenlerin yemeği size helâl, sizin yemeğiniz de onlara helâldir. Mehirlerini verdiğiniz takdirde, iman eden hür ve iffetli kadınlar ve sizden önce kitap verilenlerin hür ve iffetli kadınları, zina etmemek ve gizli dost tutmamak şartıyla size helaldir.”** (Maide 5/5)

Bu, kitap ehline İslâm'ın bir müsâmahasıdır. Kitâbî kadınlarla evlenmek bir ruhsattır, azîmet değildir. Yani aslolan, müslüman bir erkeğin kitâbî kadınla evlenmesi değil, evlenebilir olmasıdır. Fakat müslüman bir kadın, yahudi ve hristiyan da olsa gayr-i müslim bir erkekle evlenemez, bu haramdır. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, müslüman bir erkek için mümin bir kadın şüphesiz, kitâbî bir kadından daha iyidir. Doğacak neslin inanç, terbiye ve yetiştirilmesinde tehlike görülürse kitâbî kadınlarla evlenilmemelidir. Müslümanların azınlık durumunda olduğu memleketlerde müslüman nüfusun artması, kitâbî erkeklerle evlenemeyeceklerinden müslüman kızların açığa kalmaması için, kitâbî kadınlarla evlenebilme hükmünün geçici olarak kısıtlanması da mümkündür.⁷⁹

Bölümün Fezlekesi

Din, Allah Teâlâ'nın insanlara bildirdiği kanunlarıdır. Onların hayatına hayat vermek için gelmiştir. Dünya ve ahiret saadet ve selameti dine inanmaya ve onu yaşamaya bağlıdır. Bu dinin adı İslam'dır. İslam bütün peygamberlere gelen dinlerin genel adıdır.⁸⁰

İnsanlık dünyaya din gibi peygamberle birlikte (Hz. Adem'le) gelmiştir. Zamanın şartlarına ve insanlığın ihtiyaçlarına göre Allahü Teala peygamberleri değişik şeriatlarla, yani hukuklarla göndermesine rağmen; iman, akide, itikat dediğimiz inanç esasları ile ahlak ilkeleri her peygamberde aynı olmuştur.

Önceki peygamberlerin tebliğ ettikleri dinler bir kavme gönderilmiş iken, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) gelen İslam, evrensel bir dindir.

79 Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi, ehl-i kitap md.

80 Bkz. Bakara, 130-133.

Yani tüm evrendeki bütün insanlığa ve cinlere Allah (c.c.) tarafından sunulmuş, kıyamete kadar geçerli olacak bir hayat şeklidir.

Ne yazık ki Önceki peygamberlerin tebliğ ettiği İslam dini zamanla ya insanlar tarafından değiştirilip tahrif olunmuş, ya da çok esasları unutulup gitmiştir. Bu yüzden adı “muharref din” olmuştur.

Hz. Muhammed (s.a.v.)’in tebliğ ettiği İslam Dini, Allah Teâlâ’nın gönderdiği İslam dininin en tamam, en mükemmel son şeklidir. Çünkü son Rasûlullah olan Hz. Muhammed (s.a.v.) ve onunla gönderilen Kur’an-ı Kerîm, daha önce Allah (c.c.) tarafından gönderilen tüm Peygamberleri, kitapları ve onlarla gelen o zamanın İslam dinini tasdik eder.

Bu son din ve son şeriat, aynı zamanda önceki peygamberlerin tebliğ ettiği dinlerin hükümlerinin, şeriatlarının üstünde bir muhafızdır, bir koruyucudur. Artık bu son şekil varken öncekilerin hükmü nesh olup ortadan kaldırılmıştır. Yani şu anda Allah Teâlâ’nın katında geçerli olan din ve şeriat, sadece Hz. Muhammed (s.a.v.)’in İslam şeriatıdır.

Allah Teâlâ’nın İslâm hakkında koyduğu bu hükümleri beyan eden birkaç ayetin mealini yazalım: **“Allah katında gerçek din islam’dır.”** (Al-i İmran, 19); **“Kim İslâm’dan başka bir din ararsa, ondan (bu din) asla kabul olunmaz ve o, ahirette de en büyük zarara uğrayanlardandır.”** (Al-i İmran, 85); **“Kim nefsinin (tümüyle) Allah’a, O’nu görür gibi teslim ederse muhakkak ki o, en sağlam kulpa yapmıştır. Bütün işlerin sonu ancak Allah’a dayanır.”** (Lokman, 22); **“Bugün sizin dininizi kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam’ı verip ondan razı oldum.”**

(Maide, 3)

2. Bölüm
DİYALOG

DİYALOGTAN ANLADIĞIMIZ

Birbirimizi Anlamak

Bilindiği gibi fıkıh usülü ilminde şöyle bir kaide-i küllî vardır: “Ezmanın tağayyürü ile ahkâmın tağayyürü inkâr olunamaz.” Yani “zamanın değişimi ile, ona dayalı hükümlerin değişimi inkâr olunamaz bir gerçektir.”

Yusuf Kardavî ve daha başka bir çok yerli veya komşu alimlerimiz, bu kaideden “çağdaş laik hukuk”un çıkmayacağı, bunun laikliğe sebep ve mesnet teşkil etmeyeceğini özellikle vurgularlar.

Burada ifade edilen gerçek şudur. Bir hükmün dayanağı, o toplumun o günkü menfaat ve maslahatını gerektiren örf ve adetler ise ve o örf ve adetler zamanla değişmişlerse ve artık bir yarar sağlamıyorlarsa, şimdi o örfe dayalı hükümler kalker, yerine şimdiki örfe dayalı yeni hükümler gelir. Böylece toplumun yararı gözetilmiş olur. Bu, canlı ve dinamik bir toplum için olağan işlerdendir.

Eğer bu değişim zamanında yapılamazsa, var olan hükümler topluma yarar sağlama yerine, gelişimin ve değişimin önünde ayak bağı olur, zarar verirler. Oysa yasalardan amaç, toplumun yararını sağlamaktır, zararını değil.⁸¹

81 Gelişim ve değişim üzerine notlarımızı “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda genişçe yazdık, bakılabilir.

Gerçi bu teknik bir konudur ve ahkâmın değişimi sadece örfe dayalı hükümlerle de sınırlandırılmıyazlar. Bazen İslam Hukukunun ikinci kaynağı olan hadislerin anlaşılması ve yorumlamasında ve hayata sağladı yararlar da değişimler söz konusu olur. Bu konuda Mehmet Erdoğan Hocanın “Ahkâmın Değişmesi” adıyla yaptığı çalışma, takdire değer bir çalışmadır.

Hukuk canlı bir organizma gibidir ve sürekli değişim gösterir. Ancak İslam Hukukunun değişimi, laik hukukun değişimine benzemez. O yüzden bir başka kaidemiz “mevrid-i nass’da ictihada me-sağ yoktur” şeklindedir. Hoş, ölkemizde yeniden tartışılan anayasa çalışmalarında da görüyoruz ki din dışı hukuklarda da öyle temelli değişimlere izin verilmek pek istenmemektedir.

Müslümanlar arasında var olan tartışmaların ve büyük görüş ayrılıklarının altında yatan bir sebep de bu tür gerekliliklerin görülmemesinden kaynaklanmaktadır. Kendi zamanlarında toplumun menfaat ve maslahatını sağlayan nice hükümler, artık çağın değişmesi ile bu gün topluma bazen yararsız, bazen de zararlı olmaktadır. Bu durumda yapılması gereken, yeni zamanın yeni şartlarına göre sorunu İslam Hukuku ile aşmaktır.

Eğer eskiye körü körüne bağlı kalınarak bu yapılmazsa, burada insanların faydası değil zararı söz konusu olur. Bunun neticesi ise, insanların dinden uzaklaşmalarıdır. Dindar insanlar bile, açıkça gördükleri zarardan kurtulmak için o hükümden kaçacak, faydasını gerçekleştiren yeni duruma ayak uyduracaktır. Ancak eğer bilmeden bir şey yapmışsa çoğu zaman yanlış yapacak ve günaha girecektir. Değilse bile günah kazandığını zannettiğinden içinde hep bir suçluluk duygusu ile rahatsızlık yaşayacak, vicdan azabı çekecektir.

Hemen söyleyelim, bunlar selefi beğenmemek değildir. Hele onların çalışmalarını kötölemek hiç değildir. Bizim hayırlılığımız, selefe saygıdan kaynaklanır. Selefi küçümsemek ve inkar etmek, bir iman ve ahlak zafiyetidir.

Zamanımızdaki birçok kavganın altında bu tür gerçekler yatıyor maalesef. Eğer bir âlim, toplumun yararını sağlayacak, ümmetin gelişmesini getirecek bir konuda bir fetva verse, birileri hemen damgayı basacak: “Müctehit Taslağı.”

Arkasından tartışmalar peş peşe gelecek tabii... O adamın ictihat yapacak gücü var mı? Çağımızda müctehit var mı? İctihada gerek var mı? Daha neler neler...

Bizim Eski Kavgalar

Yetmişli yıllarda az tartışılmadı bu konular. Az insan birbirini yemedi bu yüzden. Ben olan bitene hayret etmişim o zamanlar. Ülkenin en büyük alimlerini, zor zamanda çok zor yetişen hocalarını, yine kendileri gibi alimler veya gazeteci muharrirler, dernek ve vakıf adamları, hatta siyasiler bile yiyip bitiriyorlardı.

Halbuki bunlar da o alimler kadar olmasa bile ülkeye, ülke insanına hizmet eden insanlardı. Neden birbirlerini anlamıyor, dinlemiyorlardı? Neden kavgayı mahalle dedikoduları gibi medya üzerinden yapıyorlardı? Çoğu İstanbul'da olan bu adamlar neden bir araya gelip konuşmuyorlardı?

Sonradan bunları onlara da sorduk. Manzara korkunçtu. Bizim gözümüzde büyük olan niceleri nefsine, gurur ve kibrine, makam ve mansıbına mağlup oluyorlardı. Elden ağlamaktan ve ibret almaktan başka ne gelir?

O zamanlar başlarını Hayrettin Karaman Hocanın çektiği görülen veya sanılan bir gurup İlahiyatçı hocalarımız vardı. Hatta “Nesil” diye bir dergi de çıkarmaya başlamışlardı. Ben aboneydim ve okuyordum. Çok da beğeniyordum. Bir de okuyup tavsiye ettikleri yazarlar vardı yurt dışından. Mesela Muhammed Hamidullah, Mevdu-di, Ali en-Nedvi, Hasan el-Benna, Seyyit Kutup, Muhammed Kutup, Mustafa Sibaî, Malik b. Nebî, Said Havva vs.

Bu hocaları muhafazakar siyasetçiler, “gelip bize teslim olmuyorlar, siyaset dışı duruyorlar, bu çok yanlış” diye sevmediler, gençlerine de sevdirmediler. Süleyman Efendinin talebeleri “İmam Hataplı cahiller” diye sevmediler, gençlerine de sevdirmediler. Işıkcılar, “mezhepleri kabul etmiyorlar, tefrik yapıyorlar, müçtehit olmadıkları halde içtihat ediyorlar” diye sevmediler, gençlerine de sevdirmediler.

Rahmetli Necip Fazıl’ı da ikna ettiklerinden o da bütün basın yayın gücüyle ve aynı söylemle onları sevmedi, gençlerine de sevdirmemeye gayret etti. Kimi cemaat ve tarikatların da zaten kendilerinden başkasıyla ilgilendiği yoktu.

Kavga Zarar Veriyor

Aradan kırk sene geçti, bugün hala semamızda bir yıldız gibi parlayan o alimleri bu kavgaların etkisiyle sevmeyenler, yanlış anlayanlar var. Hala o zamanın beyin yıkamalarının kalıntıları devam ediyor. Yakınlarda başı sarıklı uzun cübbeli kelli felli bir hocayla karşılaştım camide. Etrafında beş on tane el pençe divan duran genç insanlar var. Onlar tanıdılar ki işaret ettiler. Hoca da yanıma gelmek durumunda kaldı. Kucaklaştık, oturduk, hasbihal ediyoruz. Daha

beş dakika geçmedi ki bana Seyyid Kutub'un zındık, komünist ve anarşist olduğunu söyledi. Sordum:

- Tefsirinin Türkçesini mi okudunuz?
- Hayır!
- Arapçasını mı?
- Hayır!
- Başka bir eserini mi?
- Hayır!
- Peki ama nerden bildiniz komünistliğini?
- Hocalarım söyledi.

- Bak hoca efendi, bu etrafındakiler de yarın sen söyledin diye o mübarek şehide kötü söyleyecekler bilmeden. Oysa "hocaların eti zehirlidir, yiyen iflah olmaz" derler. Allah Teâlâ'nın ayetini bilirsiniz: **"Ey iman edenler, herhangi bir fasık (çizginin dışına çıkmış biri) size bir haber getirecek olursa, onu iyice tahkik edin, doğruluğunu araştırın. Yoksa, gerçeği bilmeyerek, birtakım kimselere karşı fenalık edip sonra yaptığınıza pişman olursunuz."** (Hucurat 6)

Malumunuzdur Hoca Efendi, bu ayetin nüzul sebebi meşhurdur: Peygamberimiz Velid İbn Ukbe adlı sahabiyi Beni Mustalık kabilesine zekât toplamak için gönderdi. Velid'in onlarla daha önceki cahiliyye döneminden bir hesabı, bir düşmanlığı varmış. Onların kendisini istikbal için kabile dışına doğru geldiklerini görünce, yanlış anlamış. Korkmuş, aleyhinde oldukları intibaina kapılıp geri dönmüş ve "zekât vermediklerini" söylemiş. Hz. Peygamber ordu toplayıp üzerlerine hücum ettireceği sırada tesbitin asılsız olduğu kendisine bildirildi. Bu ayet bunun üzerine nazil oldu. Bu

sahabi gibi senin hocaların da bilmedikleri bir konuda haber vermişler ve günaha girmişler. Bari sen araştırırsan ya! O adamın tefsiri, dile kolay 16 cilt halinde basıldı. Sen hiç tefsir usulü veya tefsir tarihi okumadın mı? Hala müfessirler onun eserini “ictimai edebi tefsir dalında aşılamayan büyük bir eser” diye överler. Sen de kalkmış okumadan, anlamadan, buna ihtiyaç bile duymadan bak neler söylüyorsun. Gıybetin, sui zannın, hakaret ve aşığılamanın, iftira etmenin haram ve günah olduğunu bilmeyen bir Müslüman var mı? Üstelik siz hocasınız, örnek insansınız, araştırıp incelemeyen konuşmak ayıp olmuyor mu? Bak bu etrafındakiler sana itimat ediyorlar. Yazık değil mi bunlara?

Canı sıkıldığı belli idi. Üç beş idarei maslahat kelimadan sonra kalktılar gittiler. Zaten nazlı ve mecburen yanıma gelmişti, korkarım bir daha hiç gelmez.

İşte vaziyetimiz bu. Bütün alimler bizim meşrepten olmayabilir. Gerekmez de. Nedir bu haset, bu cehalet Allah aşkına? Ne oldu bu Müslümanlara? Kendi hocalarını, cemaatlerini göklere çıkarıyor, kendilerinden başkalarını hiç görmüyor, gözlerine çakılsa bile görmezlikten geliyorlar? Ellerine bir imkan geçerse, “buna ehil kim?” emiyor, “bizden olsun, çamurdan olsun” diyorlar. Bu mudur ihlas, hasbilik, diğergamlık, fedakarlık, cömertlik, îsar, yani kardeşi kendine tercih?

Şimdi de Diyalog Kavgaları

Şimdi de “diyalog” tartışmaları yüzünden az kavga vermiyor Müslümanlar birbirlerine karşı. Ben Anadolu’nun ücra bir köşesinden bakıyor ve yine bu kavgayı bir türlü anlayamıyorum. Fıkhnın, bilginin, anlayış ve kavrayışın olduğu yerde kavga ne gezer?

Kavga varsa, cehalet vardır demektir. Ya konu iyi bilinmemektedir, ya da maksatlar, gayeler farklıdır. Ya da bir taraf bir şeyleri gizliyor, saklıyor, olayı açık seçik ortaya koymuyor demektir. Yoksa Kur'an ve sünnet ölçüsü ortada iken, kavga niye olsun?

Bilgi de çok önemlidir. Bir meseleyi delilleriyle ve maksatlarıyla bilmek, kavramak, tefakkuh etmek başka, bunlar olmadan sadece ezberleyerek bilmek de başkadır. Evet, fıkıh kitaplarını okuyarak fıkıh meselelerini bilmek başka, tefakkuh etmek, yani fikhın delillerini, usullerini, özünü mantığını kavrayarak olayları çözmek bambaşka şeylerdir ve maalesef bu çok azdır.

Buna bir örnek verelim; Eski kelim kitaplarımızda hilafet işlenirken ve fıkıh kitaplarında idarî hukuk anlatılırken, halifenin yılda bir iki kez küffara karşı cihada çıkma görevi zikredilirdi. Yani Müslümanlar Daru'l-İslam'da yaşarlar, yılda iki kez de Daru'l-Küfr'e cihada çıkarlar. Çıkmalılar yani. Bu bir farz-ı kifay'e'dir ve terk edilmemesi gerekir.

Şimdi biz şu şartlarda yılda iki kez, hadi olsun bir kez kafirlerle savaş yapmamız gereğini ve bunun İslam toplumunun yararlı olduğunu nasıl anlatabiliriz?

O zamanlarda bunu anlatacak işler ve ilişkiler biçimi olabilir. İslam insanlara ulaşmak için bunu o zaman gerekli görebilir. Zaten amaç da oydu. İslam'ı insanlara ulaştırmak ve anlatmak. Ama o gün kırallar bunun önünde engeldi ve tebliğ için bu engelin aşılması gerekiyordu. Bu yüzden yazılmıştır bu hükümler.

Ama bu güne gelince, esas savaş değil barış İslam'ın bilinmesine ve yayılmasına katkı sağlar. Zaten İslam'ın barışı öncelediğine dair

birçok ayet ve hadis de vardır. Sadece Hudeybiye barış anlaşmasının bile İslâm'a sağladığı açılımı düşünmemiz yeter.⁸²

Buna rağmen biz kalkıp da dünün gereğini düşünmeden bugüne taşır ve “yılda iki kez cihat etmemiz gerekir” dersek, bu gün “İslâm kılıçla yayılmıştır. Barbar bir ümmettir. Terör dinidir” diyen batılılara ne diyebileceğiz? Bu dini onlara nasıl anlatacağız?

Küreselleşmenin tartışıldığı ve kitle iletişim araçlarının yayınladığı bu gün artık kendini ifade etmek için illa da savaşa gerek yoktur. Kültürler birbirine rahatlıkla ulaşmakta ve kendini benimsetmeye uğraşmaktadır. İşte biz böyle bir zamanda “diyalog” kavgaları yapıyoruz. Hayret bir şey!

Diyalog Nedir?

Diyalog şu bizim Fransızca'dan alıp kullandığımız kadarıyla “bir konuda karşılıklı konuşma, anlaşma ve uyum sağlama veya en azından bu yolda çalışma, çabalama” değil midir?

“Evet” ise bunun nesi tartışılıyor?

İnsanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşmış, bu anlaşma işi başka nasıl olacak ki?

Bizim derdimiz davamız da zaten bu değil mi?

Allah dil dediğimiz organımızı ve onunla seslere mana verdiğimiz lisanımızı niçin yarattı?

İnsanın “beyanı” olmasa, sesleri müphem kalırdı. “Müphem” Arapça bir kelime. Ne demek? İyice belli olmayan, açık seçik anla-

82 Biz “Hak Batıl Mücadelesi ve Zafer Şartları” ile “İnsana Ulaşmak” kitaplarımızda bu konuyu genişçe anlattık, bakılabilir.

şılmayan, âşikâr olmayan demektir. Yani belirsiz, örtülü, gizli. İşte sözleri böyle olana Arapçada “behime” derler. Çoğulu “behaim” gelir. Onun için de sözlüğe bakarsak, karşılığında “Hayvan, Hayvanlar” yazdığını görürüz. Eğitilmemiş nefis, “behimî istek ve arzuları sebebiyle tasavvufta bu yönüyle “hayvanidir” Nefsin o yöndeki istekleri, “behimî” olarak vafedilir.

Bilindiği gibi dil, yani konuşabilme ve meramını ifade edebilme, Kur’an-ı Kerimde geçtiği gibi “beyan,”⁸³ Allah Teâlâ’nın insana verdiği büyük bir nimettir. Bu dillerin çok farklı oluşu da yine kutsal kitabımızda Allah Teâlâ’nın âyetlerinden, yani varlığını, birliğini, gücünü, kudretini gösteren alamet ve işaretlerden sayılmıştır. İnsanlar “bir erkek ve bir dişi”den yaratılmışlardır,⁸⁴ bu açıdan asılları birdir, kimsenin kimseye doğuştan gelen üstünlüğü yoktur. Bu açıdan bir tarağın dişleri gibi eşittirler. Üstünlük, maneviyata göre, yani yaratıcıyı bilme ve seveerek kulluk etme seviyesine göre değerlendirilmiştir.

Bu “bir erkek ve bir dişi”den yaratılmış insanların dilleri de birdi herhalde o zaman. İşte böyle asılları bir olan bu insanlar, tek bir dili konuşuyorlarken, zaman geçince soylara, boylara, kavimlere, ırklara bölünmüşlerdir. O zaman ayrı ayrı diller de çıkmıştır muhakkak ortaya. Bundan daha tabii ne olabilir?

Peki niçin böyle olmuştur? Kavga etmek, gürültü çıkarmak, kan dökmek için mi?

Elbette hayır! Bilakis tanışmak, bilişmek, kaynaşmak, birbirlerinden yararlanmak için soylara, boylara, kavimlere bölünmüştür.⁸⁵

83 Rahman, 1-2.

84 Hucurat 13.

85 Hucurat 13.

Her kavmin bir dili vardır ve geçmişte her peygamber kendi kavmine kendi diliyle gönderilmiştir. Neden? Açıkladıkları iyi anlaşılın diye, o kadar.⁸⁶ Bunun tek istisnası son peygamberdir ve istisna sebebi de onun bütün dünyaya evrensel olarak gönderilmesi ve bu arada insanlığın gösterdiği tekamüldür.

Evet, Allah Teâlâ'nın Kur'an-ı Kerim'deki beyanına bakarsak O, son peygamberden önceki her peygamberi sadece kendi kavmine, üstelik kendi kavminin diliyle peygamber olarak göndermiştir. Peygamber gönderip de İslam'ı bildirmedığı kavimlere azap etmeyeceğini de açıkça ifade etmiştir.

Bundan şu sonuç çıkar: Tarihte Türkçe konuşan bir Türk kavmi varsa, şüphesiz Allah Teâlâ onlara Türkçe konuşan birçok Türk peygamber göndererek dini tebliğ ettirmiştir. Aynı gerçek bir Kürt kavmi varsa ve Kürtçe konuşmuşlarsa, onlar için de geçerlidir. Sözü uzatmaya gerek var mı? "Her kavim" deyince işin içine Çin de girer, Hind de girer, dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın her kavim girer.

Öyle anlaşılıyor ki (Allahu a'lem) peygamberlerin sayısı milyonu aşar. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de adı geçenler sayıldıktan sonra, daha adı sayılmayan peygamberlerin de olduğu ifade edilmiştir. Çünkü insan yeryüzüne "imtihan" için getirilmiştir. Bunun olması için de önce tebliğ gerekir.

Buradan çıkan sonuç ise şudur; Kürt varsa Kürtçe de var olacaktır. Tıpkı Türk varsa, Türkçe de olacağı gibi. Arapça olduğu gibi İngilizce de, Fransızca da, Rusça da, Çince de olacaktır.

⁸⁶ "Biz her peygamberi, kendi milletinin lisanı ile gönderdik, ta ki onlara hakikatleri iyice açıklasın." (İbrahim, 14/4).

Şimdi biz Ümmet-i Muhammed olarak İslam'ı insanlara ulaştırmak, onları dinimize davet etmek mecburiyetindeyssek, o zaman en azından bu işleri yapacak bir kısım davetçilerimiz, bu insanların konuştuğu dili öğrenecekler demektir.

Niçin?

Derdini, yani dinini anlatabilmek, İslam'a davet edebilmek, bu konuda konuşarak anlaşabilmek, uzlaşabilmek için.

Yani bir başka ifade ile “diyalog” için değil mi?

Diyalog olmadan davet olur mu?

İslam'a Davet Vazifesi

Bilindiği gibi son Peygamber, Hz. Muhammed Efendimizdir (s.a.v.). Ona inen son kitap da Kur'an'dır. Bundan sonra artık ne peygamber gelecektir, ne de kitap. Gelmesine gerek de yoktur. Niye gelsin ki? Peygamberin gelişinden maksat, Allah Teâlâ'nın kelamını insanlara iletme değil midir?

Öyleyse gördük ki Kur'an-ı Kerim'in ,bir harfi bile değiştirilmeden zamanımıza kadar korunmuştur. Bunun kıyamete kadar devam edeceğine Rabbimiz garanti veriyor.

Geriye bir iş kalıyor. O da bu kelamın insanlara duyurulması, anlatılması ve yaşanır kılınması.

Bunun için de yeni bir peygambere gerek yoktur. Zira Rasûlullah (s.a.v.) Efendimiz bunu en güzel biçimde ümmetine öğretti. Yani Kur'an-ı Kerim'in tebliği kadar tebyinini de, yani açıklamasını da, uygulamasını da öğretti. Hiç şüphesiz o (s.a.v.) devlet yönetiminden yatağa girişe kadar asıl veya ayrıntı her işi öğretti ümmetine. Bunlar yazıya geçti, kitaplaştı.

Artık bundan sonra “Hak” deyince aklımıza gelen Allah (a.c.) ve Allah’ın biricik dini İslâm’dır. İslâm’ın her emri ve isteği de bu anlamda haktır, hakikattir, yani yalandan, yanlıştan uzak bir gerçektir. Doğrudur, adildir, geçerlidir ve faydalıdır.

Bunu bilmek kadar önemli bir mesele de bu dini insanın yaşadığı her yere ulaştırma ve sunma meselesidir. Buna davet, tebliğ, irşat ve cihat diyoruz. Bu görev Sevgili Peygamberimiz adına artık ümmetine düşmektedir. Aralarından bu işi yapabilecek bilgi ve erdem birikimine sahip insanlar yetiştirmek ve onlara maddî manevî destek vererek dini yaymak, bu hayırlı ümmetin bir vazifesidir.

Bu davetçilerin gittikleri yerde barış ve huzurlu bir ortam bulmaları ve bu şartlarda dini tebliğ etmeleri önemlidir. Bu, faydayı ve başarıyı artıracaktır. İslâm tarihinde Hudeybiye barış anlaşması bunun en güzel örneğidir.

Bu yüzden Müslümanların güçlü olarak hem kendi içlerinde, hem de bütün yeryüzünde barışı ve huzuru korumaları, bunun için çaba ve gayret sarf etmeleri gerekir. Bundan sonrası artık ümmetin görevidir. Bu ümmetin alimleri, Sevgili Peygamberimizin ifadesiyle (s.a.v.) “*Benî İsrail’in nebileri gibidir.*” Onların içinden bir alimler topluluğu çıkacak, hem icabet, hem de davet kısmıyla bütün Ümmet-i Muhammed’e, yani tüm insanlığa bunu öğreteceklerdir: “**İçinizden, insanları hayra çağırarak, iyiliği emredecek, kötülükten alıkoyacak bir topluluk bulunsun. İşte onlar, kurtuluşa erenlerdir.**” (Al-i İmran, 3/104)

Bunlar ümmetin yetiştirdiği alimlerdir. Bunlar aynı zamanda bu dinin davetçileri, tebliğçileridir. Bunlar içimizden, iyiliğe, dünya ve âhiret için en hayırlı olana, İslâm’a, Kur’an’a, Kur’an ilkeleriyle yaşa-

maya davet ederler. Kurân'ın ve sünnetin hükümlerini, İslâmî kural-larla örtüşen örfü, ilmî verileri, mü'minlerin tasvip ettiği, icrasında hayır gördüğü planları, programları, adaleti ve hikmetli bir şekilde uygularlar. Böylece kamu düzenini sağlar, iyiliği emrederler. Dinin, şeriatın suç saydığı ve haram kıldığı, kamu vicdanının tasvip etmediği, mü'minlerin icrasında hayır görmediği kötü, çirkin, zararlı işleri yasaklarlar ve bunların savunuculuğunu, sözcülüğünü suç sayarlar. Toplumun ıslahı, barışı, emniyeti, birlik beraberliği asına önleyici tedbirler alarak iç ve dış güvenliğini temin ederler. Bunun gereği olan teşkilat, kurum ve eğitim yuvalarını kurarlar. Buralardan yetişmiş insan gücü sorununu çözerler. Bu büyük bir sorumluluktur. Bu sorumluluğu yerine getirenler, ebedî kurtuluşa, sonsuz nimetlere ve eksiksiz mutluluklara ererler. Bu kadronun rehberliğinde hiç şüphesiz bu ümmet, bu Ümmet-i Muhammet, insanlık için çıkarılmış en hayırlı, en faziletli, en faydalı, en örnek ve önder bir ümmettir.⁸⁷

Bunun bir başka sebebi daha var. O yüzden de sorulabilir: Neden dolayı en hayırlı ve faziletli ümmettir bu ümmettir? Niçin üstündür? Neresi örnektir? Hangi sebepten ötürü idealdir?

Bu Ümmet-i Muhammed'in fazilet ve üstünlüğü, demin sayılan özellikleri sadece kendi içlerinde barındırmalarından değil, aynı zamanda bütün insanları İslam'a davet etme, tebliğ ve irşat için çabalama, onlara nasihat etme çalışmalarından da kaynaklanmaktadır. Bunun için şu ayete bakmamız yeterlidir sanırım: **“Ey Ümmet-i Muhammed! Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmet-siniz: İyiliği yayar, kötülüğü önlemeye çalışırsınız, çünkü Allah'a inanırsınız. Ehl-i Kitap da bu inanca gelseydi, elbette kendileri**

87 Bu konu hakkında geniş bilgi için bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği. Ukde y.

için iyi olurdu. İçlerinden iman edenler varsa da ekserisi dinden çıkmış fasıklardır.” (Al-i İmran, 3/110)

İnsanlar çoğu kez kendi kıymetlerini bilemeyebilirler. Belki ümmetler de öyledir. İşte bu gerçeğe binaen Allah Teâlâ bu ümmete değerini bildiriyor: **“Siz insanlar için çıkarılmış en bayırlı ümmetsiniz.”**

Bu Müslüman cemaatin, kendi gerçeğini ve değerini bilmeleri için idrak etmeleri gereken bir şeydir. Bu bildirişte, değer veriş sebebi de bildirilmiş oluyor: Allah Teâlâ'ya iman ve O'na davet. O'na davet, aynı zamanda iyiliğe de davettir. İyiliğe davet ise içinde kötülüğe karşı çıkmayı, münkerden nehyetmeyi de barındırır. Bunlar birbirini tamamlayan vazifelerdir.

Ümmetin Tebliğ Vazifesi

İnsanları Allah Teâlâ'ya davet, yani O'nu tanıtmak ve sevdirmek, kulluk ederek rızasını kazanır hale getirmek, Allah Teâlâ'nın en sevdiği ve bunları yapanlara değer verdiği bir iştir, eylemdir. Genellikle İslam'ı tanımayanlara karşı yapılan bu tür eylemlere “davet ve tebliğ” diyoruz. Bir de Müslümanlara yönelik çabalar vardır İslam'ı öğretmek ve yaşatmak adına. Ona da daha çok “irşat, va'z ve nasihat” diyoruz. Her iki vazife de birbirinden değerlidir. Hem biri diğerinden müstağni kılmaz, hem de biri diğerinin yerine geçmez.

Peygamberimiz bir hadis-i şeriflerinde *“Din nasihattır, din nasihattır, din nasihattır”* buyurmuşlardır. Yani din, fertlerin ve toplumun hayatında nasihatla hayatiyetini koruyabileceği gibi, ferdlere ve toplumlar da sürekli irşada, va'za, öğüt ve nasihata, hatırlatmaya muhtaçtırlar. Ancak bu şekilde nefse, şeytana, dünya şehvetlerine karşı yenilmeden yaşayabilirler.

Hadisin devamında, nasihattan amacın ne olduğu iyice açıklanmıştır. Buna göre nasihattan gaye, herhangi bir menfaat gözetilmeden Allah ve Rasûlünün rızası için yapılmasıdır. Yani onunla Allah ve Rasûlünün insanlara anlatılıp sevdirmesi gerektiği, ayrıca, idareciler dahil, herkese nasihatta bulunulabileceği, bulunulması gerektiği ifade edilir.⁸⁸

Bir Müslüman olarak bizim davamız İslam'dır. Bu davamızın biri özel, diğeri genel olmak üzere iki yüzü vardır.

İlk ve öncelikli özel davamız, yüzü bize bakan davamız, Allah Teâlâ'nın biricik dini İslam'ı iyi öğrenmektir. Sonra bu öğrenmenin gereği gelir: sahih bir iman, salih ve ihlaslı ibadetler ve sevaplı ameller, içten gelerek samimiyetle uygulanan ilahî kanunlar ve içe sindirilmiş ve davranış biçimine dönüşerek alışkanlık kazanılmış güzel bir ahlak, nihayet bunlar ile ölünceye kadar kullukta bulunup Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmak...

Başka bir ifade ile imtihan dünyasından yüz akı ile ahirete gidebilmektir.

Ümmet olarak genel davamız ise, bu İslam Dinini kendi vatanımızda güzelce yaşayıp uygulayarak onu başımıza devlet yapmaktır. Böylece cemiyete getirdiği saadet ve selameti dünyaya fiilen göstermektir. Elimizden geldiği kadar onu güzelce tanıtarak bütün yeryüzüne hâkim kılmak, batıl din, ilke, ideoloji ve sistemlerin sebep olduğu fitne ve fesadı evrenden tümüyle kaldırmaktır. Bundan başka bir davamızın olmadığına kalbimizi bilen Rabbimizi ve bizi okuyan veya dinleyen din kardeşlerimizi şahit tutarız.

88 Buhari, İman; Müslim, İman, H. No: 82

Bu davamızın gerçekleştirilebilmesi için, bizim öncelikle yapmamız gerekenleri tarih boyunca Peygamberlerin tevhit mücadelesinde görüyoruz. Bunun en son örneği Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) hayatında ortaya konmuştur. Bu davet ve hareket metodu üzerinde ilmî çalışmalar yapılmıştır. Bizim de bazı kitaplarımız onun (s.a.v.) davet ve hareket metodunu ortaya koymaya çalışmıştır.

Bu metodun özeti ihlasla yaşanan İslam dinini her halükarda tebliğden ibarettir. Bu sayede davayı iyi anlamış ve ona tam inanmış öncü bir çekirdek kadroya ihtiyaç vardır. Tabiri caizse feleğin çemberinden geçmiş, candan, aileden, aşiretten, maldan, memleketten, varlıktan ve yokluktan, acıdan ve işkenceden yana imtihanlardan başarıyla çıkmış bir kadro. Bu kadro örnek olacağı için çok önemlidir.

Sonra bilerek ve yaşayarak devam edilen sürekli davet ve irşatlar ile bu kadronun geniş halk kitlelerince benimsenip desteklenmesi sürecine girilir. Başarı Allah'tandır, verirse şımarmadan şükredilir. Vermezse de ye'se düşmeden sabredilir. Başından beri olduğu gibi buradan ötede de kendisine düşen vazife, iyi bir organize ile Allah için çalışmaya devam etmektir. Önemli olan ömür imtihanının bu yolda bitmesidir.

Burada mühim olan davetin cebir ve şiddetten uzak, açık ve anlaşılır olmasıdır. Zalim olmaktansa mazlum olmayı tercih edıştır. Bunun için halkın korkutulmaması, kuşkuya düşürülmemesi gerekir. Halkın desteğini kazanmak zor, ama kaybetmek çok kolaydır. Bir dava da muhakkak halk desteğine muhtaçtır. Sünnetullah böyledir. Bir davanın bu kadar halk desteğine eriştikten sonra onun devlete dönüşmemesi de mümkün değildir. Kendini değiştiren bir milleti Allah da değiştirecektir. O milleti yeniden organize ederek idare

edecek bir devlet, eninde sonunda gelecektir. Bunun delillerini ve örneklerini “*Hak Batıl Mücadelesi*” kitabımızda anlatmıştık.

Diyalog Niçin Olmalıdır?

Madem “diyalog” denilen şey, “bir konuda karşılıklı konuşma, anlaşma ve uyum sağlama veya en azından bu yolda çalışma, çabalama” ise, madem ümmetin davası da İslam dinini bütün yeryüzünde yaşayan insanlara ulaştırma, tebliğ etme ve onları dine davet etme ise, aynen yukarıdaki gibi tekrar soralım: “Bunun nesi tartışılıyor?”

Madem “insanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşmış, bu anlaşma işi diyalog olmadan başka nasıl olacak ki?”

“Bizim derdimiz, davamız da zaten bu değil mi?”

“Allah dil dediğimiz organımızı ve onunla seslere mana verdiği-miz lisanımızı niçin yarattı?”

Peki ama kavga neden?

Kavga Neden?

Evet, biz de soruyoruz; peki ama bu diyalog etrafında koparılan bunca kavga neden? Maksat davet ve tebliğ ise buna karşı çıkmak hayret edilecek bir şey değil mi?

Bu kavgaya taraf olan bir kısım insanlara dönüp bu soruyu soruyoeuz:

- Peki ama kavga neden?

Diyorlar ki:

- Hayret ve inkarda acele etme. İki tarafı da dinle, sonra karar ver.

- Haklısınız. Buyrun sizi dinliyoruz!

- Bu diyalogcular İslam'ı tebliğ ederken İslam'a ihanet ediyorlar.

- Nasıl yani?

- İslam'ı olduğu gibi anlatmıyor, onu tağyir ve tahrif ediyorlar.

Yani değiştirip bozuyorlar.

- Olur mu öyle şey?

- Hah, işte biz de aynen öyle diyoruz: "Olmaz öyle şey!"

- Nasıl yapıyorlar bunu?

- Din sanki babalarının malıdır. Yahudi ve Hıristiyanları gücendirmemek için, onlara yağcılık ve dalkavukluk yapmak için, hakikati gizliyor, onun zıddını söylüyorlar.

- Nasıl yani?

- Bunlar, "Yahudilik ve Hıristiyanlık da bir hak dindir. Onlar da Semavîdir. Kökü Hz. İbrahim'e dayanır. Onlar da ilahîdir. Onlara inananlar da öldüklerinde cennete giderler" diyorlar. Dahası, bu konudaki İslam'ın esaslarını gizliyorlar. Bu gizleme geçici bir zaman için, yani bir tertip, bir aşama için, vaktinin gelmesini bekleme için olsa hadi neyse. Ama bunlar, o esasları söylemekten utanıyorlar, onların üstünü bilerek ve ebediyyen örtüyorlar. Kendi dinlerinden utanıyorlar demek olmaz mı bu?

- Olur mu öyle şey?!

- Ne güzel bir soru! İşte biz de "olmaz öyle şey" diyoruz. Kavga bu yüzden kopuyor.

Evet, Diyaloga karşı çıkanlar açıkça şunu söylüyorlar: "Son yıllarda gündeme getirilen, "Diyalog ve Hoşgörü" başka manada ele

alınmaktadır. Hoşgörüden ziyade, üç dinin belli bir eksen etrafında toplanması, bir nevi dinlerin birleştirilmesi şeklinde algılanmaya başlandı. Bu, İslâm dinine, 14 asırlık tatbikata uymayan, işte bu anlayış şeklidir. Yoksa bildiğimiz klasik manada hoşgörüye hiçbir Müslüman karşı çıkmaz.

İşin başka garip bir yönü de şudur: Bugün bu üç din mensuplarının kendi dinlerinden başka dinleri reddettikleri bir gerçektir. Kabul etselerdi zaten o dinde olurlardı. Yani her din mensubuna göre, kendi dini doğru diğerleri batıldır, yanlıştır. Yani başka hak din yoktur. Batıl olan, peşinen reddettiğiniz bir şeyle nasıl diyalog yapacaksınız? Onu kabul ederseniz zaten kendi dininizi inkar etmiş oluyorsunuz.

Buradan şu çıkıyor, diyalog dinlerarası değil, ancak din mensupları arasında yapılabilir. Bu da, çeşitli din mensupları arasındaki, siyasi, ekonomik, sosyal boyutlu ilişkilerdir. Bu tür diyaloglar; dün vardı, bugün de var, yarın da olacak, olması da lazım.”

Sonuçta bu “diyalog” bir projedir. Bu proje ile gayeleri, İslamiyetin içi boşaltılıp, emir ve yasağı olmayan, muamelat ve şeriatı, kanun ve nizamı olmayan felsefi bir sistem haline getirmektir. Bu, sonndan bir önceki safhaydı. Bundan sonrası, “Hıristiyanlaştırma” projesidir.

Acaba Öyle mi?

Duyduklarımıza inanamıyoruz önce. “Acaba öyle mi?” diye soruyoruz kendi kendimize. “Bir yanlış anlama olmasın?!”

Evet, bu gerçekten de hayret edilecek bir şey.

Şu bir çok insanın sevdiği ve hizmetlerine hayran olduğu koca koca alimlerimiz, ümmetin önderleri ve efendileri olmaya layık insanlar acaba gerçekten de öyle mi diyor ve davranıyorlar?

Yok canım, bunu benim gibi sıradan birisi bile demezken, o kadar büyük alimler, koca koca hocalar nasıl söylerler?

Yok, eğer gerçekten de öyle diyorlarsa, karşı çıkanlar çok haklı. Haklarında “o büyük alimler, koca koca hocalar, ümmetin önderleri ve efendileri olmaya layık insanlar” dediklerimiz çok ayıp ediyorlar o zaman. Çok yazık ediyorlar kendilerine ve ümmete. Hatta doğru yolu bulup hak dine girme ihtimali olan gayr-i Müslimlere de hem çok yazık, hem de çok büyük ihanet ediyorlar. Çünkü onların Hak dine gelme yolunu kesiyorlardır o zaman. Yol kesen eşkıya oluyorlardı yani.

Ama ya öyle demiyorlarsa?

Ya biz onları yanlış anlıyorsak?

Ya bütün dertleri davet, tebliğ ve irşat ise adamların?

Bazı sözleri erken sayarak söylemiyor, davette tedricilik esasını gözetiyorlarsa?

İyi niyetli olursak, böyle bir ihtimal de yok mudur yani?

İşte burada aklımız karışıyor. Şüphe ve tereddütlere düşüyoruz. İster istemez şöyle düşünüyoruz: “Ne bileyim ben, benim aklım almaz öyle kelli felli hocaların bu türlü İslam gerçeğine uymayan sözleri söyleyeceklerini. Hüsn-ü zannımız vardır onlara karşı. Hocalarımıza bağlılığımız sağlam olmalı. Öyle pamuk ipliğine bağlı olmamalı. Biz onların ipiyle kuyuya inmeyecek de kimin ipine güveneceğiz? Bunu benim aklım almaz arkadaş. Hocalarımıza hüsn-ü zan ve itimat en temel gerçeklerimizdendir.”

İşte bu yüzden bu meselede kılı kırk yararcasına hassas ve dikkatli olmalıyız. Zira vicdanımızdan bir ses de şöyle diyor: “Büyük konuş-

ma arkadaş. Hüsnü zanna evet, ama adem-i itimat da yedekte olsun. Geçmişte az mı görüldü dünya sevgisi, şöhret afeti, benlik gurur ve kibiri içinde şeytana oyuncak olmuş, dolayısıyla hem sapan, hem de saptıran bu Bel'am cinsliler? Siz de biz de konuyu araştırıp inceleyelim. "Cehennemin yolu iyi niyet taşları ile örülmüş" diye bir söz var. Allah Teâlâ da bizi haberleri, olayları araştırmaya davet ediyor. Yoksa pişman olacağımız işler yapabileceğimizi⁸⁹ söyleyerek uyarıyor."

Acaba burada bazı yanlış anlamalar mı vardır?

Keşke öyle olsa. Bu, bilinçli bir sapıklıktan ehvendir.

Neden bu kadar ihtiyatlı davranıyoruz? Çünkü yetmişli yıllarda süttten ağzımız yandı, şimdi yağurdu üfleyerek yiyorsak yadırganmasın. O zamanlar kimi alimlerimize yok yere yapılan yanlışları, iftiraları, hakaretleri hatırlar mısınız? Şimdi birkaç dinazor hariç o yapılanları kimse benimsemez, yapmaz, hatta konuşmazken, bundan yirmi otuz sene sonra bu tartışmalar da aynı akıbette duçar olamaz mı?

Eğer öyle olacaksa, bu tartışmalar şimdi hiç olmasa daha iyi olmaz mı? Bundan kârımız ne? Zaman ve emek israfının vebali ne olacak?

Zaten zar zor yetiştirdiğimiz üç beş alimi de aç kedilerin yavrusunu yediği gibi, biz mi yiyip bitireceğiz? Yoksa onlar mı kendilerini yiyip bitirecekler? Bundan ne lezzet alıyor, ne zevk buluyor, ne fayda bekliyorlar acaba?

Ümmet olarak aklımızın ve ilmimizin hayrını görsek olmaz mı?

Elbette iyi olur. En iyisi bizzat işin içine girerek bu konuyu araştırmaktır.

89 Bkz. Hucurat, 4-5.

Fakat araştırmaya bile başlamadan, daha durduk yerde ummadığımız insanlardan öyle sözler işitiyoruz ki, hayret ve dehşet içinde kalmamak, kuşkulananarak “acaba” dememek mümkün değil. İşte bir örnek:

İşte Bir Örnek

Ahmet Şahin Hocamız, küçüklüğümüzden beri tanıdığımız bir yazardır. Sohbet üslubunu iyi tutturmuş, iman ve ahlakı asr-ı saadetten güzel örneklerle açıklayan bir büyüğümüzdür. Kendisini şahsen tanımasam da gıyaben sayar, severim. Dinim ve devam adına minnet ve şükranlarım vardır.

“Nerden çıktı şimdi bu güzelleme?” diyeceksiniz. Anlatayım; bana bir okuyucum mail göndermiş. Bir yerinde diyor ki: “Ahmed Şahin’in Zaman Gazetesindeki “Amentüda ittifakımız var” başlıklı yazısını okur musunuz? ...Lütfen bir cevap veriniz, bu önemli bir konudur. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Bu okuyucum iyi niyetli de olabilir, hocaları birbirine düşürmek isteyen kötü niyetli biri de olabilir. Son zamanlarda durup dururken koca koca hocalarımıza saldıran yine koca koca (!) hocalarımız yok mudur? Yaktıkları ateşi maalesef istesek de söndüremiyoruz. Az değerlerimiz yanmıyor maalesef bu yersiz alevlenmelerde. Bu ateşi söndürmek için kovalarla geldiğimizde bile bir sürü kara lekelerle maruz kalıyoruz fanatik taraftarlarca. “Niye hocalarına destek verecek yerde tarafsız kalıyormuşuz?”

Neyse, bu mektup üzerine yazıyı buldum, okudum. İslam’ın evrenselliğine dair hoş bir yazı. Sonunda güzel de bir davet var. Ama bir yerde çok da ilgisi yokken şöyle deniyor:

“Zaten dikkatlice bakıldığında görülecektir ki ehl-i kitapla temel noktalarda birlikteyiz. Daha meşhur ifadesiyle amentüde ittifakımız vardır. Çünkü Allah’ın gönderdiği kitapların hemen hepsinde tekrarlanan, amentüdür: Allah birdir. Peygamberler haktr. Melekler vardır. Kitaplar gönderilmiştir. Ahiret vardır. Ölen insanlar bir gün dirilecek, yaptıkları iyiliklerin mükafatını, kötülüklerin de mücazatını göreceklerdir. Bu temel noktalar bir amentüden başkası değildir ve biz ehl-i kitapla bu amentüde müttefikiz. Garip olan şudur ki ittifak ettiğimiz amentüyü öne geçirmiyor da ihtilaf ettiğimiz teferruatı ileri sürüp mutlak küfre karşı dayanışmamıza engel olarak görüyoruz. Halbuki temelde ittifak varken teferruatteki ihtilaflara takılıp kalmak makul değildir. Burada Kur’an’ın bir ayetini hatırlamak yerinde olsa gerektir: (Meal) **“Ey ehl-i kitap! Geliniz ittifak ettiğiniz amentüde buluşunuz.”**⁹⁰

Okuyucumuz buna takılmış ve biraz da sert bir üslupla sorular sormuş. Ben o ifade biçimini sevmiyorum. Tenkit ederken saygılı ve itidalli olmalıyız, dengeyi korumalıyız. Ama biliyorum ki onu da imanı konuşturuyor.

Bu mesele, çok heyecanlı bir mevzu olan “diyalog” meselesine götürüyor bizi. Maalesef bu konuda insanlar yersiz zıtlaşmalar içinde. Dinlemeden, anlamadan, tozu dumana katarak konuşup yazıyorlar.

Ben de bu konuya dair birkaç yazı yazmıştım. Özeti şuydu: “Tanışmak, rahat konuşabileceğimiz bir tebliğ zemini oluşturmak, Hudeybiye sulhu ortamını sağlayarak barışın bereketinden faydalanmak maksatlı bir Diyalog zemini oluşturmak güzeldir, faydalıdır ve bereketlidir. Fakat her işte olduğu gibi bunda da aşırıya giderek, karşıdakine şirin gözükme için yağcılık ve dalkavukluk yaparak, iman

90 <http://tr.fgulen.com/content/view/2852/76/>

ve şeriat esaslarından bazılarının üstünü örtüp yok saymak, zamanını beklemek değil de, ya hiç konuşmayarak veya yanlış yorumlayarak dinde taviz vermek, hele hele batılı hak göstermek biçimindeki sergilenen diyalog, çok çirkindir. Sırf güçlü kafirleri memnun etmek ve onlara yaslanarak bir iktidar kapmak için Yahudilik, Hristiyanlık ve İslamiyeti Hz. İbrahim'in adı ekseninde birleştirerek yeni bir karma din icat etmek, ihnet ötesi bir cinayettir."

Benim bu diyalog meselesinde ana fikrim budur. Kanaatimce dinimiz açısından sahih, dünyamız açısından dengeli ve menfaatli olduğundan ötürü en doğru yaklaşım da budur.

Ama beni de anlamadan tenkit edenler az olmadı. Hem de çok ilginçtir, "benim dediğimi bana tavsiye ederek" tenkit edenler de oldu. Bu nasıl olur anlamadım, acaba yazılanları baştan sona okumuyorlar mı, yoksa okuduklarını anlamıyorlar mı?

Şimdi Muhterem Ahmet Şahin Hocam da böyle yazınca "eyvah" dedim, "yine kıyamet kopacak. Ama biraz da haklı olarak."

Haklı Olan Ne?

Ahmet Şahin Hocamız kusura bakmasın, şu dediğine katılmıyoruz: "Amentüde ittifakımız vardır. Çünkü Allah'ın gönderdiği kitapların hemen hepsinde tekrarlanan amentüdür: Allah birdir. Peygamberler haktır. Melekler vardır. Kitaplar gönderilmiştir. Ahiret vardır. Ölen insanlar bir gün dirilecek, yaptıkları iyiliklerin mükafatını, kötülüklerin de mücazatını göreceklerdir."

Evet ama, hepsi bu kadar değil ki! Bazen bir yazının başlığı bütün yazıyı tamamen ifade etmez ki! Ana başlık muhtevayı yok saydırmaz ki. Böylesine tecrübeli bir yazar bunu nasıl dikkate almaz?

Öyle olsaydı Allah onları niçin Sevgili Peygamberimiz Efendimiz (s.a.v.) elçiliği ile yeniden İslam'ı göndersindi? Bu yeni İslam dinine niye Yahudi ve Hıristiyanların davet etsindi? Sevgili Peygamberimiz Efendimiz (s.a.v.) niçin Ehl-i Kitab'ı İslam'a davet etsin ve bu uğurda cihat etsindi?

Sonra “amentüde ittifakımız vardır” demek çok muğlak, çok kapalı olduğu kadar, çok kaypak ve çok da tehlikelidir. Çünkü Ehl-i Kitab'dan Yahudilerin, sadece Yahudilerin tanrısı olan “Milli Tanrı Yahova” inancı ile Hıristiyanların “Baba Allah, Oğul Allah, Ruhu'l Kuds” gibi “teslis/üçleme” tanrı inancı ile İslam'ın o saf, arı duru Allah inancı ve uluhiyyet anlayışı nasıl bir olabiliyor? “Teslis” ile “Tevhid” nasıl ittifak edebilir Allah aşkına?

“Kitaplara iman” var, tamam ama, ne onların elindeki Tevrat ve İncil bize göre asıl Tevrat ve İncildir, ne de onlar Kur'anımızı kutsal kitap olarak kabul ederler. Bu nasıl kitaplara imanda ittifak edişimiz oluyor Ahmet hocam?

Acaba Ehl-i Kitab'ın kaçta kaç Sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) “Rasûlullah” olarak kabul ediyor? Onların inandığı melek veya ahiret inancı ile bizim inandığımız inanç aynı mı acaba?

Ya kitabın içindeki şeriat?

Şeriata iman olmadan kitaba iman nasıl olacak?

Kitabı kabul edip de içinde yazılan kanunları kabul etmemek küfür değil midir?

Görülüyor ki amentünün açılımında Ehl-i Kitab ile aramızda öyle çok ittifak yoktur.

Hem hangi “mutlak küfre karşı dayanışmamızdan” bahsediyorsunuz ki? Mutlak küfür mü kalmış? “Tanrı tanımazlık” anlamında ateizm, materyalizm ve komünizmi ifade eden mutlak küfrün artık beli kırılmış, başı ezilmiş ve gebermiş gitmiştir.

Şimdilerin mutlak küfrü artık “laiklik” inancıdır. Bu inancın beşiği de maalesef Hıristiyan topluluklarıdır.

Kaldı ki İslâm’a en büyük darbe acaba “mutlak küfür” anlamında materyalizm ve komünizmden mi geldi, yoksa doğduğu günden beri bu dinin amansız hasmı olan ve sürekli savaşan Yahudilik ve Hıristiyanlıktan mı geldi?⁹¹

Bu tartışılan bir konudur ve bu meselede fikirler çok farklıdır.

Ehl-i Kitab’a Karşı İki Düşünce Tarzı

İslâm ve Müslümanların kitap ehline karşı yasal düzenlemelerde ve sosyal hayatta malum hoşgörüsü bilinen bir şeydir, bunu biraz sonra burada da kısaca yazacağız. Başka kitaplarımızda da buna zaman zaman değinmiştik.⁹²

Dost-düşman herkesçe bilindiği gibi, başta Sevgili Peygamberimiz, bilahare mübarek Halifesi Hz. Ömer tarafından Ehl-i Kitaba verilen ahid-nameler olmak üzere, Osmanlılar döneminde ise Fatih Sultan Mehmed Han gibi zevatın Hıristiyanlara verdikleri eman-nameler, Müslümanların diğer din mensuplarına olan müsamahasını, hoşgörüsünü ortaya koymaktadır. O kadar ki, Bernard Levi gibi

91 Haçlıların savaşı bitmemiştir. Halen devam etmektedir. “Adı Konmamış Savaş” kitabımız bunu anlatmaktadır. “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda da bu konuları işledik, bakılabilir.

92 Bkz. Cihat ve Zafer Şartları, İslam Açısından İrkçilik ve Asabiyet, Semavî Sofra.

insanlar, “sizin laikliğe ihtiyacınız yoktur. Çünkü atalarınız idare ettikleri topraklarda din ve vicdan hürriyetini bugünkü şartlardan daha güzel bir şekilde gerçekleştirmişlerdir” demektedirler.

Onlara karşı barış ve savaş zamanlarındaki takınılacak durumlar aslında belli olduğu halde, dış ilişkilerdeki tehdit ve düşman algılamasında tarihi macera göz önüne alındığında, fikirler ayrılmaktadır.

Seyyid Kutup ve onun gibi düşünen kimi alimler, burada çok farklı şeyler söylerler. Onlara göre ehl-i kitap ile dost olmak, müsamahalı olmaktan ayrı bir şeydir. Şöyle der Seyyid Kutub:

“Fakat kimi müslümanlar bu iki olguyu birbiriyle karıştırmaktadırlar. Bu da onların, metodolojik ve gerçekçi bir yapıya sahip olan dinin özünü ve vazifesini net olarak kavrayamamalarından kaynaklanmaktadır. Bu din, insanlığın tanık olduğu tüm öğretilerden farklı bir yapıya sahip olan İslâmî anlayış doğrultusunda, yeryüzünde yeni bir yapılanmanın sağlanması için gelmiştir. İnsanların keyfi arzularının, Allah'ın sisteminden sapmalarının, ayrıca dine aykırı öğretiler ve tutumların karşısında bir engel oluşturması için gönderilmiştir. Öngörülen bu yeni yapılanmanın gerçekleştirilmesi için de hiç bir kıvırmaya yeltenilmemesini, gerektiğinde kaçınılmaz olarak mücadele verilmesini istemiştir. Bu bağlamda insanların olumlu, etkin ve yapıcı eylemlere girişebilmesi için gönderilmiştir.

Dostluk konusunda yukarıda sözünü ettiğimiz iki olguyu birbirine karıştıranların eksiklikleri, inancın özüne ilişkin sağduyudan ve bu kitap ehline karşı izlenecek tutumun niteliğini bilinçlice kavrayabilmekten yoksun oluşlarıdır. Onlar, Kur'an'ın bu konudaki son derece net olan buyruklarından habersizdirler. Bu nedenle de

İslâm'ın, tüm hakları garanti altına alınmış olarak İslâm toplumunda yaşamakta olan “kitap ehline karşı hoşgörülü davranılmasını ve onlara iyilik yapılmasını isteyen buyrukları” ile, “dostluğun sadece Allah, peygamberi ve müslümanlara özgü kılınmasını isteyen buyruklarını” birbirine karıştırmaktadırlar. Onlar Kur'an'da kitap ehline ilişkin yapılan tespitleri unutmaktadırlar.

Yahudi ve Hristiyanlar Kur'an'da belirtildiği üzere, İslâm toplumuna karşı savaşıma noktasında birbirlerinin dostudurlar. Bu, onlar için sabitlemiş bir olgudur. Onlar, ne müslümandan hoşlanırlar, ne de onun dini olan İslâm'dan. Üstelik Müslümandan, kendi dinini terk edip onların dinine geçmedikçe de hoşlanmayacaklardır. Onlar, İslâm'a ve müslümanlara karşı savaşmakta son derece ısrarlıdırlar. Onların bu noktada içlerinde gizledikleri öfke ve kin, ağızlarından çıkan sözlerdekinden çok daha büyüktür... Burada ele aldığımız ayetlerin bitimine dek, onların nitelikleri dile getirilmektedir.

Müslüman, kitap ehline hoşgörüle davranmaktan yanadır. Ancak onlarla, yardımlaşma ve işbirliği anlamında bir dostluk kurmasının yasaklanmış olduğunun da bilincindedir. Onun yapacağı, dinini uygulamak ve İslâm'ın eşsiz sistemini gerçekleştirmektir. Bu noktada onun yolu ile kitap ehlinin yolu kesinlikle aynı değildir. Müslüman her ne kadar onlara hoşgörü ve sevgiyle davransa da bu, onların kendisinin dinine bağlılığını sürdürüp İslâm sistemini gerçekleştirmesinden hoşnut olmalarına yetmeyecektir. Onların kendisine ve dinlerine karşı savaşmak, komplolar hazırlamak noktasında birbirlerinin dostu olmaktan vazgeçmelerine yetmeyecektir.

Kafirler ve ateistlere karşı, dini yayma amacıyla bizler ile kitap ehlinin aynı kulvarda yürüyebilecekleri gibi bir sanıya kapılmamız,

ne kadar korkunç bir bilgisizlik, ne kadar büyük bir budalalıktır. Kitap ehlinin, müslümanlarla savaşmak söz konusu olduğunda, kafirlerin ve ateistlerin safında yer aldıklarını bile bile, böylesi bir sanyaya nasıl kapılabiliriz?

Her çağda olduğu gibi bu çağda da aramızdaki saf kişiler söz konusu uyarıcı gerçekleri kavrayamıyorlar. Kur'an'ın buyruklarını, yaşanan tarihî olayları tümünden unutarak, kitap ehliyle -hepimiz dine inanıyoruz diyerek- elele tutup materyalizme ve ateizme karşı birlikte mücadele verebileceğimizi ileri sürüyorlar.

Oysa kâfir olan müşrikleri göstererek “Bunların yolu müminlerin yolundan daha doğrudur” diyenler kitap ehlinin ta kendileriydi. Medine'deki müşrikleri destekleyip müslümanlara karşı kışkırtanlar, kitap ehlinin ta kendileriydi.

Yine ikiyüz yıl süren haçlı savaşlarıyla müslümanlara saldıranlar kitap ehlinin ta kendileriydi. Endülüs'te yaşanan korkunç trajedinin sorumluları onlar değil midir?

Ateistlerin ve materyalistlerin de yardımını alarak, Filistin'deki Müslüman Arapları perişan edenler, onların yurdunu yahudilere verenler kitap ehlinin ta kendileri değil midir?

Habeşistan, Somali, Eritre ve Cezayir'de kısacası her yerde müslümanların perişan olmalarının nedeni onlar değil midir?

Yugoslavya, Çin, Türkistan ve Hindistan'da, kısacası her yerde, ateistlerle, materyalistlerle ve paganistlerle işbirliği yaparak müslümanların başına çorap örenler kitap ehlinin ta kendileri değil mi?

Tüm bunlara karşın bugün aramızdan kimileri de kalkıp -Kur'an'daki kesin buyrukların tamamen tersine davranarak-

müslümanlarla kitap ehli arasında dostluk ve işbirliğinin mümkün olabileceğini ileri sürüyorlar!

Neymiş!

“Böylece materyalizme ve ateizme karşı dini korumuş olacaktınız!”

Bunları söyleyenler, Kur’an’ı okumamış olmalıdırlar. Okuduysalar bile, İslâm’ın özündeki hoşgörü çağrısını, Kur’an’ın yasaklamakta olduğu dostluğa çağrı biçiminde yanlış anlamış olmalıdırlar.

Bu tür kimseler İslâm’ın Allah katında kabul görecekteki inanç olduğunu kavrayamamışlardır. İslâm’ın, yeryüzünde yeni bir yapılanmayı hedefleyen, dün olduğu gibi, bugün de kitap ehlinin düşmanlıklarına ve saldırılarına göğüs gerilmesini sağlayacak olan, yapıcı bir hareket niteliği taşıdığını anlayamamışlardır.

Kur’an’da kitap ehline karşı takınılması istenen tutum, kesinlikle değiştirilemez. Çünkü bu son derece doğal ve alternatifi olmayan bir tutumdur.

Biz, Kur’an’ın buyruklarını yanlış anlamış ve kavrayamamış ve söz konusu kimseleri bir kenara bırakıp, Kur’an’a kulak verelim: **“Ey müminler! Yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyiniz. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost edinirse o, onlardan olur. Hiç kuşkusuz Allah, zalimleri doğru yola iletmez.”** (Maide, 51)

Bizde bir zamanlar Bediuzzaman Said Nursî (k.s.) ve bazı alimler, düşünürler, “mutlak küfür materyalizm ve ateizm karşısında hiç olmazsa bir dine inanan Yahudi ve Hristiyanlar ile işbirliği yaparak dinsizlere karşı müşterek çalışmanın gereğinden ve faydasından” bahsetmişlerdir.

Seyyid Kutup burada bu acı sözleri söylerken, kastının bu ülkede yaşayan Bediuzzaman Said Nursî (ks) ve bazı alimler olmadığına inanıyorum. Birbirlerini tanıdılar mı, onu da bilemiyorum. Tanısarlardı çok sevişeceklerine inanıyorum. Dolayısıyla bu iki mücahit alimi karşı karşıya kalmışlar olarak da saymıyorum. Bu yazdıklarımın bu amaç için kullanılmasına da asla razı olmuyorum.

Seyyid Kutup'un kendi ülkesinde veya başka yerlerde kastettikleri her kimlerse, bu kadar aşağılayıcı bir dille onlara yüklenmesine de gönlüm razı olmuyor. Haklı da olsa nihayet bir düşüncedir, hakaret etmeden ve ezmeden de ifade düşüncelerini ifade edilebilir.

Savaş halinde bizzat düşmana müstesna, "kavl-i leyyin" sahibi olmak ilahî bir tavsiye olarak her zaman daha güzel ve etkilidir.

Her ne ise biz tekrar gelelim şu "diyalog" meselesine.

Kafirlerden Karşı Çıkanlar

Diyaloga bizim taraftan karşı çıkanlar olduğu gibi karşı taraftan karşı çıkanlar da vardır. Bunlar var olan kötü vaziyetin kendi çıkarlarına olduğunu düşünen kilise, papazlar ve hahamlardır.

Onlar, asırlar boyu zorla oluşturdukları İslam ve Müslüman imanın değişmesini istemiyorlar. "İslamafobyâ" denilen "İslam'dan nefret düşüncesinin ve söyleminin" devam etmesini istiyorlar. Böylece batıl ve zayıf olan dinleri, gerçek ve güçlü olan İslam'dan kurtulmuş olacaktır. Zira hak ile batıl bir araya gelip çatıştığında, batıl balyoz yemiş cam parçalarına dönüşür. Tahta kılıcın gerçek kılıç karşısında, derisine saman basılmış müzelik vitrin aslanının ormanlar kıralı hakiki aslan karşısında, laylondan yapılmış meyvelerin gerçekleri karşısında değeri, güç ve kuvveti, kıymeti harbiyesi ne olabilir ki?!

İşte bir haber: “Floridalı rahip Terry Jones, gelen tepkiler üzerine 11 Eylül saldırılarının yıl dönümünde Kuran’ı Kerim’i yakma eyleminden vazgeçmesine rağmen, bazı Amerikalılar çirkin eylemlerine devam etti.”⁹³

İşte alçaklık bu! İşte tek dişi kalmış medeniyet bu! İşte haçlı zihniyeti bu!

Bu kendini beğenmiş küstahlar, güya kendilerini büyük, Müslümanları küçük görüyorlar. Kendilerini medeni, Müslümanları vahşi görüyorlar. Kendilerini barışçı, Müslümanları kutsal savaşçı, kan dökücü görüyorlar. İçlerinde İslam ve Müslümanlara karşı derin bir kin ve nefret var. Böyle şartlanmışlar, kulaklarına böyle fısıldanmış evlerinde, okullarında, çevrelerinde asırlardır. Bu yüzden zevk için Müslüman öldürebiliyorlar.

İşte hemen her gün internete düşenlerden yeni bir haber: “Afganistan’da görev yapan bir Amerikan topçu birliğine mensup askerler, eğlenmek için rastgele ateş açarak sivilleri öldürmekle suçlandı.”⁹⁴

İnternete düşen binlerce fecaat: “Ezan okuyan müezzini canlı hedef yaparak atış yarışması yapmak, camileri, sivil köyleri, ekili arazileri bombalamak, toplu tecavüz seansları düzenlemek, aile fertlerine birbirinin gözü önünde tecavüz etmek vs. vs.”

Bu yüzden “haçlı seferleri bitmedi. İslam geldiği çöle gidinceye kadar da bitmez” diyenler, yine kendileridir.

Biz barış isteriz, dinimiz barış dinidir, “sulh her zaman hayırdır” diyen bir dindir. Ancak bizim tek taraflı olarak “savaşa son” dememiz

93 http://www.habervaktim.com/haber/141421/beyaz_saray_onunde_kuran_yirttilar.html

94 http://www.habervaktim.com/haber/142642/bunlar_resmen_hayvan.html

neye yarar? Dün olduğu gibi bugün de haçlı seferlerine devam ediyor batılılar. Irak ve Afganistan bir din ve medeniyet savaşıdır. Bunu ancak aptallar görmez. George W. Bush bunu açıkça söylemişti de, uyardılar hemen. “Böyle dersin Müslümanlar uyanır ve saflarını belirler. Biz biliyoruz, ama onlara ‘bu haçlı savaşıdır’ demeyeceğiz. Bu terörle mücadele ve demokrasi götürme savaşı diye aldatacağız” demişlerdi.

Yeryüzünde oluk oluk kan döken Yahudi ve Hıristiyanlar tutar bir de İslam’a “kılıç ve kan dini” demezler mi? Bu ne utanmazlıktır, bu ne yüzüzlüktür böyle?

Ne kadar medeni oldukları dünyanın değişik yerlerinde yaptıklarından belli olmuyor mu? Kim savaşçı, kim barışçı? Kim medeni, kim vahşi?

İşte görüyorsunuz, Kuran’ı Kerim’i yakma eyleminden o kadar uyarılara rağmen vaz geçmemişler. Bu ne kadar çirkin bir alçaklıktır böyle? Bu çağda bu beyin, bu seviyesizlik, bu ahlaksızlık? Hayret doğrusu!

Bunları gördükçe bizim de kin ve nefret duygularımız kabarıyor, bize ve din kardeşlerimize çektirdikleri yüzünden onlara lanet ve beddua ediyoruz. İşte tam da günlerde ABD, yani Allah’ın Belası Devletin başkanı orta doğuya gezintiye çıkmıştı ve bizim ülkemize de gelecekti. Biz o günkü duygularımızı (11 Ocak 2008) yansıtan şu yazıyı yazmıştık:

Bir Tavsiye Bir Dua

İslam ahlakçıları kötü huyların da bulaşıcı hastalıklar gibi sirayet ettiğini söylerler. Onun için de “kötü kişilerle beraber olmayın, özellikle de ucaklaşmayın, kalp kalbe oturmayın” derler. Çünkü kapkara

kalplerden karşıdaki kalblere kir akarmış. İyilerle olan beraberlikler ve karşı karşıya oturmalardan da nur yansırmış gönüllerden gönüllere. Buna tasavvufta “in’ikas” ve “insibağ” diyor erenler. “Yansıma” ve “boyasına boyanma” diye çevirebiliriz herhalde.

Kur’an-ı Kerim’de onca ayet var iyilerle beraber olmaya, zalimlerden kalbi ve kalıbı korumaya dair. Boşuna değil bu emirler, tavsiyeler. Kaldı ki hassas insanların hissedeceği, içinde duyup farkına varacağı şeylerdir bunlar.

Şarkılarda, türkülerde bile var “gönülden gönüle bir gizli yol” bulunduğu, “kalp kalbe karşı” olduğu gerçeği. Kaba ve katı kalpler, ham ruhlar, eskiden güler geçerlerdi böyle bilgilere. Ama artık gülemeyecekler, çünkü insandan insana geçen pozitif ve negatif ışınların, enerjilerin resmini bile çekiyorlar artık.

Ruhlar da ordular gibidir. Benzerler sevişir, aykırılar ayrılırlar. Buna inanmıyorlarsa o kara ruhlar, gidip bir dindar müslümanın yanında biraz otursunlar, içlerinin nasıl sıkıldığını anlarlar. Peki bu kötüler, iyilerle oturmaktan niçin sıkılırlar? Kimileri ”Ne Şam’ın şekeri, ne Arabın yüzü” diye neden söylenir durur?

Bütün bunları niçin mi anlatıyorum?

Yakında bölgemizde çok yoğun kötü havalalar, hatta fırtınalar, kasırgalar esecek, çok yoğun kirlere akacak kimi kalplerden kimi kalplere. Rüzgarlar bize kadar ulaştırabilir, radyasyondan beter bu kirlilikleri, aman dikkat ediniz. Çünkü “Allah’ın Belası Devletin” başındaki Allah’ın belası Başkanı Ortadoğu’ya geziye çıkıyor. Şeytanlar gündür karşılama törenleriyle meşgul. Herhalde İblis büyük bir şilt hazırlıyordur.

Öyle bir bela ki, iktidara geldiği günden beri İslam coğrafyasına kan ve gözyaşından başka bir şey vermedi. Bastığı şöyle dursun, baktığı yeri bile kasıp kavurdu.

İşte yangın yeri Afganistan, Pakistan, Irak, Filistin, Lübnan. İşte diken üstünde Türkiye, Suriye, Suudi Arabistan, Mısır, Libya ve daha başkaları...

En büyük amacı Müslümanlara acı ve ızdırap çektirerek yok etmek...

Arkasında binlerce ırzına geçilmiş kadının, izzet ve şerefi ezilmiş erkeğin, anasız babasız kalmış aç ve hasta öksüz ve yetim çocuğun göz yaşları ve feryatları var...

Baktığı her yerde savaş var, darbe var, suikast var, kardeş kavgası var, katliam var. Ne Firavun, ne Nemrut onun kadar İslam ve Müslüman düşmanı değillerdi herhalde.

Aman dostlar onun yüzüne bakmayın gazetelerde, televizyonda görüntüsü çıktığında odanızı değiştirin, hiç olmazsa yüzünüzü, hatıta yönünüzü çevirin başka bir yere...

İster istemez görürseniz, üstünüzü başınızı silkeleyin lanet tozlarından, gidin yüzünüzü yıkayın, abdest alın da açılın. Kirli hava ve lanet radyasyonu boğmasın sizi. Daha da açılmazsanız çaresiz bir boy abdesti alın da ruhunuzu arındırın... Bari beddua edin zalimlere, elinizden başka bir şey gelmiyorsa. Bu da bir sadakadır. Hem de bedavadan bir sadaka.

Evet, George W. Bush, Ortadoğu'ya geziye çıkıyormuş. Herkes bu felakete karşı tedbirini alsın, tayakkuzda olsun. Allah bu delayı da selamlele savuşturmaya muvaffak eylesin hepimizi.

Tehlike Geçmedi

Evet, tehlike maalesef devam ediyor. (16 Ocak 2008) Yalanın, hilenin, talanın, entrikanın, terörün merkezinin saçtığı yoğun radyasyon tehlikesi üstümüze başımıza hala dökülüyor. Allah İslam coğrafyasını bu yakın tehdidin kötü akıbetinden muhafaza eylesin.

Sadece bizim değil, kendi halkı da dâhil olmak üzere dünyanın başına bela olan Bush, “Haber Vaktim”den okuduğumuza göre, fitnesini gittiği her yerde sürdürmekte, kardeş halkları ve ülkeleri birbirine düşürmeye çalışmakta, oluk oluk akan Müslüman kanlarının ırmak olarak akıp kaynağını bir demlik kurutmasını istemektedir. “Habervaktim” başlığı güzel seçmiş: “Nükleer tehdit tutmayınca”

ABD Irak’a da nükleer silahlar var diye girmişti değil mi? Girdi ama bir şey bulamadı. Peki, özür diledi mi Irak’tan ve dünyadan? “Biz boşu boşuna bu kadar kan döktük, masum babaların, zavallı anaların, biçare yavruların canlarına kıydık, bu kadar evler yıktık, mamureleri harap ettik, çarşı pazarları yaktık, yolları köprüleri tahrip ettik, okulları bombaladık... Hepsi boş bir yalan üzerineymiş. İstihbaratımız bizi yanıltmış. Özür dileriz” dediler mi? Tazminatlarını fazlasıyla ödeyerek ülkeyi terk ettiler mi?

Afganistan’da ne yaptı ABD? Neyi halletti? Halkın hangi sorununu çözdü? Bize göre hiç. Ama ona göre çok şey. Mesela bir müstakbel İslam Devletini bitirdi.

Bir de “Guantanamo Cehennemi” denilen var yüz karası var bu büyük şeytanın. Haysiyet ve şerefli bir insanın ve bir ülkenin sadece “Guantanamo” gibi bir suçu, bir ayıbı olsa, yeryüzünde kimsenin yüzüne bakamaması için yeter de artar bile...

Şimdi aynı yalanları, istihbarat oyunlarını İran için tezgâhladı, ama tutmadı. İnsanlık zarar gördüğü delikten bir kere daha sokulmak istemedi. Nükleer enerjinin insanî amaçlı olduğu belli oldu. Ama ABD niyetinden vaz geçmiyor. Kurt kuzuyu yemeye niyetli ya, bir bahane bulacak.

Yeni bahaneye dikkat çekilmiş haberde: “Bush, İran hakkında sürdürdüğü ‘nükleer tehdit’ propagandasını, ‘Onlar teröristlere destek veriyorlar’ olarak değiştirdi. ABD Başkanı George Bush, ‘İran’ın faaliyetlerinin dünya güvenliğini tehdit ettiğini’ söyledi.”

Teröre destek vermek ha!

Sen değil misin PKK’nın İran versiyonu olan PEJAK’a açıktan destek veren? Her türlü silah ve lojistik destek veren? İran’a karşı sözde “Halkın Mücahitleri”ni açıktan destekleyen? Türkiye’nin, teröre destek verirken suçüstü yakaladığı suçlu sen değil misin? Senin helikopterlerin değil miydi dağdaki terörist PKK’lılara erzak atan? Hatta birisini de yanlışlıkla karakoldaki jandarmalara atan? PKK’lıların üstünden çıkan silah ve patlayıcılar senin değil mi?

“Efendim, onlar kaybolmuşlarmış.”

Hadi oradan!

Biz senin gibi bir mücrime karşı Dışişleri Bakanlığı gibi nazik olmak zorunda değiliz. Ya kandil dağına inip çıkan helikopterler ve ABD subayları neyin nesi?

Düpedüz yalan söylüyorsunuz. Suçunuzu bastırmak için bugün Türkiye ile iyi ilişkilere ve istihbarat vermeye mecbur kaldınız. Peki, dün nerdeydiniz? Sizinle “stratejik işbirliğimiz ve ortaklığımız” bugün mü başladı?

Terörü kınamak, dünyada en son size düşer. Siz, yani ABD ve İsrail'e. Hatta hiç düşmez size terörü kınamak... Pişkinliğin de bir haddi vardır yahu...

Haberin devamında şunları okuyoruz: "Ortadoğu ziyaretinin 5. gününde Birleşik Arap Emirliklerinin başkenti Abu Dabi'de yaptığı konuşmada Bush, "İran'ın faaliyetleri, tüm ülkelerin güvenliğini tehdit ediyor" dedi ve İran'ın terörizmi destekleyen ülkelerin başında geldiğini belirtti. ABD'nin Körfez'deki dostlarının güvenliği konusunda önceden verdiği sözü hatırlatan Bush, "ülkesinin çok geç olmadan bu tehlikeye karşı dünyadaki dostlarını bir araya getirdiğini" söyledi."

Tüm ülkeleri şu an fiili olarak tehdit değil, bizzat teröre bulayan Bush'un başında olduğu ABD'dir. ABD Müslümanların dostu değildir. ABD İslam düşmanlığının adıdır aynı zamanda. Kaldı ki İran bölge ülkelerini tehdit ederse, bölge ülkeleri bir araya gelerek kendisini korur. ABD'ye düşmemiştir bu işler.

Bush en son fitnessini İran halkına seslenerek yapıyor: "Sizin isteklerinizi dinleyen, yeteneklerinize saygı gösteren ve aileleriniz için daha iyi bir hayat kurmanızı sağlayabilen bir rejim altında yaşama hakkınız var. Ne yazık ki hükümetiniz bu şansları reddediyor ve komşularınızın barış ve istikrarını tehdit ediyor."

Duydunuz mu? İran halkının iyi bir rejim altında yaşama hakları varmış. Neymiş İran'ın iyi olmayan rejimi?

İslam Cumhuriyeti.⁹⁵

Peki, önerdiği neymiş?

95 İran'daki rejimin İslam adına eleştirisini saklı tuttuğumuzu, yeri gelince onların rejimini bizim de eleştirdiğimizi ifade edelim. O ayrı bir konu.

Irak'a götürdüğü demokrasi...

Ayıkla pirincin taşını.

Hele hele en son söylediği bir söz var ki, bırakın soğuktan donan İranlıları, bizi bile bir hayli güldürdü: “ABD Başkanı Bush, “İran halkının özgürlük ve adaleti savunan bir hükümete sahip olacağı bir günün geleceğini” belirterek, “O gün geldiğinde ABD’den daha iyi bir dostunuz olmayacak” diye konuştu.”⁹⁶

O gün geldiğinde...

O gün hangi gündür dersiniz?

Herhalde yeryüzünde hiçbir müslümanın kalmadığı, herkesin Hıristiyan olduğu olduğu gün. O takdirde adam doğru söylüyor: “O gün geldiğinde ABD’den daha iyi bir dostunuz olmayacak.”

Çok beklersin sen; o gün asla gelmeyecek!

Tartışma Uzayacak Gibi

Batılılar İslam ve Müslümanlara karşı peşin hükümlerle büyüyorlar. Bu bir gerçek. Burada bir soru soralım: “Biz bu peşin hükümlerin yok olmasını istemez miyiz? Bu bizim yararımıza olmaz mı?”

Elbette isteriz, elbette bizim menfaatimizdir.

Peki, bunun için aramızdan birileri çıkar da çabalarsa, bu tür diyalog çalışmalarına neden karşı çıkarız? İslâm’ın bunca irşat ve tebliğ dair emri varken buna neden karşı çikalım? Bundan daha abes iş mi olur?

Fakat buna rağmen diyalog çalışmalarına karşı çıkanlar var! Kendilerine göre haklı gerekçeleri de vardır. Nedir mi o gerekçeler?

96 <http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=5446>

Bu karşı çıkışın gerekçelerini yazmıştık, yeri geldi, yeniden hatırlatalım: “Diyalog faaliyetlerinde İslam hakkında eğip bükmeler var, yağcılık ve dalkavukluk adına bazı ilkelerin gizlenmesi veya çarpıtılması var. Batıl dinleri de hak din gibi ve batıl ehlini de hak din ehli gibi cennetlik göstermeler var.”

Sözü hiç uzatmadan hemen söyleyelim; diyalog faaliyetlerine bu gerekçelerle karşı çıkış haktır, doğrudur.

Neden mi?

Çünkü dinde ve dine davette müdâhane, yani yağcılık ve dalkavukluk haramdır. Üstelik din kimsenin babasının malı değildir ki şirinlik için ekleme veya çıkarma yapsın! Olsa olsa muhataba tebliğ yapılırken mütebessim ve sevgi dolu yumuşak bir dil, (kavl-i leyyin) ile tedricilik ve öncelikler dikkate alınır.

Peki, kimilerinin yaptığı bu tür yanlışlara düşmeden tebliğ ve irşad adına yapılan diyaloga ne denir?

Yine sözü hiç uzatmadan hemen söyleyelim; “Allah” denir! “Ne güzel” denir. “Bunu kim yapıyorsa Allah onlardan razı olsun” denir.

Sıcak savaş ancak zaruret olursa yapılır. Bugün o savaşlar sivilleri de vurduğundan, hayırsız ve hikmetsizdir. Çağın cihadı aslında ilim, sanat ve kültür alanlarındadır. Tebliğ yapacak insanlarımız olan davetçi, mübelliğ ve mürşitlerimizi buna göre yetiştirmeliyiz her halde.⁹⁷

Görüldüğü gibi düşünceler ve onlara dayalı sorular uzar gider haliyle. Ama arada bir ana fikrimizi hatırlatmakta fayda görüyoruz. O da şudur: “Diyalog denen şey eğer ‘kavga etmeden karşılıklı ko-

97 Çağın davet metodu hakkında “İnsana Ulaşmak” ve “Alimin Önderliği” kitaplarımıza bakılabilir.

nuşmak' ise, iyidir, güzeldir. Ama 'batıl dinler ile hak din ve şeriati eşdeğer görmek veya birleştirmek' ise haramdır, zulümdür, ihanettir, bir Müslüman için mümkün değildir.”

Ben Muhterem Ahmet Şahin Hocamızın sözlerini şöyle anlıyorum. “Akidemizi amentümüzü sayarken isim benzerliği olduğunu görürüz. İçeriğini veya ayrıntılardaki farklılıkları işin içine karıştırmadan bu benzerlikten ne kadar faydalanabilirsek, o kadar yararlanmak iyidir. Hepsi bu kadar. Yoksa hak din İslam başka, batıl ve muharref dinler başkadır.”

Bunda bir sorun var mı?

Bence yok!

DAVET VE DİYALOG

Bastığımız Zemin

Biz her ne kadar ikinci bölümde İslam, Yahudilik ve Hıristiyanlığı konu edininip incelemişsek de burada bastığımız zeminin sağlam olması için bir kere daha bazı gerçeklere işaret etmemiz gerekir.

Birinci adımda belki şunu görebiliriz; bugün karşımızda yekpare bir Yahudilik ve Hıristiyanlık yok. Her ne kadar “küfür tek millet” ise de bugün kendi içlerinde çok değişik düşünce ve mezheplere ayrılmışlardır. Din ile bağları bir hayli kopmuştur.

Laik ve seküler dünyada din, insanı yönlendiren bir sistem olmaktan çıkmış, basit bir iki ritüele kalmıştır. Bu yüzden onlara bizim kitaplarda gördüğümüz Yahudi ve Hıristiyanlar olarak bakmamız bile belki tartışma götürür. Bu yüzden her ne kadar Müslümanlara karşı “İslamafobi” denilen ve doğuştan yıkanan olumsuz bir beyin varsa da, bunun eski “haçlı seferleri zihniyeti” kadar olmadığı da görülür. Özellikle sıradan halk eski düşmanlığını kısmen bırakmıştır. Fakat yeni bir olayda eski bilinç altı durum yeniden su yüzüne çıkıveriyor ve Müslümanlara karşı bir anda birleşip kenetlenabiliyorlar. Bu açıdan baktığımızda yine “Küfür tek millettir” diyebiliriz.

Bir de şu zemini unutmamalıyız: Bilindiği gibi “İslam Dini” Hz. Âdem (a.s.)’in Peygamberliği ile başlar, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Risâlet’i ile kemale ererek nihaî şeklini alır. Bu, Allah Teâlâ’nın katında geçerli olan biricik dindir.

Bu süreç içinde dahi İslam Dininin iman ve ahlak esasları değişmez. İbadetler bölümü ise zaman içinde kısmen değişen ilahi özellikler taşır. Yani Hz. Âdem (a.s.)'ın Peygamberliğinden beri namaz, oruç, zekât, zikrullah vs. ibadetler vardır. Ama mesela namazın rekât sayısı, kılınma şekil ve mekânı, orucun tutulma vakit ve keyfiyetleri gibi ve benzeri bazı durumlar, tarih içinde kısmi değişiklikler geçirmiştir.

Şeriata gelince, ondan maksat insanların bireysel ve toplumsal hayatlarındaki ihtiyaçlarını görerek ve sorunlarını çözerek yaşamalarını kolaylaştırmak ve mutlu etmektir. Hal böyle olunca, zaman içinde insanların ilim, sanat, teknik, teşkilat, yönetim, medeniyet ve kültür seviyelerine göre, dinin şariat kısmının tarih boyunca değişmesi, yenilenmesi ve gelişmesi hem makul, hem tabii, hem gerekli hem de vakidir. Öyle ise şariat, dinin en çok değişen ve yenilenen kısmıdır diyebiliriz.

Bütün bu değişim ve yenilenmeler ile İslam Dini son şeklini almış, bu nimet böylece tamamlanmış ve en mükemmel, olgun halini almıştır.

Öyleyse Hz. Âdem (a.s.)'ın Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Risâlet'i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan biricik dine iman eden her insan mü'mindir, Müslümandır ve aralarında geçen asırlara rağmen birbirleriyle kardeşirler. Yani Hz. Âdem'in Müslüman oğulları, Hz. Nuh ile gemiye binenler, Hz. İbrahim'e arkadaşı, Hz. Musa'ya yoldaşı, Hz. İsa'ya havari ve Hz. Muhammed'e sahabî olanlar ve iman edenler, aynı dinin müntesipleri olarak kardeşirler.

Bu açıdan bakıldığında mü'minler kardeş olduğu kadar birbirlerinin velisi/dostu ve yardımcısıdır. Onlar bir millet, bir ümmettirler.

İki Kaypak Kavram

Bazı yazarlarımız “Semavî Dinler” ve “İbrahimî Dinler” kavramlarını yanlış kullanıyorlar gibime geliyor. “Diyalog” adına verilen savaşlar da buralardan kaynaklanıyor. Mesela kurban ibadetinin insanlıkla başlayan eski, kadim bir ibadet olduğunu anlatmaya çalışırken, “kurban bütün semavî dinlerde vardır” diyorlar.

Bu cümle de bana yanlış geliyor. Bu cümleyi okuyunca şöyle bir soru akla gelmez mi?

- Kaç tane semavî din vardır?

Böyle yazan kardeşlerimiz, sanırım şu cevabı vereceklerdir:

- Üç tane semavi din vardır: Yahudilik, Hıristiyanlık, İslamiyet.

Akaid kitaplarımızda da böyle ifadeler yok değil maalesef. Ama hemen bu ifadelerden sonra da genellikle şöyle bir bilgi verilir: “Yahudilik ve Hıristiyanlık tahrif olmuş, yani insan eliyle bozulmuş, asli özelliğini kaybetmiştir. Bu yüzden onlara “muharref dinler” denir. Ama İslamîyet asla bozulmamıştır.”

Bu ifadelerin tabii sonucu şu olmaz mı?

“Semavi din tektir, bir tanedir, o da İslam’dır. Yahudilik ve Hıristiyanlık ilk geldiğinde öyledir ama artık semavi olmaktan çıkmış, ‘arzi’ olmuştur.”

Bence doğru ifade budur. Onun için söze “bütün semavi dinler” diye girmek yanlıştır, en azından bazı zihinler için yanıltıcıdır.

Burada “semavi” demek, “gökten gelen” demek değildir. Sema, yüceliği temsil eder. Öyleyse “semavi” demek, “yücelerden gelen, yüce ve kutsal bir makamdan gelen” demektir. Yoksa bizim üstümüz-

de olan sema, Afrika'yı düşünürsek ayaklarımızın altında kalır, öyle değil mi?

“Arzî” demek ise, “arza ait, yani yeryüzüne ait, yeryüzünde insanın uydurması” demektir. “Bir yüceliği, kutsallığı olmayan” demektir.

Bilindiği gibi bütün Peygamberlerin getirdiği din İslam'dır. Onun için bütün peygamberler, tıpkı Rasûlullah (s.a.v.) efendimiz gibi hak peygamberlerdir. Onlara da, getirdikleri kitaplara da iman etmek, imanımızın temel esaslarındandır. **“La nüferrigu beyne aha-din min rusulih / Onun peygamberlerinden hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz.”** (Bakara 185)

Biliyorum, boş bir temennidir ve “keşke” demek iyi sayılmaz, ama ilme olan hırsımdan diyeyim, keşke o kitaplar da iyi korunabilseydi de kaybolmasalardı, ya da tahrif edilmeselerdi. Belki bizim için bir zenginlik, dinimiz için de temel bir dayanak, hatta yer yer bir kaynak olurdu. Çünkü “bizden öncekilerin şeriatı,” bazı şartlar çerçevesinde bizim için de şeriatır.⁹⁸

Ama bu gün “İlahî Kitap” deyince elimizde güvenebileceğimiz sadece Kur'an kalmıştır. Gerçek budur.

Kur'an bize “doğru yolun Allah'ın yolu” olduğunu bildirir.⁹⁹

Bu yol, Allah'ın kendilerine nimet verdiği “nebilerin, siddiklerin, şehitlerin ve Salihlerin yolu” olan “İslam Yolu”dur.¹⁰⁰

98 Hayır, Allah'ın seçtiğindedir, bu olanda da hayır vardır. Allah'ın takdirinin güzelliği de bunu gerektirir. Aksi kafa karışıklığını da beraberinde getirebilirdi.

99 Bakara, 120.

100 Nisa, 69.

Evet bu yol aynı zamanda Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın da yoludur. Peki, bu gün onlara nisbet edilen dinler, yani Yahudilik ve Hristiyanlık onların dini değil midir?

Evet, değildir!

Hz. Musa ve Hz. İsa haşa ki bu dinlerden olsunlar. Hiç şüphesiz Hz. Musa ve Hz. İsa'nın dini İslâm'dır. Onlar bir dinle geldiler ve o din de İslâm'dı. Bugün gelseler, yine ellerinde Kur'an'la gelirler ve insanlara İslâm'ı arz ederlerdi.

Tekrar gibi olacak ama yine de söyleyelim; Yahudilik ve Hristiyanlık, onların getirdiği dinin maalesef bozulmuş, aslî özelliklerini kaybetmiş halidir ve bu açıdan onlarla bir ilgisi kalmamıştır. İslâm'a göre onlar, aslı hak olmasına rağmen, daha sonra yaşadığı bozulma ve değiştirilme yüzünden artık "batıl" olmuş dinlerdir.

Allah (c.c.) açık seçik bildirir bunu Kur'an'da: **"Allah katında hak din, İslâm'dır. O Ehl-i Kitabın ihtilafları, kendilerine gerçeği bildiren ilim geldikten sonra, sırf aralarındaki haset ve ihtiras yüzünden olmuştur. Allahın ayetlerini inkâr edenler bilsinler ki, Allah onların hesabını çabuk görür."** (Al-i İmran, 19)

Merhum müfessirimiz Elmalılı'nın veciz ifadesiyle "Allah Teâlâ'nın kendisi için ilke edindiği, peygamber gönderdiği, evliyasını yönlendirdiği din ve sırat-ı müstakim budur. Nimet ve mükafatını ancak bununla verir,¹⁰¹ akıbetinde selamete ancak bununla çıkarır."

Hatta şu ayetler, Peygamber (s.a.v.) Efendimizin onların dininden ayrı hak bir din üzerinde olduğunu ve ondan ayrılacak olursa

101 Bu iki batıl dinin ehlini, yani Yahudi ve Hristiyanları da cennete sokmaya çalışan gafillerin kulakları çınlasın!

nasıl bir ceza ile karşılaşacağını açıkça bildirmektedirler: **“Ne Yahudiler, ne de Hıristiyanlar, sen onların dinlerine tabi olmadıkça asla senden razı olmazlar. Sen de ki: Allah’ın hidayet yolu olan İslam, doğru yolun ta kendisidir. Sana gelen bunca ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyacak olursan, Allah’a karşı hiçbir koruyucu ve yardımcı bulamazsın.”** (Bakara, 120)

Ayette açıkça görülen nedir?

Yahudilik ve Hıristiyanlık diye iki din vardır ve onlara bağlı olanlar, İslam’dan ayrı bir din olan kendi batıl dinlerine girmedikçe Peygamber Efendimizden asla hoşnut olmayacaklardır...

Şimdi bütün bu gerçekleri bildikten sonra, dünyanın neresinde yaşarlarsa yaşasınlar onlarla ve daha başkaları ile iyi geçinip barışı korumaya ve bu huzur ortamında dinimizi tebliğ etmeye kim karşı çıkabilir?

Sanırım aklı başında hiç bir Müslüman buna karşı çıkmaz.

Peki bu “diyalog” etrafında koparılan bunca gürültü nedir?

Bazı Müslümanların, “iyi geçinme ve diyalog adı altında Yahudi ve Hıristiyanlara yağcılık yapılması ve onlara “kendi dinlerinin de bir semavi bir endişesidir. Oysa kaç keredir tekrar ediyoruz, tebliğde müdahane, yağcılık ve dalkavukluk olamaz. Gerçekler hem münasip bir dille söylenir, hem de savaşımadan, kavga etmeden iyi geçinilmeye çalışılır. Çünkü böyle bir ortamda tebliğ daha güzel yapılır, İslamlaştırma çalışmalarında daha başarı sağlanır. Eğer “diyalog” denilen bu ise, zaten dinimizin bir emridir bu.

Şimdi anlaşılan sorun şurdadır: bu duyulan endişelerde haklılık payı var mıdır? Yoksa kuru bir zan ve tahmin midir?

Başka bir şekilde sorarsak, acaba her “diyalog” diyenin amacı aynı mıdır?

Maalesef bunu “evet” demek de mümkün değildir.

Çünkü bazıları, yazdıkları koca koca kitaplarında ve konuşmalarında “Yahudiler ve Hıristiyanlar yeter ki Hz. Muhammed (s.a.v.)’i Rasûl olarak kabul etsinler. O takdirde Yahudiler ve Hıristiyanlar da hak din üzeredir. Kendi dinleri ile yaptıkları ibadetler de geçerlidir, ahirette cennete de girerler” diyorlar.

Buna haklı olarak itiraz edenlere: “Cennet babanızın malı mı?” diye bağıyorlar.

İşte insanların kafalarını karıştırarak kavgalara sebep olanlar bunlardır.

Ama bunlar bahane edilerek böyle demeyen “diyalogcular”a da haksızlık yapmamak gerekir. İnan bir konunun bu kadar gürültüye sebep olmasını aklım almıyor doğrusu!

Küfür Tek Milleştir

Bunun zıddı da aynen geçerlidir. Yani Hz. Âdem (a.s.)’in Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Risâlet’i ile kemale ererek nihai şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ’nın katında geçerli olan biricik dine iman etmeyen her insan da kafirdir, Müslümanlar ile bir ana babanın evlatları olsalar bile aralarında kardeşlik ve akrabalık yoktur. Davranış olarak aralarında iki şekil vardır. Barış veya savaş.

Yani kafirler İslam dini ve Müslümanlarla savaşmazlar da barış içinde yaşarlarsa, Müslümanlar da onlara karşı, bir Müslümana yapar-

casına hak ve hukuka uyarak, iyilik ve erdemi üstün tutarak yaşarlar. Ama savaşınlara karşı harp bitene ve barış sağlanana kadar çok sert, çetin ve acımasız olurlar: **“Ey iman edenler, önce yakın çevrenizdeki kâfirlerle savaşın ki, sizde bir güç ve kuvvet olduğunu görsünler. Ve iyi bilin ki, Allah müttakilerle beraberdir.”** (Tevbe, 9/123)

Hz. Adem'den itibaren son peygamber Hz. Muhammed'e (s.a.v.) kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin insanlara sunmak üzere yüklendikleri tek din, tek bir ilah tarafından gönderilmiş İslam Dinidir. Buna iman edenler de mü'minlerdir, Müslümanlardır. Bütün mü'minler kardeşirler ve tek ümmettirler.

Bu İslam'ın çağrısıdır ve bütün insanlık için değişmez bir evrensel çağrıdır. Bu davet ve davanın tek hedefi vardır. O da sapıtmış insanlığı gerçek dine ve onun öğrettiği Rabb'ine onun öğrettiği şekilde ve onun öğretileri ile döndürmektir. O'nun yoluna iletmek ve O'nun belirlediği esaslarla eğitmektir. Allah tarafından gönderilmiş bütün peygamberlerin sundukları bu ortak mesaja, bu ilahî davete, bu biricik dine inanan mü'minler, kendilerinden önceki ve sonraki peygamberlere inanan diğer mü'minlerle bir millet, bir ümmet ve manen kardeşirler. Çünkü tarihî serüven içinde çağlar boyunca bütün mü'minler, bir tek ilaha, Yüce Allah'a kulluk sunan bir ümmetin bireyleridirler.

Buna göre gelmiş geçmiş tüm nesilleriyle tarih içinde bütün bir insanlık iki sınıfa ayrılır.

Birincisi, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle “mü'minler,” bir başka ifadeyle “hizbullah,” yani “Allah'ın taraftarları” olan mü'minlerdir.

İkincisi ise “kafirler,” bir başka ifadeyle “hizbuşşeytan,” yani “şeytanın taraftarları” olan kafir, müşrik, münafık, ateist, yani tanrı

tanımaz dinsizler ile Budizm, Hinduizm, Şintoizm, deizm vs. gibi beşerî ve batıl veya Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi muharref dinlere mensup olan Yahudiler ve Hıristiyanlardır.

Bu “Allah karşıtlığı” ifadesine özellikle Yahudi ve Hıristiyanların razı olmayacaklarını biliyoruz. Ama onların da bilmediği işte bu hakikattir. Bunu iyi bilselerdi belki kurtulabilirlerdi. Zaten bu yüzden ki her çeşit küfre “cahiliye” diyoruz.

Davetin Dili Yumuşak Olmalı

Ancak onlarla yüz yüze konuşurken, yani diyalog yaparken, sevdirmeye ve benimsetmeye çalışarak, gerçekleri incitmeden ve nefret ettirmeden ifade eden bir dil kullanmayı da unutmamalıyız. Peygamberimizin davette en önem verdiği ilkedir bu sevdirme, benimsetme, yumuşak ve tatlı dil kullanma. Hatta hayatının ilkesidir bu. Aklı başında insanı ancak ikna ile dini kabullendirebiliriz. Bunun da bin bir yöntemi vardır. İşte bu yüzden davet ve tebliğde ilim kadar usul ve yöntemin de ne kadar önemli olduğunu bilmem ki uzun uzun anlatmaya gerek var mıdır?

Nitekim Kur’an-ı Kerîm de buna dikkat çeker. Cenâb-ı Hak, kullarının güzel, dürüst, açık, seçik, etkili, ama özellikle de yumuşak, tatlı ve gönül alıcı söz söylemelerini arzu buyurmaktadır. Âyet-i kerîmede şöyle buyrulur:

“Kullarıma söyle, sözün en güzelini söylesinler. Sonra şeytan aralarını bozar. Çünkü şeytan, insanın apaçık düşmanıdır.”

(İsrâ, 53)

Gönle, yumuşak söz kadar tesir eden başka bir şey yoktur. “Tatlı dil, yılanı deliğinden çıkarır” darb-ı meseli de bunu açıkça ortaya

koymaktadır. Yumuşak bir dile sâhip olmayı gerektiren en mühim alan da, hiç şüphesiz İslâm'ı tebliğ alanıdır.

Cenâb-ı Hak, Mûsâ ve Hârûn (a.s.)'ı, Firavun gibi azgın ve doğru yoldan sapmış bir insana gönderirken bile, yumuşak bir üslûp kullanmalarını emrederek şöyle buyurmuştur: **“Ona yumuşak söz söyleyin. Belki o, nasihat dinler veya Allah’tan korkar.”** (Tâhâ, 44)

Firavun’a bile yumuşak söz söylenmesi emredildiğine göre, onun kadar azgın ve sapkın olmadığı muhakkak olan Yahudi ve Hıristiyanlar ile sair insanlara karşı nasıl bir üslûb ile yaklaşmak lâzım geldiği kolayca anlaşılabilir. Diyalogun dili derken bunu kastediyoruz.

Nitekim Allah Rasûlü (s.a.v.) tebliğ vazifesindeki muvaffakiyeti, O’nun yüksek hilim ve müsâmahasının bir bereketi olmuştur. Cenâb-ı Hak, Peygamber Efendimizin bu husustaki fazîlet ve kemâlini şöyle ifâde buyurur:

“(Ey Rasûlüm!) O vakit Allah’tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet Sen kaba ve katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi...” (Âl-i İmrân, 159)

“Andolsun ki size kendi içinizden öyle izzetli bir peygamber gelmiştir ki, sıkıntıya düşmeniz O’na çok ağır gelir. O, size çok düşkündür. Mü’minlere karşı raûf (çok şefkatli) ve rahîm (son derece merhametli)dir.” (Tevbe, 128)

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz de şöyle buyurmuştur: *“Allah Teâlâ, bana farzların ikâmesini emrettiği gibi, insanlara lutuf ve merhametle muâmele edip yumuşak söz söyleyerek onların kalpleri arasında muhabbet filizleri yeşertmemi de emretti.”*¹⁰²

102 Süyûtî, el-Câmiu’s-Sağîr, I, 59/1695.

Üslûbun güzelliği ve yumuşaklığı yanında samîmiyet de başta gelen esaslardandır. Zirâ meşhur bir darb-ı meselde ifâde edildiği gibi: “Söz kalpten çıkarsa kalbe kadar gider, dilden çıkarsa kulağı aşamaz.”

Yine bu hususta Hazret-i Mevlânâ (k.s.) da “Kalbi ve sözü bir olmayan kimsenin yüz dili olsa bile, o yine de dilsiz sayılır” buyurmuştur.

Samîmî bir kalpten yumuşak bir üslûb ile sâdır olan tatlı sözler, ahlâkî olgunluktaki yüksek seviyeyi gösteren alâmetlerdir. Dolayısıyla tatlı bir dil ve yumuşak bir üslûp sâhibi olmak, zor, lâkin feyizli ve bereketli bir yoldur. Davetçilerin buna dikkat etmesi gerekir.

Ehl-i Kitaba Barışçı Dil

Hal böyle olunca ehl-i kitap için de dilimiz davet esnasında barışçı, samimi, yumuşak ve tatlı olmalı, nazik ve kibar davranmalıyız. Hem diyalog hassasiyeti, hem de bu davet işinin özünde zaten bu var. İşte buna güzel bir örnek: **“İçlerinden zulmedenler hariç, Kitap ehli ile ancak en güzel bir yolla mücadele edin ve (onlara) şöyle deyin: ‘Biz, bize indirilene de, size indirilene de inandık. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız birdir (aynı ilahdır). Biz sadece ona teslim olmuş kimseleriz.’”** (Ankebut 46)

Bu, İslâm’ın dayandığı temel ilkeyi oluşturan ve bu Kur’an ayetinde ifadesini bulan büyük, üstün ve yüce gerçektir.

İnsanlar birbirini neden, niçin karşılıklı sevmeli ve saymalıdır, değer vermelidir? Bunun ölçüsü, temel ilkesi nedir? Ne olmalıdır?

Bu ölçü ve ilkeler, bu yüce değerler, insanlar arasındaki ilişkiyi sadece kan, soy, ırk, vatan veya ticarete bağlı kalmanın düzeyinden daha

yukarılara çıkarır. İnsanlar arasındaki ilişkiyi tek bir inanç sistemine bağlılık şeklinde somutlaştırarak yüce Allah'a ulaştırır. Bu inanç sisteminde bütün ırklar ve renkler kaynaşır gider, kavim ve ülke farklılıkları ortadan kalkar. Zaman ve mekân değişikliği, kardeşlik noktasında hiçbir anlam ifade etmez. Orada her şeyi boyunduruğu altına alan yüce yaratıcının kopmaz ipinden başka hiçbir değer ölçüsü kalmaz.¹⁰³

Muhatabımıza dini anlatırken öncelik sıralaması kavimden kavime değişebilir. Aşamalar yerine göre yer de değiştirebilir. İnsanlarla önce anlaşılabilir konuları konuşmak, anlaşılamayacak konuları ertelemek de olabilir. Oynamaktan maksat utmak, okumaktan maksat tutmak, anlatmaktan maksat da kabul ettirmektir. Bu ise muhatabı tanımaya bakar biraz da. Onun kabul ve retlerini bilmeye bakar. O yüzden rahat, yumuşak, önyargısız, sevgi dili, her zaman önde gelen ilkelerimizden olmalıdır.

Ancak dikkat edelim ki, bu dediklerimizin gerçekleri gizlemekle veya değiştirmekle de, yağcılık ve dalkavukluk yaparak olduğundan farklı görünme ve gösterme çabası ile de hiçbir alakası yoktur.

Diyalog, Asıl Hıristiyanlar İçindir

Diyalog deyince zaten akla öncelikle Hıristiyanlık ve Hıristiyanlar gelir. Çünkü Yahudilik ırka dayalı bir dindir. Bu din başka ırklara kapalıdır. O yüzden onun Diyalogu veya misyonerlik faaliyetleri olmaz.¹⁰⁴ Olsa olsa bizler onlara dinimizi anlatmaya çabalarız.

103 Bu hakikati "İslamda İrkçılık ve Asabiyet" kitabımızda çok geniş olarak işledik, bakılabilir.

104 Ancak Yahudiler bu açığı "Siyonizm" ve "masonluk" ile kapatmışlar, dünya çapında kurdukları örgütlerle insanları kendilerine hizmet ettirmişlerdir. Bu da onların dışındaki insanların düşünmesi gereken bir sorundur.

Ama Hıristiyanlık öyle değil. Hz. İsa bir kavme, sadece Benî İsrail'e gönderilmişken, bugün muharref Hıristiyanlık bir dünya dini olmuştur. Hıristiyanlaştırma faaliyetleri olan misyonerlik her yerde devam etmektedir. Üstelik en büyük rakibi de İslamiyettir. Kendi dindaşlarını İslamiyetten uzak tutmak için onun hakkında çok çirkin itham ve iftiralarından çekinmeden büyük bir önyargı duvarı oluşturmuştur.

Onlara göre “İslamiyet kılıç dinidir. Yayılması kılıçla, yani zorlamak ve zorbalıkla olmuştur. Müslümanlar “cihat” diyerek tanrı adına kıtır kıtır adam kesmeyi sevap ve ibadet bilirler. Oysa Hıristiyanlık barış ve kardeşlik dinidir. Hak ve hukuk, özgürlük dinidir.”

Maalesef Hıristiyanlar gibi İslam'ı kendilerine rakip gören veya sömürülerine engel bilen diğer din mensupları da İslam onlara gelmeden kendi insanlarını ona karşı şartlandırmışlardır. Gerek din adamları, gerekse eğitim sistemleri, medyaları, yazar çizerleri, İslam denince halkın zihninde şöyle bir imaj doğması için gayret etmişler ve de maalesef bunda başarılı da olmuşlardır:

İddia şu: “İslam, kılıç zoruyla yayılmış, kaba saba ilkel bir bedevî dinidir. Hatta bir din bile değil, Muhammed'in uydurmasıdır. Başkalarını tanrı adına kesmeyi ibadet bilir. Girdiği her yerde kan dökmüş, terör estirmiştir. Yeryüzü için en büyük felakettir.”

Bu kötü ön yargıların temizlenmesi, bu yanlış bilgilerin düzeltilmesi, bu korkunç ortamın yumuşatılması için, Müslümanların o insanlarla sıcak ve samimi ilişkiler kurması gerekmektedir. Bu da daha çok aralarında kalmak veya uzun boylu yaşamakla olur. Yaşayarak İslamî güzellikleri göstermekle olur.

Batı'nın Önyargısı Yıkılmalı

Bazı Müslümanlar batıların bu olumsuz önyargılarını yıkmak ve İslam anlatıldığında rahatça dinlemek ortam ve durumunu sağlamak için, yani ortamı yumuşatmak ve iyi ilişkiler geliştirmek için, onların aralarına girerek “diyalog” adı altında ortak bazı faaliyetler geliştiriyorlar. Bu fevkalade faydalı bir faaliyettir. Buna onlardan çok bizim ihtiyacımız var ve biz karlı çıkarız inşaallah.

Ama onların da bir hesabı var olabilir. Olacaktır da. Fakat varsın olsun. Biz diyalogdan niye korkalım ki? Biz hakkı temsil ettiğimiz için üstünüz ve Allah Teâlâ'nın izniyle diyalogda batıla galip gelir, üstün çıkarız. Kendi dinimize güvenimiz tamdır bizim. Allah Teâlâ da bizim yâr ve yardımcımızdır.

Hem bir kere değil, bin kere denemekte ne zarar var ki? Umdüğümüz gibi olura ne ala, olmazsa bırakır gideriz. Başka ne olabilir ki? Düşünelim bir kere, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimiz müşrikleri dine davet için kaç kere ayaklarına gitmiştir, hem de onca hakaret ve eziyetlerine, hatta işkencelerine aldırmadan?

Burada önemli olan, yukarıda yazıldığı gibi, imanımızı korumaktır. Doğruları, dinden taviz vermeden anlatmaktır. Anlatma üslubuna gelince, davet, tebliğ, irşat ve hitabetin kendine göre kuralları vardır. Hitabet, iletişim, pazarlama çağımızda üniversitelerde okutulan belli başlı ilim dallarındandır. Onları başka kitaplarımızda çok anlattık. Şimdi burada tekrar anlatmayalım artık.¹⁰⁵

Eğer diyalog bu önyargıyı kırsa yeter de artar bile. Biz neden insanlarla temastan, iyi ilişki kurarak onlara dinimizi anlatmaktan uzak

105 Bkz. İnsana Ulaşmak, Alimin Önderliği, İslamlaşma Bilinci, İslam Sancısı, İlim ve Özgürlük.

duralım ki? Biz, dinimizi de, kendimizi de biliyoruz. Bu bakımdan huzur ve güven içindeyiz. Bütün dünyaya dinimizi sunmak, davet ve tebliğ etmek de ilahî bir görevdir. Biz diyalogdan neden kaçalım ki?

Bilindiği gibi Hıristiyanların çok çeşitli mezhepleri vardır. Kur'an'ın dikkat çektiği Hıristiyanlar, üçlemeye inananlar değildir. Çünkü Kur'an, Allah'ın üç elemandan oluştuğunu, yahut İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu söyleyenleri kâfir olarak nitelendirmektedir. Ama Hz. peygamber döneminde Hıristiyanların hepsi teslisçi değildi. Allah'ın birliğine inanan ve yalnız O'na tapanlar da vardı.

İslam alimlerinin nerede ise tamamı Yahudi ve Hıristiyanların kendi dinlerinde kaldıkları sürece “kafir” olacaklarını bildirmiş ve ahirette yerlerinin cehennem olduğunu, asla cennete giremeyeceklerini söylemişlerdir. Ancak bu Yahudi ve Hıristiyanlar, muharref olan batıl dinlerini terkedip, Hz. Muhammed (s.a.v.)'i “peygamber” olarak tanırsın da Allah Teâlâ'nın katından getirdiği Kur'an-ı Kerim'in tamamına iman edip amel ederlerse, o zaman “Müslüman” olurlar ve her Müslüman gibi Allah Teâlâ'nın lütuf ve keremiyle cennete giderler.

Bu gerçeği onlara anlatırken sözü yumuşak söylemek ve gönül alıcı kelimelerle kalplerini kazanmaya çalışmak başka şey, gerçekleri gizlemek, manayı bozarak hakikati değiştirmek, yağcılık ve dalkavukluk yaparak “aramızda hiç ihtilaf konusu olmadığını” söylemek, çok daha başka şeylerdir.

Böyle yapan sözde müslümanların durumu ile, gerçekleri gizleyerek Sevgili Peygamberimizi “evlatlarını bilir gibi bildikleri halde hasetlerinden bilmez gözükün ve bile bile hakkı ketmederek, gizleyerek halka söylemeyen, böylece ebedi lanete uğrayan Yahudi ve Hıristiyan alimlerinin” farkı nedir?

Barışın Dili Başkadır

Hiç şüphesiz barışın dili başkadır, savaşın dili başkadır. Savaş, din tebliğine de mani olan acı bir vaziyettir. İnsanı duygusallaştırarak aklını bürür. Kin ve nefret dolu bir kalp, söylenenler ne kadar makul ve faydalı da olsa, kendisine hasmından yapılan bir daveti zor kabul eder. Bu yüzden Müslümanlar, aslı İslam iken tahrife uğramış dinlerin mensubu olan Ehl-i Kitap'la veya tamamen beşerî dinlere mensup insanlarla dini konuşurken, olabildiğince gönül alıcı ve etkili bir dil kullanmaya teşvik ediliyorlar.

Amaç, bu ilahî risaletin geliş hikmetini ve insana kazandırdığı maslahat ve menfaati açıklamaktır. Bu yeni risaletle önceki risaletler arasındaki bağı ortaya koymaktır, bir de kendisinden önceki davetlerle uyuşan, yüce Allah'ın hikmeti ve insanların ihtiyaçlarına ilişkin eksiksiz bilgisi doğrultusunda onları bütünleyen Allah'ın gönderdiği mesajlardan bu sonuncusuna uymanın zorunluğuna inandırmaktır.

Bu, barış zamanında daha rahat yapılan bir davet olduğu kadar, muhatap tarafından da daha rahat dinlenen bir tebliğdir.

Böyle bir ortamda şöyle konuşmanın bir mantığı ve menfaati vardır: **“Onlara deyiniz ki; Bizler hem bize ve hem de size indirilen kitaplara inanıyoruz. Bizim de sizin de ilahınız birdir, biz O tek ilaha teslim olmuşuz.”** (Ankebut 46)

Bugün Batıda Müslümanlığı seçenlerin çoğu bu gerçeği tasdik ediyorlar. “Bizi İslam'ın en çok saran ve sevindiren yanı, bütün Peygamberlere iman etmeyi ve sevmeyi emretmesi ve bütün ilahî kitapları kabullenmesidir. Bu bizim içimize tamlık hissi veriyor ve kalbimizi mutmain kılarak yatıştırıyor” diyorlar.

Şu halde davet yapılırken tebliğ usul ve adabına uymak kadar, diyalog ve iletişim yöntemlerine baş vurmak da gereklidir, faydalıdır, iyidir. Çekişmeyi ve bölünmeyi getiren yöntemlere gerek yoktur. Allah, ahiret, nübüvvet, kitap, iman esasları, güzel ahlak gibi aslı konu başlıklarında iman beraberliği vardır. Ama onların isimlerinin, yani başlıklarının altı bomboştur. Bunu ancak İslam doldurabilir. “Ayrıntılar ibadet ve muamelattadır” da diyemeyeceğiz. Zira ehl-i kitabın kuşa çevrilen dinlerinde hak dinin ibadetlerinden geriye ne kalmıştır ki?

İslam dini, zaten adı üstünde, ilke olarak daima silm’den, selametten, sulhtan yanadır. Nitekim Nisa suresinin 128’inci ayetinde, **“Sulh daha hayırlıdır”** buyrulmuştur.

Savaşın Dili Başkadır

Ancak “Yahudilerin ve Hıristiyanların bizimle savaşan zalim olanları” bu barış ortamının ve tatlı dille davet genel ilkesinin dışındadırlar. Çünkü onlar, kalıcı inanç sisteminin temel kuralı olan tevhid, yani Allah’ın ilahlıkta ve Rabb’lıkta birliği ilkesinden sapmışlardır. Allah’a birtakım düzmece ilahları ortak koşmuşlardır. O’nun hayat sistemini bir kenara bırakıp insan aklının ürünü başka sistemlere uymuşlardır. Bunu da yeryüzüne hakim kılmak istemektedirler. Bunun için insanlara savaş açmışlardır. Aslında bu bahane ile yeryüzünü sömürmek istemektedirler. “Din, medeniyet, demokrasi ve laiklik götürme” söylemi ise hırsızlığın bahanesi ve çaldıkları minarenin kılıfıdır.

Yani cümleyi şöyle özetleyelim; Hıristiyanlar hem kutsal dinlerinden uzaklaşarak sapıtmışlar, onu hayat karşısında “laiklik” adına işlevsiz bırakmışlar, hem de insanlara içini boşalttıkları bu kutsal dini sunup, onların dünyalıklarını sömürmüşlerdir.

Bir Afrikalı, bu gerçeği şöyle dile getirmiştir: “Batılılar buraya geldiklerinde bizim elimizde tarlalarımız, onların elinde İncilleri vardı. Sonra nasıl oldu bilmem, bir de baktık ki bizim elimizde incil, onların elinde bizim tarlalarımız vardı.”

Nitekim İslâm Medine’de bir devlet kurar kurmaz Yahudiler ve Hıristiyanlara iyi davranıp barış için anlaşmalar yapmıştır. Fakat onlar daha sonra bu anlaşmalarına ihanet etmişler ve müslümanlara savaş açmışlardır.

İletişimin Gerçekleri

İnsan toplumsal bir varlıktır ve bu sebeple iletişim kurmak insanlar arasındaki ilişkilerde oldukça önemli bir hal almaktadır. İnsanların büyük bir çoğunluğu zamanlarının çoğunu iletişim kurarak geçirirler. Buna rağmen başarılı bir iletişim için çabalayan insan belki de çok azdır.

İnsanlar arası ilişkilerde önemli olan fikirler değil duygulardır. Eğer sizler karşınızdaki kişilerin duygularını dikkate alırsanız, etki-leyebilirsiniz, çünkü iletişiminiz daha olumlu olacaktır.

Psikolojik Danışman Ahmet Yıldız, olumlu bir iletişim kurabilmek için şu hususlara dikkat etmemizi tavsiye eder:

❖ Eleştirmeyin

Her insanın bir egosu vardır. Bu ego onun en önemli varlığıdır. Onun egosuna yapılan her saldırı, yani eleştiri geri çekilmesine, kaçmasına, içine kapanmasına veya saldırganlaşmasına neden olur. Bu durum da iletişimi bozucu bir etkiye sahiptir.

Bu yüzden karşınızdaki kişiyi kesinlikle eleştirmeyiniz, “sen” kelimesini kendinize yasak ediniz.

Arkadaşlarınızla futbol oynuyorsunuz. Aynı takımda olduğun arkadaşın kaleciyle karşı karşıya kalınca gol atamadı. Eğer siz ona; “sen bir topu bile kaleye atamıyorsun” dersiniz iletişiminiz, arkadaşlığınız, takım moraliniz komple bozulur. Ancak ona; “hepimiz ara sıra böyle kolay pozisyonları gole çeviremeyebiliriz” dersiniz her şey daha güzel olacaktır.

❖ **Hatanızı Kabul Edin**

İnsanlar genellikle kendi hatalarını görmezler veya görmek istemezler. Kendilerinin dışındaki hataları ise çok rahat bir şekilde görebilmektedirler. Kendi hatalarımızı kabul etmemiz karşımızdaki kişinin de hatalarını kabul etmemesine neden olabilmektedir.

Matematikten sınava girdiniz ve sınavınız çok kötü geçti. Sınıfın büyük bir çoğunluğunun sınavı da kötü geçti. Öğretmeninizle uygun bir ortamda bunu konuşuyorsunuz.

Olumsuz iletişim:

- Mahsun sınavın çok kötü
- Öğretmenim sorular çok zordu.
- Zor olur mu çok basit sordum.
- Öğretmenim sınıfın durumu belli çok zordu sınav.

Bu iletişim durumu böyle bir kısır döngüde sürer gider. Bu iletişimi bir de olumsuz bir beden dili eklenince öğretmenin öğrenci hakkındaki kanaati zayıflar, öğrencide dersten nefret eder bir matematik düşmanı olur. Bu iletişim şu şekilde olsaydı daha iyi olmaz mıydı.

- Mahsun sınavın biraz düşük.

- Biliyorum öğretmenim, sınava fazla hazırlanamamıştım. Bu nedenle zayıf not aldım. Bir dahaki sınavda daha iyi bir not almak için çalışacağımdan emin olabilirsiniz.

- Sınıfın çoğu zayıf aldı. Bende herhalde biraz zor sordum. Bir dahaki sınavda buna dikkat edeyim.

- Sorular biraz zordu ama yapamamız için mazeret olmama-lydı.

- Sana güveniyorum bir dahaki sınavda daha iyi not alacaksın. Benim işim var. Sonra seninle yine görüşürüz.

❖ **Tartışmayın**

Her insanın bir egosu olduğunu daha önce belirtmiştik. Bilinçsiz tartışma karşılıklı egolara saldırıdan başka bir şey değildir. Bu nedenle “senli” tartışmalardan ve bir amaca, doğruya yönelik olmayan tartışmalardan uzak durun.

❖ **“Hayır” Demeyin**

“Hayır” kelimesine herkesin bir antipatisi vardır. Yasaklar listesine giren bir kelimedir. Bu nedenle iletişim sırasında “hayır” kelimesini mümkün olduğunca kullanmamaya çalışın.

Arkadaşınız yanınıza geldi ve size “sinemaya gidelim mi?” diye sordu. Sizde ders çalışmanız gerekiyor. Arkadaşınıza direk “hayır” cevabını verirsiniz bu arkadaşlık ilişkilerinizin bozulmasına ve iletişimin kopmasına neden olur. Ona eğer; “sinemaya gelmeyi çok isterdim ancak önemli bir derse çalışmam gerekiyor. Daha sonra gitsek daha iyi olur diye düşünüyorum.” Şeklinde cevap verirsiniz her iki taraf için de iletişim sağlanmış arkadaşlık zarar görmemiş olur.

❖ **Mütevazı Olun**

Kendinizi büyük, karşınızdakini de küçük görmeyiniz: Kendinizi karşınızdaki kişiden daha üstün bir canlı olarak görmeyiniz, göstermeye çalışmayınız. Siz kendinizi üstün olarak gösterirseniz karşınızdaki de üstünlük havasına bürünmeye başlayacaktır. Kendiniz büyük görmeniz karşınızdakini küçümsememiz anlamına gelir.

Arkadaşınız kötü bir sınavdan çıktı yanınıza geldi.

- Matematik sınavım kötü geçti. Bildiğim soruyu yapamadım.

- Benim için çok kolaydı, hepsini doğru yaptım. Matematikte bir numara benim öyle değil mi?

- Haklısın ama ben de tarih dersinde bir numarayım ve sınıfın en iyisiyim.

Bu şekilde iletişimin size danışan arkadaşınıza ve arkadaş ilişkimize hiçbir faydası olmayacaktır. Doğru iletişim şöyle olmalıydı:

- Matematik sınavım kötü geçti. Bildiğim soruyu yapamadım.

- Anlıyorum. Belki de bir konuda eksiğin vardır.

- Evet, türev konusundaki iki soruyu yapamadım.

- Demek eksiklik burada. Bak sorunu buldun, ona çözüm de bulabilirsin.

- Evet, eve gidince türeve biraz daha bakayım. Diğer sınavda mutlaka daha iyi bir not alacağım.

❖ **Görünüşünüze Dikkat Edin**

Askerlikte komutanlarımızın bize sürekli söylediği bir söz vardı: "İlk izlenim çok önemlidir." Karşınızdaki kişiye ilk izlenimi görün-

tünüz ile verirsiniz. Görüntünüz insanların %80'i için inandırıcılığını artıran bir durumdur. Bir kuruma kravathı, takım elbise ile giden birisine, tişört ve kot pantolonla giden birinden daha fazla önem verildiğini görmüşsünüzdür. Düzenli ve temiz giyinen bir kişinin diğer kişilere göre sözleri daha çok dikkate alınır. Ayrıca bir söz vardır: "Dış güzellik iç güzelliğin göstergesidir" diye.

İlk izlenim için kılık kıyafetinize dikkat edin, saçlarınızın ve dişlerinizin bakımını mutlaka yapın.

❖ Enerjik Olun

Yorgunluk, isteksizlik konuşmaların inandırıcılığını azaltır. Karşıdaki onun yalan söylediğini zannedebilir. Bu nedenle iletişimde heyecanlı, aktif, enerjik olun. Yorgun, halsiz veya hasta iseniz bunu mutlaka karşınızdakilere söyleyin.

❖ Samimi Olun

Jest ve mimikleriniz yapmacık olmasın: Bebekler anne, babalarının ona sözselsel hem de bedensel olarak sevgi gösterdiğini anlar. Bebeğe sevgi göstermeye çalıştığını da bebek anlar. İnsanlar arası iletişimde aynı şekildedir. Eğer konuşmanız ve jest-mimiğiniz birbiriyle uyumlu değilse karşıdaki kişinin sizin konuşmanızı inandırıcı ve etkili bulması imkansızlık düzeyine çıkmaktadır. Arkadaşınızın tarihten zayıf aldığında ona moral verici kelimeler kullanırken gü-lümserseniz bu hiç inandırıcı olmaz.

❖ İltifat Edin

İnsanlar iltifat edilmesini çok severler. İltifat edilen kişide sizi daha dikkatli dinleyecektir ve size duygusal yönden bağlanacaktır.

Onun duygularını kabartacağınızdan önyargılarını kırmış olacaksınız.

❖ **Onlara Üstünlük Verin**

Karşınızdaki kişilere veya iletişim içerisinde olduğunuz kişilere üstünlük atfedin.

Örneğin sigara kullanan arkadaşınıza; “Şu sigarayı da bırakamadın. Seni esiri haline getirdi. Şununla bir baş edemedin” sözleriyle yaklaşırsan onun tarafından bu hakaret olarak algılanır.

Ancak ona; “sigara içmek senin sağlığını olumsuz yönde etkileyebilir. Senin gibi nefesine, bünyesine hakim olan bir kişi istediği takdirde bu sigarayı bırakabilir, bu yönde sana güvenim sonsuz” kelimeleriyle ona yaklaşırsanız hiç kuşkusuz karşılıklı iletişiminiz daha mükemmel olacaktır.

❖ **İyimser Yaklaşın**

Arkadaşınızla, öğretmeninizle ilişkiniz ne kadar kötü olursa olsun sakın kapıyı kapatmayın. Onların size göre yanlışlarını dile getiriyor olabilirsiniz. Bu yanlışları baş edilmeyecek sorunlar olarak onlara göstermeyin. Olaylara olumlu yönde bakın.

Matematik dersi kötü olan bir arkadaşınızın yanında “bu matematik dersi çok zor. Kesin biz bu dersten kalırız. Zaten kafamızda çalışmıyor” sözleri yerine “matematik dersimiz kötü bir yerde eksiklerimiz olmalı. Onu tespit edip o yönde çalışmalıyız. Lise 1’de nasıl matematikten geçmişsek bu sene de geçeceğiz” sözlerini kullanırsanız hem kendinize hem de karşınızdakine moral ve motivasyon sağlamış olursunuz. İnsanlar sizinle konuşmaktan zevk alırlar.

❖ **Sevin, Saygı Gösterin**

Sevilmeyen kişilere karşı çoğunluk önyargılıdır. Bu nedenle sevilmeyen ve saygı duyulmayan kişiyle iletişim kurmaktan herkes kaçır. Sevilmeyen kişilerin fikirleri, yaşantıları da onu sevmeyen kişinin hoşuna gitmez. Bu da iletişimi başlamadan engeller.

Bu nedenle tüm insanları sevmeye çalışın, ona sevginizi hissettirin (kolunu tutmak v.b.). Sevemiyorsanız bile mutlaka ona saygı duyun.

❖ **Emin Olun**

Kullandığınız kelimeler, düşünceler, fikirler konusunda emin olmalısınız ve ona inanmalısınız. Davranışlarınızda bu doğrultuda olmalıdır. Sözüünüzün kesilmesinden hoşlanmıyorsanız sizde başka birinin sözünü kesmemelisiniz. Böylece inandırıcılığınız ve karşınızdaki kişinin size güveni artar.

❖ **Ses Tonunuzu Ayarlayın**

Karşıdaki kişiye bir durum, olay anlatırken ses tonunuzu da en iyi şekilde kullanmalısınız. Kahramanlıkla ilgili bir şiiri kısık bir ses tonuyla okursanız ne kadar karşıdakini etkileyebilirsiniz. Bu nedenle ses tonunuzu olaya göre ayarlamayı unutmayın.

Arkadaşınız tarih sınavından kötü bir not almışsa onunla daha kısık bir ses tonuyla konuşun. Çok iyi bir not almışsa ses tonunuzu yükseltin. Başarısını paylaştığınızı ona hissettirin.

Öğretmeninizle yazılıda aldığınız not hakkında konuşurken ses tonunuz çok yüksek olmamalıdır. Öğretmen bunu hakaret olarak algılayabilir.

Derste bir konuyu anlatıyorsanız önemli noktalarda ses tonunuzu artırın o noktaya vurgu yapın. Böylece anlattığınız konu daha etkileyici ve karşıdakilere bilgi verici olacaktır.

Karşınızdaki bir kişiyle konuşurken, yada birilerine bir konu anlatırken herkesi sinirlendiren ortak bir noktada konuşma aralarında kullanılan “eee,” “ıı” sesleridir. Bunlar sizin anlatmak istediklerinizi böleceği için fikrinizi karşıdakine tam olarak anlatamamış olursunuz.

❖ **Dinlemeyi Bilin**

İnsanlar hep konuşmak ama hiç dinlememek isterler. Dinleme alışkanlığı karşınızdaki kişiye değer verdiğinizin, onunla duygularınızı paylaştığınızın en önemli göstergesidir. Bir kişiyi dinlerken başka hiçbir işle ilgilenmeyin, sadece onu dinleyin. Hatta onu konuşturmaya teşvik edin.¹⁰⁶

106 Bkz. Psikolojik Danışman: Ahmet Yıldız, <http://www.cerezforum.com/kisisel-gelisim/52589-olumlu-iletisim-nedir.html#ixzz2M2cmnu2i> (Ankebut 46).

3. Bölüm

**DİNLERARASI
DİYALOG**

DİYALOGTA SINIR TESPİTİ

Diyalog Nasıl Olmalıdır?

Buraya kadar yazılanlardan hak dini, batıl dinleri, insanların birbirlerini dinlerine davet etmelerini, hoşgörü içinde karşılıklı iyi geçinmenin gereğini ve iyi bir diyalog için geçerli olan ilke ve ölçüleri yazdık. Şimdi asıl konumuz “dinlerarası diyalog” bölümüne geçebiliriz. Ancak konuya bir giriş mahiyetinde olarak kısa bir özet çıkararak temel ilkelerimizi bir kere daha tespit edelim:

* Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah Teala'nın gönderdiği son peygamber, Kur'an-ı Kerim, Allah Teala'nın gönderdiği son kitap, İslam Dini de Allah Teala'nın insanlığa gönderdiği ilk ve son, biricik kabul dinidir.

* Sevgili Peygamberimize (s.a.v.) indirilen son kutsal kitap, son ilâhî ve semâvî kitap olan Kur'an, daha önceki kitapların temel konularını içerdiğinden, artık onları neshetmiş, yani yürürlükten kaldırmıştır. Bundan sonra Tevrat ve İncil'i ele alarak din ve dünyayı düzenlemek bitmiştir.

* Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'e indirilen son haliyle İslam, öteden beri bütün peygamberlerin tebliğ ettiği aynı din olarak artık tamamlanmış ve kemale erdirilmiş son şeklidir. Bu haliyle o da daha önceki din ve şeriatları neshetmiş, yani yürürlükten kaldırmıştır.

*Allah Teâla din olarak ancak İslâm'dan razıdır. Kim İslâm'dan başka bir din edinirse, artık Allah Teâlâ asla ondan bunu kabul etmeyecektir.

* Bu dinin insanlara ulaştırılıp duyurulması, yani “davet” ve “tebliğ” edilmesi, ümmet-i muhammed üzerine farz-ı kifayedir.

* Bunun için de bu ümmet, yeryüzüne dağılıp, nerde bir insan topluluğu yaşıyorsa, onlarla iyi bir “diyalog” içinde, yani tanışma, bilişme, güzel konuşma, ahlaklı ve faziletli iyi ilişkiler kurarak gönül kazanmalar ile onları bu hak din İslâm'a davet ve tebliğ vazifesini en güzel şekil ve biçimde muhakkak yapılmalıdır.

* İnsanlarla iyi bir “diyalog” kurarak başarılı iletişimde bulunmak, “davetçi” için çok yararlı ve sevaplıdır. Çünkü kendisi aracılığı ile bir kişinin hidayete ermesi, onun için, “güneşin doğduğu yer ile battığı yer arasındaki herşeyden” daha hayılıdır. Yani bu her şeyi Allah yolunda sadaka olarak vermekten, bir kişinin Müslüman olmasına sebep olmak daha sevaplıdır.

* Yahudi ve Hıristiyanların kafasında İslam ile ilgili büyük ve olumsuz önyargılar oluşmuştur. Bunun kırılması İslam ve insanlık adına büyük bir hayırlara vesile olacaktır.

Diyalog Nasıl Olmamalıdır?

Ancak başkaları ile Diyaloga girip davet yapılırken şunlara dikkat edilmelidir:

* Hidayet Allah'tandır. Onun dilemesi ile. O dilerse bütün insanlık anında Müslüman olur. Bunun için meşru ve usulüne uygun çalışmak gerekir. “Daha çok insanı Müslümanlaştıracam” diyerek gayr-i meşru metotlar, ilişkiler, çalışmalar ve hileler haramdır.

* Davetçinin vazifesi hikmetle ve güzel öğütle, en güzel şekilde İslam'a davet etmektir, o kadar. Başarılı olursa gurur, kibir, kendini beğenme gibi hastalıklara düşüp şımarmamalı, başarısız olursa da ye'se, ümitsizliğe düşüp daveti terk etmemelidir. "Hidayet Allah'tandır" sözünün bir gereği de budur.

* İnsanlar Müslüman olsun diye dini sevimli ve kolay kılmak için aslından bir şeyler çıkarmamalı veya bir şeyler eklememeli, "çağdaş değerler," "küresel kabuller," "genel anlayışlar" gibi kaypak ve tuzak dolu kavramlara kanmamalı, dinimizin ilkelerinin değerini yok saymamalı, onlar karşısında asla aşağılık duygusuna kapılmamalıyız. İslam her zaman yüce ve değerlidir.

* Bu ve benzeri sebeplerle gayr-i müslimlere hoşgörünmek için dini değiştirip bozmamalı, yağcılık ve dalkavukluk yaparak dinin bir kısım ahkam ve ahlakını gizlememeli, yok saymamalı, hayattan çıkarmamalıdır.

* Din Allah Teâlâ'nın dini, kullar da Allah Teâlâ'nın kullarıdır. O isteseydi, herkese dinini mecburen kabul ettirirdi. Ama dinde cebir ve şiddet istemedi. İnsanlara akıl ve irade vererek hak dini kendi istekleriyle seçmelerini diledi. Böylece insanı sopayla güdülen hayvan seviyesinden alarak insan seviyesine yüceltti. Öyleyse, Allah Teâlâ'dan daha çok "dinci" ve "davetçi" olmaya kalkışmamalıdır. Davet ve tebliğde meşruiyet sınırları dışına çıkılmamalıdır.

* Şu bir gerçektir ki, "dinlerarası diyalog" çok masum bir kavram ve hareket değildir. Bunun Vatikan'ın bir "Hıristiyanlaştırma Hamlesi" olduğu kesindir. Bu hamleye karşı bizim de bir hamlemiz, mücadele metodumuz, karşı stratejimiz elbette olmalıdır.

Netice itibariyle belirtelim ki biz her türlü iyi ilişkiye açığız. Din üstünde konuşmaya, bilimsel çalışmalara varız. Hak, hukuk ve erdeme dayalı birlikte yaşamaya hazırız. Fakat bütün bunlar, bize ve dinimize kurulan tuzakların farkında olmamıza ve boşa çıkaracak tedbirleri önceden almamıza mani değildir. Bunun için de gerekeni yaparız.

Sorun Nereden Çıkmıştır?

Aslında sorun, olmaması gerekenler olunca ortaya çıkmıştır. Bu da dinimiz ve medeniyetimiz hakkında hoş olmamıştır.

Müslümanlar olarak tabir-i caizse “kokmuş ciğer satmıyoruz.” Son derece güzel, dünya ve ahiret için faydalı ve menfaatli dinimize isteyen girsin. Çok şükür dinimizin güzelliği, davet ve tebliğ edilmesine de kolaylık sağlamıştır. Bize düşen onu iyi tanıtmaktır. Sağlıklı düşünen birisi için dinimiz, gönül rızası ile hemen kabul edilmesine yeter de artar güzelliğe sahiptir.¹⁰⁷

Bizim dışımızda bazı din salikleri böyle bozuk, hileli ve aldatmacalı bir diyalog çabasına girerek, Müslümanlar aleyhine bir proje gerçekleştirmek isteyebilirler. Bu bizim dışımızda gerçekleşen bir durum olarak doğrudan bize zarar veremez. O cihetten bir korkumuz, endişemiz olamaz.

Böyle projelere girerek aleyhimize planlanan vaziyeti lehimize de çevirebiliriz. Zira biz dinimize ve kendimize güveniyoruz. Hiç girmeyebiliriz de. Kimse bizi mecbur edemez bu duruma.

Bir de öyle zannediyorum ki, bu konuda konuşur ve yazarken dikkatsiz davranırsak, bazı yanlışlıklar yapabilir veya kasdımız ol-

107 Bu konular için bkz. Cemal Nar, İnsana Ulaşmak.

madan yanlış anlaşılabiliriz. Bu yüzden kelimeler ve kaleme çok dikkat etmeli, cümleleri eskilerin tabiriyle “efradını câmî, ağıyarını mânî” yazmalı veya kurmalıyız. Buradaki ufak tefek eksik ve gediklerden kimileri yecüc ve mecüc gibi girerek anlam hırsızlığı yapılabilir ve insanı istemediği konumlara çekmeler yaşanabilir.

Özellikle de çok yazanların başına gelen yorumlar dolayısıyla sözün tam hakkını vermeden ihtisar etmeler ve kısa kesmeler, kimi yanlış anlamalara veya yanlış anlamaya hazır olanlara fırsat verebilirler. Bunlardan da kaçmak, sözün hakkını tam olarak vermek gerekir.

Bazen de niyetleri bütün çıplaklığı ile net olarak ortaya koyucu muhkem cümleler kurmak gerekir. Yersiz tekrardan kaçınmak elbette güzeldir, ama kötü niyetlilere de açık kapı bırakmamak gerekir. Nasreddin Hoca'nın, “Hırsızın hiç suçu yok mu?” diye sorması, “bade harabi'l-Basra” olduktan sonra neye yarar? Asıl olan buna gerek bırakmamaktır.

İşin Doğrusu Nedir?

İşin doğrusu, olması gerekenin titizlikle yapılması, olmaması gerekenden de özenle kaçınılmasıdır.

İyi de, İslam'ı tebliğ edebilecek seviyede bilen insanlar, daha önce de sorduğumuz gibi, acaba böyle büyük bir yanlışlığa düşerler mi?

Acaba karşılarındaki insanları kazanma adına, buna haklarının olmadığını bile bile, böylesi büyük yanlışları yaparlar mı?

İnsandır, neden olmasın?

Bilmeden olduğu gibi bile bile yanlış yapmak da maalesef insana mahsus bir özelliktir. Özellikle de “bir şeyler olmayı” kafalarına tak-

miş hasta ruhlar, gurur, kibir, kendini beğenmişlik çamurunda şan, şöhret, makam için debelenenler, arzularını tatmin için dinlerini de dünyalarını da mahvedebilirler. Tarihte ve günümüzde bunun acı örnekleri az değildir.

Nitekim geçmişte nice Müslümanlar, peygamberimize söylemediği bir sözü söyleyerek nice hadis uydurdular bile bile. Hem de “Kim benim söylemediğim bir sözü yalan yere ben söylemişim gibi uydurursa, cehennemde yanacağı yere hazırlansın” hadis-i mütevatirini bile bile. Bunların içinde bazıları bunu menfaat için yapmışlardır. Ama kimileri de iyi niyetle. O nasıl oluyor?

O ahmak adama göre mesela bir ibadet veya salih amel hakkında hadisler uydurarak “şu kadar sevabı vardır” diye abartılı olarak anlatırlarsa, o ibadet veya iyi ameli işleyenler çoğalır ve sevapkazanırlar. Sebep oldukları için kendilerine de sevap yazılır. Malum, “sebep olan yapan gibidir.” Olacak iş mi Allah aşkına! Ahmak olduğu için, “cehennemde yanacağı yere hazırlandığını” hiç düşünmez.

Bütün hadis uyduranlar böyle iyi niyetli değildir elbette. İslam’ı içerden bozarak, değiştirerek yıkmak, kargaşa ve karmaşa ile fitne çıkararak Müslümanları birbiriyle savaştırmak isteyenler de vardır.

Şimdi bu diyalog meselesinde de iyi veya kötü niyetlerle bu tür yanlışlıklar yapılmış mıdır?

Yapılmışsa, hangi ilim dallarında niçin, nasıl ve hangi şekillerde yapılmıştır?

İnternette bir arama motoruna “diyalog” yazıp da tıkladığımız zaman, maalesef yüzlerce sitede binlerce haber, yazı, yorum, resim ve video ile karşılaşırız. Bütün bunlar insanı hayrete düşürecek boyut-

tadır ve anlaşılan odur ki bu çabaların içinde ister iyi niyetle olsun ister kötü niyetle, fakat sonuçta bir Müslümanın içine sindirip kabul edemeyeceği binlerce bilgi ve belge vardır. Bunları kitabımıza alarak sayfaları çoğaltmak istemiyoruz. Biz daha çok ilmin ve fikrin peşindeyiz. İlerleyen başlıklarda bunların çok az bir kısmını sırf örnek teşkil etsin diye görmeye çalışacağız inşallah.

Böyle bir vaziyeti nasıl iyi niyetle bağdaştırabiliriz? Elbette zor bir meseledir. İşte size o zorluktan bir parça:

DIYALOGUN GERÇEK YÜZÜ

Diyalogun Mahiyeti

Diyalog konusunda karşı fikir beyan edenler,¹⁰⁸ şunu açıkça söylemektedirler: Bizim gayri müslimler ile beraber yaşamada bir sorununuz yoktur. Onlara adil, ahlaklı ve hoşgörülü olmamızda da bir sorun yoktur. Sorun bunların ötesinde bambaşka bir olaydır.

“Peki nedir?” diye sorduğunuzda cevapları nettir: “Diyalog, Müslümanları Hıristiyanlaştırma faaliyetinin ta kendisidir.”

Bu cevap karşısında şaşırıp kalmamak, korkmamak ve ürpermemek mümkün müdür? Korkunç bir “Batılılaşma” cinneti¹⁰⁹ yaşamış bizler için elbette bu sözler, dehşete düşürmeye yeter de artar bile. Bu yüzden olaya biraz daha yakından bakalım isterseniz.

İki asra yakın zamandan beri Papalık, misyonerlik faaliyetleri ile Hıristiyanlığı Ortadoğu’ya yaymaya ve Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışmaktadır. Fakat Afrika ülkeleri gibi, dinden haberi olmayan sadece isimleri Müslüman olan ülkelerde başarı elde etmelerine rağmen, İslamiyetin aslına uygun bir şekilde bilindiği ve yaşandığı, Müslüman ülkelerde istedikleri neticeyi alamadılar. Bunun

108 Mesela bkz. Mehmet Oruç, Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde reform, Arı Sanat yayınevi.

109 Konuyla ilgili şu kitaplarımıza bakılabilir: Batılılaşmayla Hesaplaşma, Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Laiklik Sorgulaması, Sistem ve Şeriat.

neticesinde, Misyonerlik faaliyetlerine destek verilmesi için Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü projesi gündeme geldi.

Bu çalışmaları yapan Konsil ilk defa 1962’de bu konuyu görüşmek için toplandı. Daha sonraki toplantılarla da misyonerlik faaliyetinin bir parçası olmak üzere “Diyalog” a önem verilerek devam ettirilmesi kararlaştırıldı. II. Paul’ün 1991 yılında ilan ettiği Redemptoris Missio (Kurtarıcı Misyon) isimli genelgesinde aynen şöyle diyordu: “Dinlerarası diyalog, Kilise’nin bütün insanları Kilise’ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Bu misyon aslında Mesih’i ve İncil’i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir.”

1964 yılında 2. Vatikan Konsilinde kurulan “Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası”nın 1973 yılında, sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreteryanın yayın organı Bulletin’deki bir yazısında şunu belirtiyordu: “Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil’i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise’nin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih’in sevgisini ve Mesih’in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise’nin İncil’i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır.”

Hedef bu olunca ve bu işi ülkemizde üstlenip götürönlenden önde gelen birisi olarak F. Gülen’in Papa’yı ziyaretinde söyledikleri, haliyle dindar insanları dehşete düşürmüştür: “Papa 6. Paul Cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz.”¹¹⁰

110 F. Gülen’in Papa’ya mektubundan, Zaman,10.2.1998. Gülen’in bu konudaki görüşlerini az sonra ayrı bir başlık altında göreceğiz inşaallah.

Nihai hedeflerini de Papa II. Paul'un 2000 yılı mesajında şöyle bildiriyordu: "Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."

Diyalogun Hedefi

Buraya kadar yazılanlardan anlaşıldığı gibi "Diyalogun hedefi" saf veya cahil Müslüman halkı hıristiyanlaştırmaktır. Daha önce bunun için çalışan misyonerler, Ortadoğu'da büyük bir dirençle karşılaştılar. Bunu kırmak için, bu bölgede yaşayan Müslümanların, dini şuurunun yok edilmesi gerekiyordu. Dinlerarası diyalog ile, Hıristiyanlığın da hak bir din olduğu, korkulacak bir şey olmadığı konusu işlenerek, Müslümanların Hıristiyanlara karşı olan husumetini kırma-yı gaye edindiler. Bunu sağlamak için de, "Benim dinim son dindir, diğerleri yanlıştır" inancından vazgeçirmeği prensip edindiler.

Dinlerarası Diyalogun mimarlarından M. Watt, "*Modern Dünyada İslam Vahyi*" adlı çalışmasında bunu açıkça yazmaktadır. Watt'a göre diyalogun şartı "Benim dinim son dindir" inancından vazgeçmektir: "Dinlerin karşılaştırılması, yani üstünlük ve aşağılık açısından herhangi bir değerlendirmeye gitmemektir. Objektif anlamda geçerli olmadığı için gerçek diyalog anlayışı, bu çeşit karşılaştırmalardan vazgeçmeyi gerektirir. Taraflardan biri "Benim dinim son dindir" derse bu olmaz; çünkü "son" kelimesi diğer dinlerden üstün olma veya diğer dinleri geçersiz kılma anlamlarına gelir. Bunun için, benim dinim diğerlerinden daha üstündür inancının terk edilmesi gerekir."

Halbuki Kur'an-ı Kerim, İslamiyetin "son din" olduğunu, diğerlerinin geçersiz olduğundan kabul edilemez olduğunu açıkça bildirmiş-

tir. Dolayısıyla bir Müslüman bunun aksini düşünemez. Böyle düşündüğü, inandığı hatta şüphe ettiği takdirde dinden çıkmış olur. İslamiyetin son din olduğu ayet-i kerimelerde meal şöyle bildirilmiştir: **“Bugün, dininizi kemale erdirdim, ikmal ettim. Size olan nimetlerimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm’ı seçtim.”** (Maide 3)

“Allah indinde hak din ancak İslâm’dır.” (Al-i İmran 19)

“Kim İslâm’dan başka din ararsa, bilsin ki, bulduğu din asla kabul edilmeyecektir.” (Al-i İmran 85)

Hıristiyan Batı âlemi, İslamiyeti yok etmek için yaptığı asırlar süren mücadeleden bir netice aldı. Bizim ismini verdiğimiz kitaplarımızda anlattığımız gibi Osmanlı Devletini yıktı, hilafet ve şeriatı kaldırdı, ümmeti parçaladı, ayrı devletlere böldü. Ama hala yeniden İslam düşüncesi ile birleşirler korkusu taşımaktadır. Bu yüzden de yeni tedbirler almaktadır.

Bu yeni tedbirlerin başında da “diyalog” gelmektedir amaç şudur: kendileri ile uyumlu, istedikleri tarafa yönlendirebilecekleri, sınırlarını kendilerinin çizdiği yeni bir “İslam,” yeni bir “Müslüman” modeli geliştirmek. “Hoşgörü,” “ılımlı,” “Light İslam” adını verdikleri bu modelde; devlet ve düzeni, şeriat ve muamelatı, emir ve yasak koyam kanunları olmayan, hayata karışmayan, haftada bir cumaya giden, bayram namazlarını kılan, cenazesi camiden kalkan ve Müslüman mezarlığına gömülen, Müslüman tipi esas alınmaktadır. Bu yolla, dinin dinamik değerleri, emir ve yasakları yok edilerek, ilâhî olmayan tamamen insan düşüncesine dayalı felsefî, ahlakî bir sistem geliştirmek istiyorlar.

İrfan Özfatura’nın, Aytunç Altındal ile yapılmış ve Türkiye Gazetesi’nde yayınlanmış bir röportajı var. Orada Altındal diyor ki:

“Misyonerler insanımıza şirin görünmek için çalışmalarına ‘albenili’ isimler takıyorlar. Meselâ ‘dinlerarası diyalog’ gibi. Ben dindarlararası diyalogu, medeniyetler arası diyalogu anlarım, ki zaten 1400 yıldır var. Şimdi birilerinin kalkıp, ‘Hıristiyanlarla Müslümanlar diyalog yapsınlar’ demesi abesle iştigaldir. Gelelim ‘bahsi geçen’ diyalogun kurallarına. Burada kimse bizim fikrimizi sormuyor. Çerçeveyi Vatikan ve Dünya Kiliseler Birliği çiziyor. Yani ‘Bak seninle diyalog kuracağız ancak sen İslâmiyetin tek ve son din olduğunda, Hazret-i Muhammed’in peygamber, Kur’an-ı Kerim’in Allah’ın kitabı olduğunda ısrar etmeyeceksin’ diyorlar.

Vatikan yayınladığı *Kateşizm* kitabında, ‘Bu diyalogun tek amacı İncil’i tanıtmaktır. Muhatapların ikinci Adem’i (Hz. İsa’yı) Tanrı olarak kabul etmek zorundadırlar ki (haşa) Birinci Adem’i de (Hz. Adem’i de) yaratan odur’ yazıyor.

Eğer bunları kabul edersek, diyalog başlayabilirmiş. Yani adamlar göstere göstere ‘monolog’ yapıyor ve ‘teslimiyet’ istiyorlar. Lâkin ‘Dinlerarası diyalog’ tabiri bazı safların kulağına hoş geliyor.”¹¹¹

Bu çalışmanın içinde sadece Vatikan değil ABD’de var. Bunu açıkca da ifade ediyorlar. Bununla ilgili bilgi ve haberler o kadar yaygındır ki, yazmaya gerek görmüyoruz.

Aslında, diyalog konusunda, dinlerarası diyalogun öncülerinin de şüpheleri var. İyi mi kötü mü yaptıklarında endişeliler. Nitekim Fethullan Gülen bir röportajında bunu şöyle dile getiriyor: “Diyalog ve hoşgörü adına değişik kiliselere gidilip ‘Gelin Kur’an’ı beraber okuyalım’ deniliyor. Değişik yerlerde ‘Siz de bizim İncil

111 Bkz. Mehmet Oruç, *Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform*.

derslerimize iştirak edin' diyorlar. Bu karşılıklı olur. Sizin kendi derslerinizden şüpheniz varsa, Kur'an'a olan güveniniz ve itimadınız hemen sarsılacaksa böyle mail-i inhidam olan bir inanç bugün olmazsa yarın yıkılacak. Varsın yıkılsın.¹¹²

Ama sağlam inanmışsanız, kimsenin size bir şey bulaştırmaya-çağına inanıyorsanız korkunuz olmamalı...

Seleflerimiz var bu mevzuda. Bediüzzaman, Vatikan'a mektup yazmış. Aynı zamanda Ortodokslara mektup yazmış. Onlardan cevabî mektuplar almış. Bayram tebriği almış. Hoşgörü içinde olmanın yollarıdır bunlar.¹¹³ Ama bununla beraber 'acaba iyi ediyor muyuz, yanlış anlaşılır mı bu mesele?' diye oturup bir yerde hıçkıra hıçkıra ağladığımı bilirim."¹¹⁴

Bir Özet

Mehmet Oruç'tan¹¹⁵ başka "diyalog" çalışmalarını tehlikeli görek karşı çıkıp uyarılar arasından önce bir makale, sonra da bir kiptan bahsedeceğiz. Makalenin yazarı, Dr. Tahir Tamer Kumkalédir ve bu makale internet dünyasında da çok yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu makalenin özeti şudur:

112 Hayret doğrusu, bir alim bunu nasıl söyleyebilir? Demek "varsın yıkılsın" hal.. Subhanallah...

113 Bunlar bugünkü diyalog faaliyetlerinin mesnedi olabilir mi? Bizce, asla. Nitekim Gülen'in başka sözleri ve yaptıklarına bakılırsa bu sözleri çok masum kalır. Onun bu konudaki görüşleri ileride gelecektir. Ayrıca İslam'a ve Müslümanlara verdiği diğer zararlar da "İslam'a Göre Gülen Sorgulaması" kitabımızda geniş olarak yazılmıştır, bakılabilir.

114 Zaman, 30.3.2004.

115 Bkz. Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform.

1- Yazara göre “Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” sloganlarıyla sunulan, Katolik Kilisesi’nin bütün insanları Kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır. Bu misyon aslında Mesih’i ve İncil’i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir. Onların inancına göre Tanrı (Allah); Mesih vasıtasıyla bütün insanları kendine çağırmakta, vahyin ve sevgisinin mükemmelliğini onlarla paylaşmak istemektedir.

Bu özel bir projedir. Amaç, dünyayı Hıristiyanlaştırma ve Batının ayrılmaz köleleri haline sokmadır. Proje planlandığı gibi adım adım uygulanmaktadır.

Papa II. John Paul’un 2000 yılına girerken (24 Aralık 1999’da) yayınladığı tarihi mesajdan da bu acı gerçeği görmek mümkündür. Papa diyor ki: “Birinci bin yılda Avrupa, ikinci bir yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Şimdi üçüncü bin yılda ise Asya’yı Hıristiyanlaştıracamız.”

2- Papalığın bu bin yıldaki hedefleri büyüktür. Hedef dünya nüfusunun yarısından çoğunu üzerinde bulunduran Asya’dır. Ve İlk hedef doğal olarak Asya’nın giriş kapısını tutan Türkiye’dir.

Bu gafil papazlar Türkleri Müslüman dünyasının güneşi gibi görmekte ve bu toplumdaki kazanacakları her Hıristiyanın diğer Müslümanlara da örnek olacağı fikriyle hareket etmeyi prensip olarak kabul etmişlerdir.

3- Bunların gerçek yüzleri Kurban Bayramı arifesinde yapılan “Ceviz Kabağı” programında bir kere daha ortaya çıkmıştır. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Bayraktar Bayraklı ile programa katılan St. Antuan Kilisesi Cemaati Sorumlusu Konstantino Çedolini arasında “hak din ve peygamber” tartışması

yaşanmıştır. Çedolini, “Hz. Muhammed’in peygamberliğini kabul etmediklerini, Kur’an-ı Kerim ile İslam dinini yok saydıklarını” üzerine bastırarak ifade etmiştir.¹¹⁶

4- Diyalog, birbiri ile eşit ve birbirini tanıyan unsurlar arasında olur. Adam hem bizi yok sayıyor, hem de bizleri “Niye kendisi ile diyalog kurmuyoruz” diye suçluyor. Gerek Bayraktar ve gerekse Cevizoğlu bu cahil papaza hadlerini edep dahilinde bildirdiler.

Bayraktar Hoca, Çedolini’ye; “Ben Hz. İsa’ya inanıyorum, sen Hz. Muhammed’e inanmıyorsun. Ondan sonra dinler arası diyalogdan bahsedeceksin. Böyle şey olmaz. Benim seninle konuşacak, senin de yatacak yerin yok. Bu diyalog bitmiştir.” dedi.

Hulki Cevizoğlu da “Dinler arası diyalog nasıl yapılacak hala anlamış değilim. Sen Hz. Muhammed’i son peygamber olarak kabul etmeyeceksin, İslam dinini hak din olarak kabul etmeyeceksin, sonra da dinler arası diyalogdan bahsedeceksin. Böyle şey olmaz. İşte Avrupa’nın gerçek yüzü.” demiştir.

Yazarın ve bu iki kişinin kanaati şudur: Masaya bu tek taraflı kabul anlayışıyla oturduğunda diyalog fayda vermez.

5- 1964 yılında II. Vatikan Konsili sırasında Papa VI. Paul’ün direktifleri ile “Hıristiyan Olmayanlar Sekreterliği” kurulmuştur. 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreterliğin yayın organı Bulletin’deki bir yazısında, diyalogdan ne kastettiğini şöyle açıklamıştır: “Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliye-

116 Türkiye’de “diyalog” çalışmalarını Müslümanların lehine olarak sunanlar, genellikle bu tür bilgileri saklayıp gizler, hep olumlu söz ve haberlerden bahsederler. Bu ise objektifliklerini yitirip angaje olduklarının bir alametidir diye düşünebiliriz.

ti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilisenin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri, yani Mesih'in sevgisini ve Mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilisenin İncil'i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer almaktadır.”

Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nın 1984 yılından beri başkanlığını yapan Kardinal Francis Arinze ise, geçmişten bugüne gelinen noktayı anlatırken; “Papa VI Paul'un vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinler arası diyalog, kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir” diyerek gerçek niyetlerini açıklamıştır.

6- Bizde birkaç yıldır başlatılan “Dinler arası Diyalog” çalışmalarının başını Fethullah Gülen Cemaati çekmektedir. Bu cemaat yanlılarının kurduğu “Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı” tarafından her yıl düzenlenen “Abant Toplantıları” ile periyodik takvime sokulan faaliyetler serisi son günlerde kilise kurma çalışmaları yürüten misyonerler eliyle çok yoğunlaşmıştır.¹¹⁷

Fethullah Gülen'in Vatikan ziyareti de bu amaca yönelik faaliyetlerden biridir. Gülen'in Papa'ya yazdığı mektuptaki şu ifadelerde konuyu bütün yönleri ile ortaya koymaktadır: “Papa Altıncı Paul Hazretleri tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinler Arası Diyalog İçin Papalık Konseyi / PCID misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz.¹¹⁸ En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıy-

117 “Abant Toplantıları” bu zamana kadar sadece “dinler arası diyalog” değil, başka alanlarda da başarılı toplantılara imza atmıştır.

118 Bir Müslüman bunu nasıl söyleyebilir? Eğer kilisenin amacı Avrupa, Amerika ve Afrika'dan sonra Asya'yı da Hıristiyanlaştırmak ise, F. Gülen bunun nasıl

metli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik...”¹¹⁹

Görüldüğü gibi Papalık kendi emellerine hizmet edebilecek güçlü bir cemaati de yanına almış bulunmaktadır.

7- Diyalog kavramının savunucu Hıristiyan din adamları tarafından Müslümanlık bütünüyle yok farz ediliyor. Oysa Müslüman Türkler asırlarca tebaası durumunda bulunan Hıristiyanların kilise ile ilgili iç işlerine, Protestanların veya Süryanilerin dini vecibelerini yapmalarına, Musevilerin şeriatlarını uygulamalarına hiç karışmamıştır. Biz onlara tam bir dini özgürlük getiriyoruz. Ama onlar tanımadıkları İslâm'a ve Müslümanlara daima karışıyorlar. Bu konuda Vatikan başta olmak üzere yıllardan beri kapalı kapılar ardında pek çok gizli toplantılar yapıyor, şer planlar ve programlar hazırlanıyor, insanlar görevlendiriliyor, çok ciddi meblağlara ulaşan paralar harcanıyor. Kendilerine yardımcı olabilecek kişi ve kuruluşlar için her türlü desteği vermekten kaçınılmıyor. Bunlar kendi içlerinde bir Diyaloga muhtaçtırlar.

8- Hıristiyan ve Musevileri bütün bu faaliyetleri İslâm ülkelelerinin ve Müslüman halkın yararına yapmadıkları kesin. Çünkü onlar bizim dinimizi kabul etmiyorlar ki bizim iyiliğimizi istesinler. Biz onların dinini, peygamberini, kitabını aynen kabul ediyoruz. Hak dini olarak kendilerine saygı gösteriyoruz. Çünkü Kur'an böyle emrediyor.¹²⁰ Biz Müslümanlar hem Hz. Musa'ya hem de Hz. İsa'ya

bir parçası olacaktır ve “bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarını sunacaktır?” Dehşet!...

119 M. Fethullah Gülen, Rabbin aciz kulu. ZAMAN Gazetesi, 10 Şubat 1998.

120 Haşa. Yazarın bu dil sürçmesine biz katılmıyoruz. Onların dini “hak din” değil, bozularak değiştirilmiş ve çarpıtılmış olan “muharref” ve “batıl” bir dindir.

iman ediyoruz, peygamber olarak kendilerine inanıyoruz. Hoşgörü zaten Müslüman olmanın en önemli vasıflarından biridir. Bizim için yeni bir şey değildir.

Ama onlar bizim Peygamberimizi tanımıyorlar. Böyle bir inkâr ortamında ne dinler arası diyalog ve ne de hoşgörü olur. Aslında onlar, “hoşgörü” adı altında kendilerinin bizi Hıristiyanlaştırmak için yaptıkları çalışmaları hoş görmemizi, gözlerimizi kapamamızı, onların çalışmalarına diyalog adı altında yardımcı olmamızı istiyorlar.

9- Haç ve Siyon yanlıları Türkiye’de ve İslâm dünyasında saf ve temiz Müslüman istemiyorlar. İslâm’ı bütün sadeliği ile yaşayan mütedeyyin çoğunluk onları rahatsız ediyor. Onlara nüfus kağıdında Müslüman yazan, domuz eti yiyen, içki içip kumar oynayan, İslâm’ın yapılmasını menettiği her türlü günahı işleyen, ama hoşgörülü (!), kendilerine benzetilmiş, milli değerlerine yabancılaştırılmış sulandırılmış sahte fakat çağdaş görünen Müslüman kalabalıklar lazım. İşte şimdi bunu yaratmaya çalışıyorlar.¹²¹

10- Ne yazık ki içimizdeki bazı safdiller ve fikir yoksunu garip cemaat üyeleri eliyle “Dinler arası diyalog ve hoşgörü”nün gönüllü havariliği yapılmaktadır. Bu şer güçlere yeni hareket alanları açılmakta ve korunup kollanmaktadır.

Şimdi, milli ve manevi değerlerimizi hiçe sayan bu gafiller ile etkin bir şekilde mücadele etmenin ve bunların maskesini yırtarak halkı bunlara karşı koymaya ve verilecek mücadelede saf tutmaya ça-

121 Bunu şimdi değil, üçyüz yıldır yapmaya çalışıyorlar. Biz bu çok önemli konuyu her yönüyle ortaya koyan kitaplar yazdık. Sırasıyla “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma,” “Sistem Ve Şeriat,” “Laiklik Sorgulaması,” “Batılılaşmayla Hesaplaşma,” “Adı Konmamış Savaş” bunlardan bazılarıdır.

ğırmanın zamanı gelmiştir. Şimdi artık susma değil, konuşma zamanıdır. Doğruları halka anlatma ve onları bu büyük tehlike karşısında uyarıp bilinçlendirme zamanıdır.

Sonuç olarak milletçe büyük bir tehdit ile karşı karşıya bulunuyoruz. Milli benliğimizi oluşturan dini değerlerimiz planlı bir şekilde elimizden alınmaya çalışılıyor. Dinler arası diyalog, hoşgörü, dinleri birleştirme toplantıları artık sıkça ve saklanmadan yapılıyor. Müslümanlara şirin görünmek için Mevlana, Yunus Emre gibi din büyükleri arkasına saklanılıyor. Beş yıldızlı büyük otellerin gösterişli salonlarında günlerce süren toplantılar, yapılıyor. Su gibi paralar harcanıyor. Diyanet mensupları, Hristiyan misyonerleri, Masonlar, Rotaryenler, Lionsçular, Dr. Moon temsilcileri, Bahailer, çeşitli tarikatlar ve mezheplere mensup kimseler bir araya getiriliyor.¹²²

Bir Kayıt Düşelim

Bu son cümleye bir kayıt düşelim mi? “Onlar bizim Peygamberimizi tanımıyorlarsa bile, böyle bir inkâr ortamında dahi, ‘dinler arası diyalog ve hoşgörü’ adına değil, ama Allah’ın yarattığı kulları İslam’a davet amacıyla yerüzünde yaşayan bütün insanlarla en iyi insanî ilişkileri kurmalı, hikmet ve güzel öğütle, en güzel ve faydalı metotlarla onları aziz ve kıymetli dinimize davete devam etmeliyiz.

Hatta onlar, bizimle Diyalogu kesseler bile, kaba saba davranarak hoşgörüsüz olsalar, ters davranarak terketmeler, ilişkileri koparmaya kalksalar bile, hatta ve hatta eziyet ve işkence etseler dahi, “dine davet davasında olur böyle şeyler” diyerek, tarih boyunca tevhit mücadelesini sürdüren peygamberler, sahabiler, havariler, ensariler, veliler,

122 <http://www.milligorusportal.com/showthread.php?t=23754>

salihler ve şehitler gibi, hakkı tavsiyeleşmeye –tavâsav bilhakki- ve bu uğurda geleceklere karşı sabrı tavsileşmeye – tavâsav bissabri- devam etmeliyiz, bu fanî dünyada Allah yolunda yürümekten asla vaz geçmemeliyiz.

Hasta, kendi halsiz ve mecalsiz vaziyetinden hasta olduğunu elbette bilir. Vücudu kısmen veya tamamen ağrılar, sızılar içindedir. Eski gücünü kuvvetini kaybetmiştir. Ağzının tadı gitmiş, acı ve ızdırıp çekmektedir. Belki konuşmaya bile dermanı kalmamıştır. Bunu bilir hasta ama nasıl tedavi olacağını, şifayı nasıl bulacağını bilemeyebilir. Ona hazık bir doktor, ilaçlarını iyi kullandıracak bir hasta bakıcı lazımdır.

Aynen böyle, insanlık kaç asırdır hastadır. Derdine derman aramakta ama bulamamaktadır. Zavallı bilmiyor ki, onun derdinin devası, maddî manevî hastalığının şifâsı İslâm'dır. Devayı yaratan, derdi de yaratan Allah'tır. Hazık doktor, Rasûlullahtır(s.a.v.). Hasta bakıcılar da alim ve salih Müslümanlardır. Bu yüzden dünya İslâm'a muhtaç, İslâm da tebliğ edilmeye muhtaçtır. Hatta bugün beşeriyet İslâm'ın tebliğine her zamankinden daha çok muhtaçtır. Bütün dünyadan fitne ve fesadın kalkması ve yaşanabilir bir Dar'ül-islam'a dönüşmesi ancak İslâm'ın hakimiyeti ile olabilecektir. Yeter ki hem müslümanlar, hem de bütün bir insanlık, önlerindeki bu büyük nimetin, bu muazzam gücün idrakine varabilsinler.

DİYALOGDA GÜLEN VE CEMAATİ

Gülen'in İhanetleri

Gülen, bizi aldatmıştır. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “*Bizi aldatan bizden değildir*” demiştir.¹²³ Ömrünü “bizim” değil “elin,” yani ABD, AB, İsrail, CIA, MOSSAD, Küresel Sermaye, Vatikan ve Siyonizmin yanında onlara hizmetle geçiren bu adama nasıl kandık?

Bu konuyu enine boyuna “İslam’a Göre Gülen Sorgulaması” kitabımızda yazdık. Burada tekrar etmek istemiyoruz. Şimdi bu “nasıl aldandık ve kandırıldık?” gerekçesini kısaca belirttikten sonra asıl konumuz olan “Gülen ve Diyalog” meselesini görelim.

Cumhuriyet döneminde sistem maalesef Müslümanlara bilerek çok eziyet ve işkence etmiştir. Onları bütün insan haklarından mahrum etmiştir. Müslümanlar da bu zulüm karşısında fedakarane dine hizmet eden her alime, fikir sanat ve siyaset adamına büyük sevgi beslemiş, maddî manevî onları desteklemiştir.

123 Ebu Hureyre (r.a)’tan rivayet edilmiştir: “Rasûlullah (s.a.v.), bir ekin yığına uğramıştı. Elini onun içerisine daldırdı. Parmaklarına ıslaklık dokundu. Bunun üzerine, “*Ey ekin sahibi! Bu ne?*” diye sordu. Ekin sahibi, “*Ey Allah’ın Rasûlü! Ona yağmur isabet etti*” dedi. Rasûlullah (s.a.v.), “*O ıslak kısmı insanlar görsün diye ekinin üstüne koysaydın ya! Bizi aldatan bizden değildir*” buyurdu.” (Müslim, İmân 164, Fiten 16; Tirmizî, Büyü’ 74, 1315; Ebu Dâvud, İcâre 50, 3452; İbn Mâce, Ticârât 36, 2224; İbn Hibbân, Sahih, 4905.) Hadisteki “Bizden değildir” ifadesi; bizim yolumuza, ahlakımıza, ilmimize, amelimize uygun değildir demektir. Yoksa “dinden çıkar, kafir olur” anlamına değildir.

Gülen de ilk zamanlarda aynı hakikatleri çarpıcı bir dil, üslup ve hitabet eşliğinde asr-ı saadetten bir neşve ile ifade ederek, bir de çok sevilen ve sayılan Bediüzzaman Said Nursi'ye yaslanarak kendisini sevdirdi. Fedakarca çalışmaları da gözden kaçmıyordu. Davulun sesi uzaktan kulağa hoş gelirmiş. Biz hep bu sesi duyduk ve sevdik. Bu sevgi sebebiyle derinlemesine araştırmayı gereksiz gördük ve maalesef çok acı bir şekilde istismar edildik, aldatıldık.

Bunun en büyük sebebi şudur: Yakınında bulunanlar, içinde bulunduğu yanlışlıkları görmüşler, gerek özelde istismar ettiği "Nurculuk" hareketini korumak, gerekse genelde bir İslam alimine bazı kusurlarından dolayı karşı çıkmayı yaptığı hizmetleri hatırına hoş gördüklerinden, onun yanlışlarını ve karanlık ilişkilerini zamanında dile getirip milleti uyarmamışlar. Ama korkunç derecede hırslı, kibirli, kendini beğenmiş, "bir şeyler olmak" davasını kafasına koymuş bir adam olduğundan kendini zaptedemeyerek erken zamanlarda yerli yabancı derin güçlerle karanlık işlere girişmiş, sonunda onların safında Müslümanlara karşı savaşmak durumunda kalmıştır. Ataların sözü meşhur: "Gavurun ekmeğini yiyen, onun kılıcını çalar."¹²⁴

Gülen iki noktada ümmeti aldatmış, İslam'a ihanet etmiştir. Din kadar vatan ve milleti de tehlikeye atmıştır. Bu noktaların ilki, sade-

124 Bütün atasözlerimiz gibi bu da binlerce yıllık deney, birikim ve tecrübeye dayalı haklı ve hikmetli bir sözdür: "Gavurun ekmeğini yiyen, onun kılıcını çalar." Doğrudur, o ekmeğin bir hatırı vardır. Daha doğrusu bir yaptırıcı gücü vardır. Bir bedeli, bir mecburiyeti vardır. Madem gavurun ekmeğini yiyorsun, onun kılıcı ile müslümana vurmak zorundasın. Vurmazsan ne olur? Ekmeğin kesilir. Bunu biliyorsan, gavur adına müslümana vurursun. Çünkü bu vaziyette dinin imanının kalmamıştır. Ekmeği de, bütün rızkını da Allah Teâlâ'nın verdiğini unutmuşsundur artık." (<http://www.habervaktim.com/yazar/25200/gavurun-ekmegini-yiyen-pkk.html>)

dinde olduğumuz “diyalog” konusudur. İkincisi de İslam’ı bozma ve değiştirme, batıl din haline dönüşmüş olan Yahudilik, Hristiyanlığı İslam gibi hak din gösterme çabasıdır. Şimdi sırayla bu çalışmalarını yakından görmeye çalışalım.

Gülen ve Diyalog

Ülkemizde “diyalog” deyince ilk akla gelen isim Fethullah Gülen ve cemaatidir. Onların bu konudaki çabaları gizli saklı değildir. Sıradan bir Müslüman elbette şunu soracaktır: “Onun gibi dünyanın dört bir yanına İslam’ı götürmeye çabalayan bir davetçinin, bir tabliğcinin “diyalog” çabasının İslam’a faydalı olmaktan başka bir şey amaçlamış olduğuna inanmak, aklın alacağı bir şey değildir. Bunu sıradan bir Müslüman yapmazken, o neden yapsın?”¹²⁵

Evet, neden yapsın?

Daha doğrusu neden yaptı?

Eğer hala Gülen’in gizli ilişkilerini tanımadıysanız, iyi niyetle düşünür, “dünyaya İslam’ı anlatma ve yaymada kolaylık aradığı için”

125 Bizim bu kitabı yazdığımız zaman, bu sözlere insanlar genellikle inanıyor ve Gülen’i ve cemaatini yer yer kuşku duysalar da seviyorlardı. Ne yazık ki sonradan hakikatler bir bir ortaya çıktı. Meğerse o, parasını Müslümanlardan aldığı okullarda hiç İslam’ı tebliğ etmiyor, Türkçe’yi de öğretmiyormuş. Mecburi dil İngilizce imiş. Türkçe seçmeli dersmiş. Öğretilen ise Anglo Sakson, Amerika İngiliz kültürü ve yaşam biçimiymiş. Amaç İslam dinini değiştirip bozarak, onun şeriatını ortadam kaldırmakmış. Bir ABD projesi olan “ılımlı İslam” gibi tahrif ve tağyir edilmiş yapay bir batıl dini “Hak Din İslam” diye yutturmakmış. Amaç ise kendi iktidarına imkan verecek olan dünya siyonizmine ve sermayesine her yerde adam yetiştirmek, İslam’ı onlar için tehlike olmaktan çıkarmakmış. O zaman “Diyalog” çalışmalarının maksadı daha iyi anlaşılacaktır.

der, işin içinden çıkarsınız. Nitekim kendisi de meseleyi şöyle izah ediyor: “Biz dinimizden, davamızdan ve kendimizden eminiz. Diyalog bize zarar vermez, kâr verir. Bizim çalışmalarımız yüzünden batıda İslâm’ı tanıyan, HZ. Muhammedi (s.a.v.) Peygamber, Kur’an-ı Kerîm’i de kutsal kitap tanıyan binlerce insan tanıdım. Kiliselerde Kur’an-ı Kerîm okunacak hale geldi Amerikada. Varsın biz de İncil okuyalım, bunun bize ne zararı var? Birbirimizi ziyaretten, birbiri-mize değer vermekten ne zarar var? Sonuçta Batı İslâm’ı iyi tanırsa ona düşman olmayacaktır.”

Bunlar saf ve berrak düşüncelerdir. Ama ondan ve çevresinde bulunan sevdiklerinden kimi kabulü zor öyle sözler duyuyoruz ki, bunları iyi niyetle bağdaştırmak çok zordur. İşte bir örnek:

Fethullah Gülen’in Vatikan ziyareti diyalog amaca yönelik faaliyetlerden biridir. Gülen’in Papaya yazdığı mektuptaki şu ifadelerde konuyu bütün yönleri ile ortaya koymaktadır: “Papa VI. Paul Hazretleri tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinler Arası Diyalog İçin Papalık Konseyi/PCID misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik..”

Gülen, bizzat kaleme aldığı mektubunda “bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda” derken, bu hizmetin “Hıristiyanlığı bütün dünyaya yayma” olduğunu bilmiyor olamaz. Peki, bir Müslüman olarak “bu hizmet, yani bütün dünyaya Hıristiyanlığı yayma” yolunda Papaya nasıl hizmet edecek? “Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz” derken, Hristiyanlığı yaymayı nasıl narzu edebiliyor? Bir Müslüman için bunun neresi mutluluk verici bir va-

ziyettir? İslam'a göre "Hristiyanlığın yayılmasına çalışmak" açık bir küfürdür. Böyle bir küfre nasıl "en aciz bir şekilde hatta biraz cüretle" teşebbüs edebiliyor? Buna nasıl "hizmet" diyebiliyor ve nasıl "pek kıymetli" diye değer biçebiliyor? Ve bu küfre nasıl yardım sunmayı vaad edebiliyor?

Sorular ortada!

Bir Müslümandan beklenen, bütün dünyaya Hristiyanlığı mı yaymaktır, yoksa İslam'ı mı?

Evet, sorular ortada cevap bekliyor!

Pişman Olmamak İçin Araştırılım

İşte Gülen ve cemaati budur!

Görüldüğü gibi Papalık kendi emellerine hizmet edebilecek güçlü bir kişiyi ve cemaatini yanına almış bulunmaktadır.

Burada acı olan durum, o kişiyi ve cemaatini, samimi dindar Müslümanların canları ve malları ile destekleyip büyütmeleri ve güçlü kılmalarıdır. Peki sonunda bu samimi dindar Müslümanların can ve mallarından oluşan güç, kime hizmet etmiştir?

Görünen odur ki, Hristiyanlığın yayılmasına ve dünyaya hakim olmasına. Bundan büyük ihanet mi olur?

Oysa olması gereken neydi?

Olması gereken, samimi dindar Müslümanların can ve mallarından oluşan gücün, İslam'ın yayılmasına ve dünyaya hakim olmasına hizmet etmesi gerekliliği idi. Zaten Müslümanlar da bu gücü Gülen ve cemaatine o şartla vermişlerdi. Ama zavallı Müslümanlar aldatılmışlardı.

Ne diyordu Sevgili Peygamber Efendimiz: “*Men ğaşşenâ feleyse minnâ /Bizi aldatan bizden değildir.*”¹²⁶

İşte görüyorsunuz, ortada ciddi bir durumdan bahsediyoruz. Bu yüzden konuyu iyi araştırmak ve ciddi değerlendirmek durumundayız. Peşin hükümden kurtularak olumlu ya da olumsuz yönleriyle bu konuyu iyi araştırabilirsek, yapılanın “hizmet” mi, yoksa “ihânet” mi olduğu gerçeğini iyi öğrenebiliriz.

Vatikan Ve Kiliselerle İlişkiler

Biz Fethullah Gülen’in söz ve işlerinin İslâm açısından yorumlanmasına dair yazdığımız “İslâm’a Göre Gülen Sorgulaması” kitabımızda onun faaliyet alanlarından birinin de “Dinlerarası Diyalog Çalışmaları” olduğunu yazmıştık. Şimdi aynı gerçekleri bir de burada yazmaktan kurtulmak için oradan konumuzla ilgili gördüğümüz bazı bölümleri alıntılar istiyoruz.

Ancak şunu bir kere daha hatırlatalım ki, “diyalog,” insanlarla iyi ilişkiler kurmak ve onlara İslâm’ı anlatmak içinse, bu faaliyet, bizim adına “davet,” “tebliğ,” “emr-i bil ma’ruf, nehy-i ani’l münker” dediğimiz bir ibadet ve kurbiyettir. Hatta çağımızın cihadı böylesi ilmî, medenî, kültürel davet ve tebliğ çalışmalarıdır. Ancak Vatikan “diyalog” derken bunu anlamıyor. Onlar bu kavramdan, “Hristiyanlığın bütün dünyaya yayılmasını ve kilisenin yeryüzüne hakim olmasını” kasederler. Bu Vatikan ve kilisenin saklamadığı bir gerçektir. Öyleyse diyalog önce bu tesbitin üstünde konuşulmalıdır. Bilen bunu bilmiyor olamaz. Ama o, herkesi kullandığı gibi, diyalog diyerek Vatikan dahil Yahudileri ve Hristiyanları kullanabileceğini zannetmiş-

126 Müslim, İmân 164, Fiten 16.

tir. Nitekim zaman zaman İslam adına bu işleri sorgulandığında bu niyetini cemaati hep ortaya atarak kendilewrini savunmuşlardır.

Gülen ve cemaatinin “Vatikan” ve “Kilise” ile ilişkilerin seyri- ni gösteren bir yazıda şu bilgiler verilmektedir: “1995, 1996, 1997 ve 1998 gibi yıllar içinde, hem dinler mensupları arasında diyalog faaliyetleri hem de karşılıklı insanî dostluk ziyaretleri çerçevesinde defalarca, Türkiye Katolik Cemaatleri Ruhani Reisler Kurulu Başkanı Monsenyör Georges Marovitch, Vatikan Ankara Büyükelçisi Pier Luigi Celata, İstanbul Fener-Rum Patriği Bartholomeos, Ermeni Cemaati lideri müteveffa Karakin ve şu andaki lideri Mesrof Mutafyan, Süryani Katolik Cemaati Patrik Vekili Episkopos Yusuf Sağ, Süryani Kadim Metropoliti Yusuf Çetin ve Huriepiskopos Samuel Akdemir, Musevi Cemaati Yöneticileri ve İstanbul Hahambaşısı David Aseo ile zaman zaman bir araya gelip özel görüşmeler yaptı.

11 Haziran-30 Eylül 1997 tarihleri arasında ABD’de bulunduğu sırada New York Roma Katolik Arşidükü ve New York Başpiskoposu Kardinal John O’Connor, yardımcısı Alex, Musevilere ait Anti-Defamation League’in o zamanki lideri Leon Levy ve arkadaşları, Amerika Katolik Üniversitesi Doğu Hıristiyanlığı Araştırmaları Bölümü Başkanı Prof. Dr. Sidney Griffith’le görüşüp talimat ve tavsiyeler aldı.

09.02.1998 tarihinde Vatikan’da Papa John Paul II ile tarihî bir görüşme yaptı; burada ayrıca, Kardinal Arenzi ve Kardinaller Meclisi’ne nezaket ziyaretinde bulundu. Bu ziyaret, medyada uzun bir süre haber ve yorumlara konu olarak sürekli gündeme taşındı.

19.02.1998 günü Dünya Kiliseler Birliği yöneticileri ve aynı tarihlerde, Anti-Defamation Leagu eski başkanı Leon Levy, birkaç arkadaşıyla birlikte kendisini İstanbul’da ziyaret edip övgüler yağdırdı.

25 Şubat 1998 günü Kudüs Sefared Hahambaşısı Eliyahu Bakhsi Doron'la, İstanbul Taksim'de Gazeteciler ve Yazarlar Birliği merkez binasında, 9 Mart 1998 tarihinde ise, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin organize ettiği Kùltürlerarası Diyalog toplantısına katılan bilim adamları ve ruhanilerle bir araya gelip kucaklaştı.¹²⁷

Bu macerayı bir de Gülen'den dinleyelim: "Burada acı bir şey daha söylemeliyim. Vatikan'ın temsilcisi Marovitch'in ciddi gayreti oldu bu mevzuda. Hatta bir emri vaki ile ben kendimi böyle bir süreç eskilerin ifadesiyle bir vetire içinde buldum. Ve böyle bir şeye hayır demeyi çok büyük bir dinin temsilcisi olan Vatikan'daki Papa'ya karşı onu da bir saygısızlık saydım. Türk milletinin centilmenliği ile telif edemedim. Böyle bir fırsat doğmuş. Biz zaten Türkiye'de diyalog arıyoruz, niye değerlendirmeyelim? Ama bunun bir başlangıcı var. Bartholomeos'la görüşükten sonra yine bazıları bu meseleyi tenkite tabi tuttular. Ama o Amerika'ya gitti anlattı. Anlattıktan sonra orada bir kardinale görüşme imkanı bulduk. Burada Musevi cemaatiyle görüşüyoruz. Diyalogumuz çok iyidir. Onlar da Amerika'da anlattıklarından dolayı ben Amerika'ya gittiğimde tedavi amaçlı mütevazı bir evde kalıyordum. Oraya gelip benimle görüştüler Musevi cemaati. Çok alaka gösterdiler. Burada açacağınız okullara destek olalım dediler. Madem birileri dinlerarası medeniyetler arası çatışmadan bahsediyor. Biz bu hareketi bir dalgakıran gibi görüyoruz sizinle beraber olalım dediler. Değişik platformlarda bu mesele görüşüldü. Bu iş aynı zamanda karşımıza papayla görüşme sürecini çıkardı. Ben de kendimi böyle bir süreç içinde bulunca biraz da ister istemez o

127 <http://www.millicozum.com/mc/ocak-2008/fetullah-gulenin-hayat-hikayesi-ve-bayat-iliskileri>

tasavvuf geleneğinden gelen tevafuk dedim eskilerin ifadesiyle bir vechi rahmet var dedim. Bir vatandaşım, düz bir vatandaşım diyerek böyle bir şeye evet dedim. Sonra davet ettiler kalktık oraya gittik. Hatta Marovitch gelmeyecekti. Tercüman olarak o da bizimle beraber refakat etti. Marovitch dendi, geldik buraya medyadan bazıları aldılar hatta MİT raporu gibi aksettirdiler Abromowitz ile görüşüldü şeklinde intikal ettirdiler. Abromowitz Musevidir. İşte onunla görüşüldüğüne göre demek bunun altında şu mülâhazalar var. Bir dönemde CIA'nın başına gelecekti. Demek bunların CIA ile alakaları var diye teoriler üretildi. Değişik vehimlerle senaryolar üretildi ama bunların hiçbirinin aslının olmadığını maşeri vicdan biliyor. Ben de biliyorum. Bunu Allah da biliyor. Ben böyle bir mülakattan şu anda pişman değilim. Zuhur etse bir kere daha giderim. Hatta ayrılırken arkadaşlara dedim. Ben ölebilirim, Papa da ölebilir. Fakat bence bu süreç devam ettirilmeli.”¹²⁸

Gülen'i, kendi yazdıklarından bir örnekle takibe devam edelim: “Düşmanlıklar üzerinde, kavga zemininde ve başkalarının gündemi-ne karşı sürekli tavrı olarak ve reaksiyoner davranarak müspet hiçbir şey yapılamayacağı ortadadır. Bu bakımdan, yaratılışı gereği medenî bir varlık olan insan, medeniyet değerlerinin de en azından gaye olarak ön plana çıktığı günümüzde, meselelerini ancak konuşarak halledebilir. Bu da, diyalog demektir. Bizim için eskiden beri vârid olan, fakat dünyanın Demirperdenin yıkılmasından sonra keşfettiği bir gerçek var ki, gelecek asırda dinler çok söz sahibi olacaktır. Bu, insanların yürüdüğü tabii bir hedeftir.

128 <http://fgulen.com/tr/fethullah-gulen-kimdir/fethullah-gulenin-gorusleri/2602-Fethullah-Gulen-Papa-Ile-Gorusme>

Şu anda, İslâm ve Hıristiyanlık, dünyada en fazla müntesibi olan iki dindir. Budizm ve Hinduizmin de çok sayıda müntesibi vardır. Yahudilik, müntesiplerinin sayısı itibariyle küçük gibi görünse de, etkilidir. Dolayısıyla, âhir zamandaki evrensel bir dirilişin, sulhün ve barışın bu dinler arasında, önce ortak noktalarda başlayacak bir diyalogdan geçeceği bir vakıa olarak karşımızda durmaktadır.

Böyle bir diyalogda geç kalındığı bile söylenebilir. Biz, kendi değerlerimizden şüphe etmiyoruz ve kimseye iltihak teklifinde bulunmadığımız gibi, kimsenin aklından da bize böyle bir teklifte bulunmak geçmiyor. Kur'an-ı Kerim 14 asır önce, bu diğer din mensuplarına diyalog çağrısını yapmıştır. Fakat, aradan geçen asırlar, zamanın ve şartların gereği olarak daha çok çatışma asırları olmuş. Bundan sonra ise, zihinlerin, kalplerin fethi, en azından karşılıklı saygı ve sevgiyle kaynaşma asırları olacaktır.

Bu konuda, Hudeybiye öncesi ile, Hudeybiye ve Mekke'nin fethi arasında geçen 2 yılın karşılaştırılması bize gerekli ipucunu verebilir. Kur'an-ı Kerim, Mekke'nin fethi için değil, Hudeybiye sulhü için fetih der. Hudeybiye ile kavga kapıları kapanmış, kalplerin kapısı açılmıştır. Gerçek fetih budur. Toprak elde etmek değildir. İşte, bu hissiyatla sayın Papa ile görüşmemiz tabii idi. Geçen seneden bu yana, Papalığın Türkiye temsilcileri gibi, Amerika'da görüştüğümüz temsilcileri de bu konuda bir hayli istekli davrandılar ve gerekli zeminin hazırlanmasıyla bu görüşme gerçekleşti. İnşallah hayırlara vesile olur.¹²⁹

129 <http://fgulen.com/tr/fethullah-gulen-kimdir/fethullah-gulenin-gorusleri/2602-Fethullah-Gulen-Papa-Ile-Gorusme>

Hangisi Doğru?

Fethullah Gülen'in şimdi böyle söylüyor. Ama konuşan ve yazan insanlar, yürürken geride bol iz bırakırlar. İşte size öyle bir hatırlatma.

Yirmi otuz sene önce, yani kendisini Müslümanlara kabul ettirmek için, İslam'ı doğru anlattığı ve henüz yozlaşmış layıtlılaşmadığı "İlimli İslam" sürecinde şunları anlatıyordu: "Evet salıp (Haçlı Hıristiyanlar) atalarımızın bu insanlık mefkuresine mani olmak isteyince, o da bu maniyayı bertaraf etmenin çaresini güçlü olmada gördü. Ecdadımızın, cihanla kavgasının manası işte buydu. Hâşâ ki, onlar gittikleri yerlere başka bir gaye için gitmiş olsunlar. Ve yine hâşâ ki, onları harekete geçiren saik, ülkeleri istila etme sevdası olsun. Onlar, i'la-yı kelimetullah'ın sevdalıydılar.. ve tek dertleri cihanın dört bir yanında "Lâ ilahe illallah" hakikatinin duyurulmasını te'min etmekti. Böylece, yeryüzünde karanlık tek nokta kalmayacak ve her taraf iman ışığı ile aydınlanacaktı. Sanki onlar kendi dönemlerinde birer müezzin idiler. Buldukları asrın minaresinin başına çıkmış ezan okuyor ve bu şekilde bütün kâinata dinlerini ilan ediyorlardı.

Kur'ân-ı Kerim'in bu mevzuda terğib ve teşviki vardır: "(Ey inananlar!) **Onlara karşı, Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırma üzere, gücünüzün yettiğince kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Allah yolunda sarf ettiğiniz her şey size haksızlık yapılmadan, tamamen ödenecektir.**" (Enfâl, 8/60)

Rasûl-i Ekrem (s.a.v) de, o günün şartları çerçevesinde şöyle buyurmaktadır: "*Kim atımı Allah yoluna adar ve bir yerde beslerse; muhakkak onun doyması, suya kanması, pisliği ve idrarı kıyamet günü sevap kefesine konulacaktır.*"

Müminin elinde olan, daima doğru yolu gösteren, izzet ve şeref kaynağı bir kitap; önünde de muktedayı küll bir rehber olan Hz. Muhammed (s.a.v.) vardır. O, bu ikisiyle yeryüzünün en talihli insanıdır. Dolayısıyla yeryüzü hâkimiyetinin tek namzedi O'dur. Kur'ân mümine bunu öğretir, bunu talim eder. Ve Cenab-ı Hak, müminden hep bu neticeyi bekler.

Müminler için de Rasul-i Ekrem (s.a.v)'den kalma bir varyet vardır. Evet O da ümmetine büyük bir dâva ve bir yüce gayeyi emanet ölçüsünde vasiyet etmiştir. Bu emanet, dünya ve ukba saadetinin teminatı olan İslâmî hayatın hayata hakim olmasıdır. Bu mukaddes emaneti afâk-ı âlemde temsil vazifesi, bugün bir borç olarak bize düşmektedir. Mümin, hayatı boyunca hep bu idealle yaşayacak ve yine bu ideal uğruna sıcak denize de, soğuk denize de açılacak... Sibiryâ buzullarında, Güney ve Kuzey Amerika'ya kadar her yerde, (güç ve hâkimiyetin ağırlığını hisseltirecektir. Zira Allah (c.c.), müminin, kâfirlerin hâkimiyeti altında yaşamasına razı değildir. Bir mümin, kâfirin emri altında yaşamaya razı olmuşsa, o, İslâm'a ve imâna ait her şeyi kaybetmiş demektir; ve böyle birinin yaşamaya hakkı da yoktur. Zaten yaşaması da bir mezelletir. Ahireti de mezellet olacaktır. Bu itibarla bir müminin, bin bir ihtimamla yaşatacağı en mukaddes duygu ve düşünce, cihana hakim olma duygu ve düşüncesi olmalıdır.

Bir zaman biz, bütün dünyaya hakim olmuştuk. Bu dün gerçekleştiği gibi bugün de gerçekleşebilir. Elverir ki azmedip, dişimizi sıkalım; hiç olmazsa, bu mevzuda düşünce üretip azim insanlarını harekete geçirelim.

“O ki, Rasulünü bütün dinlerin hepsine galebe çalsın diye hak din ve hidayet kaynağı (Kur'ân) ile gönderdi.” (Fetih, 48/28)

Cenab-ı Hakk, O'na Mekke'nin fethini vaad etmişti; Allah vaadinde hulfetmezdi, ve Mekke fethedildi. Bundan da anlaşılıyor ki, Cenab-ı Hakk, cihanın fethini de vakti geldiğinde O'na nasip edecekti. Zira O'na cihanın fethi de bizzat Cenab-ı Hakk tarafından vaad edilmişti. Yeryüzünde tek ve biricik hâkim din, İslâm olacaktır. O İslâm ki, insanlığa huzur ve saadet getirecek tek sistemdir. Evet Allah, Habibi'ni böyle bir dinle göndermişti. Göndermişti ki, yeryüzü O'nun nuruyla aydınlansın; bütün harabeler O'nun getirdiği hidayet kaynağı ile ma'mûr hale gelsin..

Kendisi mezellet içinde kıvranan bir milletin yüce hakikatleri temsil etmesi imkânsızdır. Hele onun eliyle takdim edilecek hakikatlerin başkalarınca kabullenilmesi hiç mi hiç mümkün değildir. Bu açıdan da, bir milleti ayakta tutan bütün temel dinamiklerde en ileri seviyede güç ve kuvvetimizi ispat etmemiz gerekmektedir. Ordumuz en modern silahlarla mücehhez olmalı; maarifimiz, en yeni buluş ve bilgilere beşiklik yapmalı; emniyet kuvvetlerimiz, üç-beş sergerdana teslim olmak bir yana, adı anıldığında bütün dünya anarşistlerinin kalplerine korku salacak derecede güçlü olmalı ve başka devletler dahi altından kalkamadıkları anarşiyi bizlerle bertaraf etmek için devletimize müracaatta bulunmalıdır. Maliyemiz, başkalarına ulufe dağıtacak seviyeye yükselmelidir. Evet, cihanla hesaplaşabilmek için bunlar şarttır. Yüce hakikatleri temsil edebilmemiz için de dünyaya hakim olmamız, ayrı bir şarttır. Bu şartın yerine gelmesi ise, ancak cihadla mümkün olacaktır.

Dünyanın neresinde olursa olsun ortada bir zulüm varsa, mümin o zulmü ortadan kaldırmak zorundadır. Çünkü mümin yeryüzünün muvazene unsurudur. Bunun için de, önce çevresinden işe başlamalı

ve gücü nispetinde bu daireyi genişletmenin çarelerini araştırmalıdır. Bu mevzuda himmet öyle âli tutulmalıdır ki, perspektife bütün cihan alınmalı ve sistem de ona göre akort edilmelidir.”¹³⁰

Bu Sözler Nereye Gitti?

Yine Fetullah Gülen; Siyonist Yahudi Lobilerinin kuklası ve Papa misyonunun hizmetkârı olmadan önce Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili şunları söylüyordu:

“İşte biz ‘ğayri’l-mağdubi’ derken, Allah’ın gazabına uğramış ve Allah’ın yolundan çıkmış insanlardan olmamayı O’ndan talep ediyoruz. ‘Dâllîn’ kelimesine gelince; Arapça’da ‘dalâl’ sapıklık demektir. ‘Dall’ de sapık insana denir. ‘Dâllîn’ ise ‘sapıklar’ ma’nâsına bir çoğuldur. Dalâlet bazen şaşkınlıktan olur, bazen de şaşkınlık dalâletten olur. Dalâlet; körlük, akli kullanmama ve hayrette kalmadır ki, bunlar bazen de dalâlete sebeptir. Bazen de insan dalâlete düşer, sonra da arkasından akılsızlık, bunaklık, şaşkınlık hayret ve dehşet gelir. Bunlar bir bakıma birbirinin lâzımıdır. Âdeti aralarında bir telâzum ve devir var gibidir. Evet biz ‘ğayri’l-mağdubi aleyhim veleddallin’ derken Cenâb-ı Hakk’a, şaşkınlık ve hayret içinde dalâlette bulunan, hak ve hakikatin berrak yüzünü göremeyen kimselerin yoluna atması için rica ve niyazda bulunuyoruz.

Burada ayrı bir husus da şudur: ‘Ğayri’l-mağdubi aleyhim veleddallin’ ayetindeki ‘Mağdubi’ ve ‘Dallin’ kelimelerinin başında harf-i tarif vardır. Arapça’da harf-i tarifi; ahd-i zihni, ahd-i harici, cins ve istiğrak gibi ma’nâlara geldiği malumdur. Burada lâm-ı tarifi cins ma’nâsına alacak olursak; ne kadar dalâlete girmiş ve ne kadar Allah’ın gazabına

130 Bkz. İ’la-yı Kelimetullah veya Cihad, s. 34, 70, 87, 90, 93, 100.

uğramış varsa hepsini kasetmiş ve onların gittikleri yola düşmemek için, Allah'ın hidayetine sığınmayı talep ettiğimizi ifade etmiş oluruz. Eğer lâm-ı tarife istiğrak ma'nâsını verecek olursak; teker teker her fert ne çeşit dalâlete girmişse onların gittikleri dalâlete gitmekten Allah'a sığınıyor ve O'nun hidayetini talep ediyoruz demektir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadis-i şeriflerinde, “*Allah'ın gazabına uğramışları Yahudiler, sapıkları ise Nasârâdır*” buyurmuşlardır. Kur'ân-ı Kerîm, gadaba uğramışları ve dalâlete düşmüşleri, Yahudi ve Hıristiyanlar olarak gösterdiği gibi, bazen de onların dışındakileri kasetmektedir. Binaenaleyh bu ayetlerle, sanki şöyle denilmek istenmektedir: ‘Müslümanların en yakın zıddı Yahudi ve Hıristiyanlardır. İşte kâfirler de dahil ne kadar Allah'ın gazabına uğramış ve dalâlete düşmüş varsa, onların yoluna itilip atılmadan Allah'ım Sana sığınıyorum.’

Allah (c.c.), Kur'ân-ı Kerim'de, Yahudiler hakkında şöyle buyuruyor: **‘Onlara zillet ve meskenet damgası vuruldu ve onlar Allah'ın gazabına uğradılar.’** Böylece Allah (c.c.), Yahudilerin kendi gazabına uğradığını anlatıyor.

Hıristiyanlar hakkında **‘Ey ehl-i kitap! Dininizde yok yere aşırılığa girmeyin! Bundan önce şaşmış, pek çoklarını da şaşırtmış ve doğru yoldan sapmış bir kavmin heva ve heveslerine uymayın!’** (Maide, 5/77) demek suretiyle onların taşkınlık yaptıklarını, dalâlete düşüp başkalarını da idlâl ettiklerini, yani sapıp saptırdıklarını, sapıklığı şiar haline getirmiş olduklarını yüzlerine vuruyor, onları da Yahudiler gibi damgalıyor. Bu açıdan denebilir ki, en hafif kâfirden en katı kâfire kadar, hepsi bir nevi Allah'ın gazabına uğramış ve bir çeşit dalâlete düşmüşlerdir.

Kur'ân-ı Kerim, Efendimize ve onun devrindeki sahabeye hat-ta kıyamete kadar gelecek bütün cemaatlere mel'ûn olarak anlatılan Yahudi ve Hıristiyanlar, acaba o zaman ne haldeydi ve niçin gazaba uğramış, dalâlete düşmüşlerdi? Ve niçin onlara 'sapık' deniyordu?

Şimdi kısaca buna da bir göz atalım: Yahudiler Tevrat'ı tahrif etmişlerdi. Kendi yazdıkları şeylere 'Allah'ın Kitabı' diyorlardı. Ruhanî reisleri arzu ve isteklerine göre kitaplara şerh koyuyor ve halka 'Allah kelâmı' diye anlatıyorlardı. Nazarlar tamamen maddeye yönelikti; Yahudi, yeryüzünde her şeyin temelinde ekonominin, iktisadın bulunduğu fikrini müdâfaa ediyor ve herkese bunu telkin ediyordu. Gönüllerden Allah'a imân sökülüp atılıyor ve onun yerine maddî refah, huzur ve saadet yerleştirilmeye çalışılıyordu.

Hıristiyanlar Yahudilerden daha geri değildi. Onlar da İncil'i tahrif etmiş, İncil sayısını yüzlerceye çıkarmışlardı. Evet; İznik Toplantısı'nda dörde indirileceği âna kadar, birbirini yalanlayan yüzlerce İncil vardı. Mezhep mücadeleleri ve iç kavgalar, Hıristiyanlığı yiyip bitiriyordu. Nasıl olmasın ki, mantık azledilip, akıl da hapsedilmişti. Mantık ve akla 'yasak!' damgası vurulmuştu. İkisi de, ibadethaneye ve kiliseye giremiyordu. Ruhanî reisin yanına gelen, akıl ve mantığıyla gelemiyordu. Mantıksızca teslis akidesine inanıyordu. Ona göre ilâh hem bir, hem üçtü.

İşi böylesine raydan çıkararak ruhanî reisler, rahatlıkla kilise-de cennet satıyor ve insanları cehennemden kurtardıklarını iddia ediyorlardı. Böylece onlar da sapmış ve sapıklar haline gelmişlerdi. Tarık-i müstakim çoktan unutulmuş ve Hz. İsa'nın yolu çoktan terkedilmişti. Binaenaleyh, bunlar dünyanın bütün nimetleri içinde gark olsalar dahi yine sapıklık/dalâlet içindeydiler. Ve işte bizi bunla-

rın yoluna atılıp itilmeden de muhafaza buyurması için Allah'a niyaz ediyor ve 'Allah'ım, bizi onların yoluna da itme' diyor, sonra da bu umumî duanın kabulü için aminlerle gürlüyoruz."¹³¹

O gün, Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili, bu Kur'anî gerçekleri söyleyen Fetullah Gülen, bugün aynı şeytanî güçlerin himayesinde hamaset yapıyor... Kur'an değişmediğine göre, Fetullah'ın dönekleştiği kesinlik kazanıyor."¹³²

Nereden Nereye?

Bizler bu ve benzeri ifadeleri duyunca veya okuyunca, ister istemez "nereden nereye?" demek durumunda kalıyoruz. Bu kadar karmaşık ilişkiler içinde olmak, zaten tek bir fikirde kalmayı imkansız kılmaktır. şark ve garp birleşir mi? hangisine doğru gitsen, diğerrinden uzaklaşacağın kesin değil midir? Hem Allah Teâlâ'nın salih kullarını, hem de düşmanlarını memnun etmeye kalkışmak, zıtların birleşemeyeceği kaidesine mümkün değildir.

O yüzden bizler asla kilise ehline ve başları olan Papa'ya hukuken tahammüllü olsak bile doğrudan sevgi ve hürmet göstermez, "köprüyü geçene kadar" olsa dahi, menfaat felsefesi veya takiyyesi ile de olsa din düşmanlarına yağ çekmez, ödül vermeyiz. Allah Teâlâ'nın engin hıfz-ı himayesine ve merhametine sığınırız, Rabbimiz bizi bu sözümüzde durmayı nasip etsin, tersi ile imtihan eyleyip bizi rezil ve rüsvay ile mahcup ve perişan eylesin.

Bir başka nokta, Gülen'in de dile getirdiği "iyiliği emretme" kadar, "kötülüğü nehyetmenin" de dinen gerekliliğine inanırız. Fakat

131 Bkz. Fethullah Gülen, Fatıha Üzerine Mülâhazalar, sh: 226-229.

132 Bu alıntılar için bakınız: <http://www.millicozum.com/mc/ocak-2008/fetullah-gulenin-hayat-hikayesi-ve-bayat-iliskileri>

Gülen ve cemaati, “müsbet hareket etme, kimseyi karşınıza almama, düşman kazanmama, hizmete engel çıkarmama” adına, söylenmesi gereken kimi konuları bazen yok sayarcasına ihmal ediyorlar.

Fakat her ne hikmetse ve neden icap etmişse bir türlü anlamadık, zan ve tahmine dayanarak içimize doğan ve medyada söyleyenleri de içimize sindirip tasdik edemedik, 17 Aralık darbe teşebbüsünde birden bu kendi ilkelerinden vazgeçilmiş ve halkın %50’sinin veya daha fazlasının tasvibini almış bir iktidara karşı kavga başlatmışlardır. Oysa bu iktidardan en fazla onlar faydalanmış, hatta devlet içinde “cunta” kurarak “paralel devlet yapılanmasına” cesaret edecek kadar rahat hareket etmişlerdir.

Onlar asla İslam devleti, hilafet, şeriat, ümmet, ırkçılık, ulusalcılık, milliyetçilik, laiklik, batıcılık, Kemalizm, İslam karşıtı partiler ve politikalar, sistemin İslam’a tavrı gibi konularda sistemi ve gayri Müslimleri kızdıracak hiç bir konuşmaları yoktur. Ya da şöyle söyleyelim: Konuştukları şeyler varsa da bu sözleriyle sistemi rahatsız edecek bir fikir beyan etmiyorlar. Ya yumuşak beyanlar veya aşırı teviller ile konuyu geçiştiriyorlar, ya da meselelere kör ve sağır kesiliyorlardı. Bunları ilerleyen sayfalarda görmeye çalışacağız.

Fakat biz bu üslup ve ifadeyi sevmiyor, yanlış veya eksik buluyoruz. Hatta yer yer, eskilerin dediği gibi müdahane ve tabasbus, yani yağcılık ve dalkavukluk, amelî nifak gibi görüyoruz. Üstelik biz, bildiğimiz bu ve benzeri gerçekleri konuşmaz ve insanlara anlatarak onları uyarmazsak uyuz olur, kaşınır dururuz. Onların arasında bulunarak bunları konuşursak, usul ve üsluplarına aykırı olduğu için haliyle bizlere tahammül edemiyorlar. Zira az önce “dost ve düşman, sevgi ve yergi” konusuyla beraber, örneklerini verdiğimiz düşmanı

açık seçik gösteren ve onunla cihadı gerekli kılan konuları konuşmak, onların metodunda yoktur. Kur'an-ı Kerim'i muhataplarına okuyup açıklayamayan bir hizmet hareketinden İslam'a bilmem ki ne kadar fayda gelir?

Bu ifade ve uslubu, bu davranış metodunu beğenmememiz karşısında cevap olarak, "önemli olan düşmanı konuşmak değil, işini bitirmektir" diyebilirler. Bu sözde haklı da olabilirler. Ama bize göre Allah Teâlâ lisanı ve beyanı yaratmış ve davet, tebliğ, vaaz ve nasihati, yeri gelince de cihadı emretmiştir. Bu metot farkı eleştiri ve düşmanlık sebebi olmamalı ama farklı çalışma alanları tercihinin sebep olması da yadırganmamalıdır. Öyleyse bizim gibi düşünen ve davrananlar için kavgasız gürültüsüz kibarca onlardan ayrılmak kaçınılmazdır.

Şimdi size "bu nedir yahu?" dedirtecek başka bir bilgi ve belge sunalım. F. Gülen daha 1965 yılında diyalog fikrindedir ve "Büyük Ermeni Soykırımı" denilen yalanı kabul etmiş ve bunu yaptığını söylediği Müslümanları kınamıştır.

Ermeni Soykırımını Tanıyor

Yeni Şafak Fethullah Gülen'le ilgili çarpıcı bir belgeyi daha okurlarının dikkate sunuyor: Gülen'in Ermeni Patriği Şinork Kalustyan'a 1965 yılında yazdığı mektup. Kırklareli Vaizliği döneminde yazdığı mektupta çarpıcı satırlar var.

Yeni Şafak'ın (10 Nisan 2015, 12:07) ulaştığı önemli belgelerden biri de Fethullah Gülen'in 1965'te Ermeni Patriği Şinork Kalustyan'a yazdığı mektuptur. Kırklareli Vaizliği döneminde yazdığı mektupta çarpıcı satırlar var. 1990'lı yıllardan itibaren "Dinlerarası Diyalog," "Hoşgörü" gibi pek çok kavramı hayatımıza sokan, onursal başkan-

lığını yaptığı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı himayesinde “Dinlerarası Diyalog” konusuyla ilgili onlarca toplantının organizatörlüğünü yapan Fethullah Gülen’in bu konudaki düşüncelerinin doğal haliyle gelişmediğini, yıllar öncesine dayanan bir hazırlık aşaması olduğunu, ilk tohumlarını 1960’lı yıllarda attığını ortaya çıkan bu belgelerden görebiliyoruz. Söz konusu belgede Fethullah Gülen’e ait olduğu tahmin edilen bir imza da yer alıyor. İşte o mektup:

“Kırklareli 6 Mayıs 1965.

Aziz ve Muhterem Patrik Şinork Kalustyan. Esasen bütün milletler ve insanlar kardeşirler. Çünkü hepimizin Büyük Anası Hz. Havva, dedesi Hz. Adem’dir... Bütün insanlar fanidir. Binaenaleyh mahdur ömürleri müddetince hoş ve kardeşçe geçinmek lazımdır. Bütün dinler, bilhassa semavi dinler insanlara daima iyilik hoşgörülük tavsiye etmektedir. Musevilik, Hıristiyanlık dinlerinin esasları birbirine çok benzemektedir. Semavi dinleri bize tebliğ eden Peygamber dediğimiz büyük insanların müşterek dedeleri Hz. İbrahim aleyhisselam’dır. Binaenaleyh insanların din ve milliyet ayrılığından bahsederek birbirleri aleyhine düşmanca hareket etmeleri yersizdir. İnsanlara daima müsamaha ve iyilik emreden büyük insan büyük Peygamber Hz. İsa Aleyhisselam bir mümessili sıfatıyla bu makamda bulunmanız bana ve Müslüman alemine onur vermektedir. Çocukluk ve meslek hayatımda tanıdığım birçok Ermeni aile ve şahsiyet vardır. 1915 yılında Ermenilere yapılan büyük soykırımını lanetle yadettikten geçemeyeceğim. Öldürülen katledilen insanların içerisinde ne kadar büyük insanların bulunduğunu derin bir hassasiyetle okuyor onları saygıyla anıyorum. Büyük Peygamberiniz Hz. İsa aleyhisselam’ın çocuklarının Müslüman geçinen cahil insanlar

tarafından katledilmesini esefle kınıyorum. Bu vesile ile zatı alinize sonsuz teşekkürlerimi sunar bu toprakların değerli çocukları olan Ermeni yurttaşlarımızı Rum vatandaşlarımızı aziz Türk kardeşleri ile daima huzur ve saadet içinde yaşamalarını ulu tanrıdan niyaz ederim.” (Kırklareli vaizi Fethullah Gülen, İmza)¹³³

Baştan beri sorduğumuz bir soru var; bir bedende kaç F. Gülen var? nabza göre şerbet vererek herkese mavi boncuk ve yeşil dolar vermede üstüne yoktur. Beş rengin tonlarına rahat bürünen bukalemun, sanırım onun yanında haya edecektir.

Gülen Mason mu?

Elbette bütün bu söylemler, sonunda eylemlere de etki edecektir. Bu kaide gereğince öteden beri Gülen’de bir “Yahudi ve Hıristiyan sevgisi” hep bahsedilir durur. Biz de yukarıda “Gülen’de Yahudi Sevgisi” başlığı altında bazı bilgiler vermiştik. İş bu noktaya gelince konuyu biraz daha araştırdık. İşte bizi karşılayan haberler: Gülen masondur.

Şule Yüksel Şenler’in ağabeyi Üzeyir Şenler, ölüm döşeginde yaptığı sohbette Fethullah Gülen’in Mason üstadının İzmirli iş adamı Ali Rıza Güven olduğunu söyledi. Gerçekten de Gülen’in İzmir’de en yakınındaki isim, mason iş adamı Ali Rıza Güven’dir. Bazıları bu noktada Kasım Gülek ismini verirler. Her iki isimle de olan çok yakın ilişkileri ve aşırı muhabbetleri bilinen gerçeğe gerçektir.

Şimdi bu bilgilerin biraz ayrıntılarını görelim isterseniz. Biz burada belgeleri sunacak, pek yoruma girmeyeceğiz. Çünkü gerek görmüyoruz.

133 Mektubun aslı adreste resim olarak verilmiştir. Bkz. <http://313muhammedi.blogspot.com.tr/2015/05/fethullah-gulen-in-masonluk-belgeleri.html>

Yeni Şafak gazetesi, Fethullah Gülen'in masonluk belgelerini ortaya çıkardı. Habere göre gazete paralel yapının 1 numarası Fethullah Gülen'in şimdiye kadar hiç bilinmeyen ilişkilerini açığa çıkaran tarihi belgelere ulaştı. Daha genç yaşta masonluk yemini yapmış ve Masonlar Locası tarafından üstün hizmet madalyası almış. Kasım Gülek'in bir mektubuna göre, Fethullah Gülen 'her Masonun rüyası' olan büyük madalyayı almış. İşte Fethullah Gülen ve Masonluk belgeleri ve yemini hakkındaki tüm detaylar.

Fethullah Gülen'in daha askerlik döneminde Mason teşkilatları ile bağlantıları, bu bağlantılar üzerinden Moon tarikatı, MOSSAD ve CIA ile irtibatları, gençlik döneminden itibaren bir proje olarak yetiştirilip hazırlanmasına dair çarpıcı bilgi ve belgeler gün yüzüne çıktı. Fethullah Gülen'in, kendisini Moon tarikatı ve CIA ile tanıştıran kişi olduğu bilinen eski CHP Genel Sekreteri Kasım Gülek ile temaslarını da ilk kez bu kadar açıklıkla ortaya koyan belgeler Türkiye'yi derinden sarsacak.

İlk belge, Kasım Gülek'in 16 Temmuz 1967 tarihinde, Mason Locası'na Fethullah Gülen'in de aralarında bulunduğu bazı ünlü isimler için yazdığı mektup. Gülek'in mektubunda hem sitem hem de Masonluk birkaç gruba ayrılmaya başladığı için yaptığı özeleştiriler yer alıyor: "Saygıdeğer KK" (KK: kardeşler) sözüyle başlayan mektup şöyle: "Türkiye'de yegane ve muntazam mason teşkilatı, Türkiye hür ve kabul edilmiş masonların büyük locası (Türk Yükseltme Cemiyeti)dir. Hal böyle iken bazı kimselerin biraraya gelerek bir dernek kurmalarıyla bunca yıllık, temeli 1900'lere dayanan ve dünyaca tanınmış ve kabul görmüş Türk masonluğunu bir kenara itmeğe çalışmak doğru bir iş değildir.

Bir müessesede, bir dernekte veya bir vücutta aksayan hastalanan bir taraf her zaman olabilir. O vakit yapılacak şey hemen başka bir derneğe geçivermek değildir, aksaklığın giderilmesi, hastalığın tedavisi olduğunu pek iyi bilir ve takdir edersiniz.

Birtakım yan fikirlerle destekleyip kamufle edilen bu şiddetli ihtiras Türk masonluğunu ikiye hatta üçe bölmüş, bir kısım arkadaşlarımızı Ş.K., A.Ş., Fethullah Gülen, A.D., Z.E., K.T., V.K. ve T.K. biraderleri küstürmüşlerdir. Bu arkadaşlarımızın büyük locadan en büyük madalya aldıkları unutulmaktadır. Üstün hizmet madalyasına sahip olmak her masonun rüyasıdır...¹³⁴

Kasım Gülek'in bu mektubun gerisini almayalım. Siz isterseniz dip notta verdiğimiz internet adresinden okuyabilirsiniz. Şimdi başka bir belge sunalım.

25 Mart 1975'te hazırlanan bu belgede Fetullah Gülen'in Mason Locas'ından ayrılan isimlerin kurduğu Türkiye Büyük Mason Mahfilî'ndeki 'Tekris Yemini' var. Masonluk literatüründe 'Tekris' hem örgüte giriş sırasında hem de derece yükseldiğinde yapılan yemine deniliyor. Türkiye Büyük Mason Mahfilî antetli 'Tekris Yemini'nde Gülen'in verdiği sözler büyük bir sadakat vurgusu içeriyor.

“Evrenin Ulu Mimarının ve şu Mason topluluğunun huzurunda, kendi arzu ve irademle samimi olarak yemin ederim ki: Bana öğretilecek ve söylenecek Masonluk sırlarını bir Masondan başkasına ve Mason Mahfilinden başka bir yerde asla beyan ve ifşa etmeyeceğim. Masonluk için çalışacağım. Prensiplerine sadık kalacağım. Toplantılarına muntazam devam edeceğim. Şeref ve haysiyetimi koruyaca-

134 <http://313muhammedi.blogspot.com.tr/2015/05/fethullah-gulen-in-masonluk-belgeleri.html>

ğım, insanları seveceğim ve onların iyiliği için çalışacağım. Aileme ve vatanıma karşı fedakar olacağım. Cehalet ve taassupla mücadele edeceğim. Adalet ve hakkaniyetten ayrılmayacağım ve başkalarının haklarına da kendi hakkım kadar saygı göstereceğim. Türkiye Büyük Mason Mahfili'ni, Türkiye'de remzi üç derecenin nazım ve hakim otoritesi olarak tanıyacağım. Türkiye Büyük Mason Mahfili'nin anayasası, iç tüzüğü Mahfiller genel tüzüğü ile Muhterem Mahfilin iç tüzük ve kararlarına riayet edeceğim. Bu taahhütnameyi 25.03.1975 günü İstanbul yedisinde hakikat nurunun kaynağı olan Muhterem Üçgen Mahfilinin resmi celsesinde imza eyledim.” (M. Fetullah Gülen)¹³⁵

Çok Şahit ve Belge Var

Bediüzzaman Said-i Nursi'nin önde gelen talebelerinden biri olan ve İslami camianın önemli kadın yazarlarından Şule Yüksel Şenler'in ağabeyi Üzeyir Şenler Gülen ve cemaat gerçeğini deşifre etti. Ölüm döşeginde verdiği röportajda Kestanepazarı Derneği kurucu başkanı Ali Rıza Güven'in kendisine mason teşkilatında görev alması teklifinde bulunduğunu belirten Şenler, teklif karşısında çok sert tepki verdiğini anlattı. Şenler, Güven'in daha sonra aynı teklifi Fethullah Gülen'e de yaptığını söyledi. 2014 yılının Nisan ayında vefat eden Üzeyir Şenler, Gülen'i İzmir'deki ilk yıllarında koruyup gözetken Ali Rıza Güven'in mason yaptığını söyledi.

Dün akşam TRT'de yayınlanan görüntüler gündeme bomba gibi düştü. Başörtüsü mücadelesi nedeniyle pek çok davadan yargılanan kız kardeşi Şule Şenler, İstanbul'dan İzmir'e kaçmak zorunda kalmış-

135 Aynı adreste bu mektubun fotoğrafı da var. Bkz. <http://313muhammedi.blogspot.com.tr/2015/05/fethullah-gulen-in-masonluk-belgeleri.html>

ti. İzmir'deki bir davadan Ali Rıza Güven'in desteğiyle kurtulduklarını da anlattı. Ölüm döşeğinde yapılan röportajı kaydeden kişilerin isimleri can güvenliği nedeniyle açıklanmazken, Üzeyir Şenler, Fethullah Gülen'in masonik bağlantılarını şu ifadelerle deşifre ediyor:

“Mesela şu anda bir numara olan birisi onunla beraber, çok sıktıydı. Sıkı münasebeti vardı. Her an beraberlerdi. Artık söylemek... Fethullah, ya Fethullah!”

Uzun yıllar İstanbul'da Risale-i Nur'un yayınlanması üzerine çalışmalar yapan Şenler, masonluk teşkilatında görev alması halinde kendisine önemli bir kurumun genel müdürlüğünün de yine Ali Rıza Güven tarafından verileceğini aktardı. Üzeyir Şenler, Ali Rıza Güven ile arasında geçen Diyalogu şu cümlelerle anlatıyor: “Dilinin altında bir bakla var, baklayı çıkarmak istemiyordu. Fazla dayanamadı en sonunda çıkardı baklayı ağzından. Baklayı şöyle çıkardı ağzından bir iki özel mevzuyla ilgili sizinle çok mühim bir görüşmemiz olacak dedi. Sizi dedi biz inceledik. Yakinen sizi tanıyoruz. Sizde dedi öyle bir kabiliyet var ki, artık başladı şey etmeye. Ondan sonra siz dedi yalnız çok yükseklerde olmanız gereken bir şeydesiniz, gaste maste ... Ali Rıza Güven bana masonluk teşkilatına girme teklifinde bulundu.”

Ali Rıza Güven'e sert tepki verdiğini belirten Üzeyir Şenler ile Ali Rıza Güven arasındaki şu diyalog tarihe not düştü: “Dedim ki bakın dedim, bir kere dedim sizin bana teklif ettiğiniz şey bir kere abes oldu. Neden abes oldu? Bir kere ben üniversite mezunu değilim. Daha talebeyim. Diplomamı almış değilim. Ondan sonra bu bir. İkincisi nasıl planlanmışsa o plan ters tepti itirazımla tabi. Mason olmak şart oluyor diyor. Tepkim daha dehşetliydi, sertti. Benden sert cevap aldıktan sonra artık şeyi kesti”

Ali Rıza Güven’le ilgili bir belgeselde Gülen ve Güven ilişkisi net olarak anlatılıyor. Güven’in Fethullah Gülen ile tanışması dönemin İzmir Merkez Vaizi Yaşar Tunagür’ün Diyanet İşleri Başkan Yardımcılığı’na atanmasıyla başlıyor. Ankara’ya giden Tunagür, Gülen’in tayinini İzmir’in Kestanepazarı Camii’sine çıkarıyor. Burada ilk olarak Ali Rıza Güven’le tanışıyor.”¹³⁶

Bu konuda bir belge de Fatih Altaylı’dan geldi. Geçtiğimiz yıllarda Bilgi Üniversitesi rektörlüğünü yürüten ve mason olan Remzi Sanver’i programına konuk alan Fatih Altaylı, Fetullah Gülen hakkında ilginç bir iddia ortaya atmıştı. Altaylı, “Gülen’e dedim ki, ‘size Neo-İslamik Mason diyebilir miyiz? Çünkü masonlarla paralel fikir ve amaçlarınız var’ dedim. Gülen de bana dönüp ‘Masonluk kötü bir şey değil, tabii ki diyebilirsiniz’ dedi. Ben de çok şaşırdım açıkçası ve birkaç kez yazdım bu konuyu.”¹³⁷

Yorum yapmadan sizlere havale edelim artık bunun yorumunu:

“Fethullah Gülen’in kirli ilişkilerini, emekli vaiz Cemal Esirger’in Diyanet’e yıllar önce yazdığı şikayet mektubu ortaya koydu. Esirger daha o zaman Gülen’in Yahudi cemaatinden çantayla para aldığını açıkça yazmış ve “Kendini ‘Mehdi’ ilan eden bu şahıs ajan gibi çalışıyor” demiş.

Esirger, mektubunda Gülen’in Yahudi cemaatiyle ilişkilerine de dikkat çekti: “Kendisi özel olarak esnaf, zanaatkar ve Yahudi cemaat-

136 <http://www.habervaktim.com/video-galeri/gulenin-mason-ustadi-kim-8103.htm>; <http://313muhammedi.blogspot.com.tr/2015/05/fethullah-gulen-in-masonluk-belgeleri.html>

137 <http://313muhammedi.blogspot.com.tr/2015/05/fethullah-gulen-in-masonluk-belgeleri.html>

tiyle çok özel ilişkiler içinde olduğunu ve Yahudi cemaatiyle haftada iki kez toplantı yaptığını ifade etmiştir. Benim birkaç kez şahit olduğum Yahudi cemaatinden olduğu söylenen Ekrem isimli şahıstan çanta içinde para aldığını, bunu da öğrencilerin barınma, yiyecek, kıyafet ihtiyaçlarını karşılamak için Yahudi cemaatinin her ay derneğe bağışta bulunduğunu ifade etmiştir. Kendini ‘mehdi’ ilan eden bu şahsın ajan gibi çalıştığını belirtmeden geçemeyeceğim.”¹³⁸

Yıllarca en yakınında olanlardan ve bir zamanlar “halefi” sayılan Latif Erdoğan’ın ifadelerine bakar mısınız: “Yıllarca cemaat içinde olan, soruşturma açıldıktan sonra tanık olarak ifade veren Latif Erdoğan, ‘suç örgütünün’ CIA ile bağlantısını Yahudi görevlilerin Fethullah Gülen’i nasıl sorguladıklarını anlattı. Cemaat üyelerinin ABD’de ‘Charter School’ denilen okullarda yetiştiğini ifade eden Latif Erdoğan, cemaat kadrolarının gittikleri ülkede ilk olarak ABD Büyükelçiliğini ziyaret ettiklerini ve orada ‘biat’ tabir edilen yeminle göreve başladıklarını söyledi.

Fethullah Gülen hakkında açılan “suç örgütü” soruşturmasında tanık olarak ifade veren Latif Erdoğan’a yöneltilen sorular, savcılık tarafından kapsamlı bir araştırma yapıldığını ortaya koyuyor. Soruşturma kapsamında iki kere evinde ifade veren Latif Erdoğan’a, cemaatin devlet kurumları arasındaki yapılanması, dış ülke istihbaratlarıyla ilişkileri, cemaatte kullanılan terimler, dış bağlantıları gibi bir çok soru yöneltildi.”¹³⁹

138 Haberin gerisini derseniz şu kaynaktan okuyabilirsiniz; <http://www.aksam.com.tr/guncel/gulene-yahudi-cemaatinden-cantayla-para-geliyordu/haber-394235>

139 <http://www.ulusalkanal.com.tr/gundem/yahudi-ajanlar-fethullah-guleni-sorguladi-h40812.html>

“Amerika’da Faaliyet Gösteren Yahudi Lobilerinin İlginç Ziyareti: Bir tesadüf müdür bilemem ama tam da 28 Şubat’tan bir yıl sonra AYOBK (Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı) adına bir heyet Mart 1998’de gerçekleştirdiği Türkiye ziyaretinde Fethullah Gülen’i de unutmadılar. O dönem bazı çevrelerce 28 Şubat’tan memnun olan Yahudi Lobilerinin bu sürecin mimarı ve hayata geçirilmesi sırasında rol alan isimlere teşekkür maksatlı bu ziyaretin gerçekleştirildiği konuşulmuştu.”¹⁴⁰

Fethullah Gülen Yadudiler hakkında önceden söylediği bazı sözlerden dolayı pişmanlık duyduğunu söylemiştir: “Fethullah Gülen, ABD’nin ünlü dergisi The Atlantic’e özel bir röportaj verdi. Jamie Tarabay imzalı röportajda, ‘İfade özgürlüğü’nden’ İslam’da kadının rolü’ne, Gülen’in neden Türkiye’ye dönmediğinden, Musevilere dair görüşlerine kadar pek çok konuya değiniliyor.

Geçmişte Museviler ve İsrail hakkındaki bazı söylemlerinizi anti-semitik olarak algılandı. Buna cevabınız nedir?

Farklı açılardan bakabiliriz bu meseleye. Birincisi; insanın düşüncelerinde değişiklik olması her zaman için söz konusudur. Nitekim yıllar önce bir yazıda bunu “Sen, dünkü ‘sen’, beriki de dünkü ‘o’ mudur? Demek ki yarınki sen ‘sen’, o da ‘o’ olarak kalmayacaktır” şeklinde ifade etmişim.

140 <http://www.usakhabermerkezi.com/fethullah-gulenin-yahudi-lobileriyle-isi-ne-makale,151.html> Ayrıca bkz. “10 Mart 1998 tarihli Zaman Gazetesi’nde Yahudi Lobilerinin ziyaretini 28 Şubat 1997’de başlayan o malum sürecin teşekkürü niteliğinde olduğu iddialarını neredeyse doğrulayan bir haber yayımlandı. Zaman Gazetesi İstanbul Muhabiri Selçuk Gültaşlı’nın haberine göre AYOBK, Türkiye’de bir dizi ziyarette bulunmuş, “hocaefendi”de bu ziyaretlerden nasibini alan isimler arasında yer almış.” A.y.

Muhataplarınızın söz ve davranışları sizin o mevzudaki yorumlarınıza tesir edebilir. Özellikle 90'li yıllarda içine girilen diyalog sürecinde muhataplarımızı daha iyi tanıma imkanı buldum ve daha evvelki genellemeci söylemlerimi tashih etme ihtiyacı hissettim.

Kemali samimiyetle itiraf etmek lazım ki ayet ve hadisleri yanlış anlamış ve yaptığım izahlarda yanılmış, olabilirim. Şunu anladım ve daha sonra belirttim ki Kur'an'da veya sünnette yer alan eleştiri ve lanetlemeler belli bir inanca bağlı insanlara değil herhangi bir insanda olacak karakteristiğe yapılıyor. Bazen sözlerim amacı dışına çıkarılıyor. Bazı maksatlı çevreler konuşmanın bütünlüğünü bozup, montajlayarak sizin demediğiniz, demeyi hiç bir zaman düşünmediğiniz şeyleri size söylüyor. Bizim diyalog adına ortaya koyduğumuz gayretleri bazı kesimler 'Müslümanların Yahudi ve Hıristiyanlara bakışını yumuşatıyorsunuz' diye tenkit ettiler. Peygamber (s.a.v) Efendimizin sünnetinde olmayan hiçbir şeyi yapmadım. 'O da bir insandı' diyerek yanlarından geçen bir Yahudi cenazesine ayağa kalkan Efendimizi (s.a.v). Geçmişte İsrail'in kimi icraatlarını tenkit ettim doğru, ama masumların hayatına kasteden intihar saldırılarını da lanetledim."¹⁴¹

İşte bu konuda son görüşlerinden birisi: "Fetullah Gülen, Yahudileri ve Hıristiyanları kınayan ve azarlayan âyetler ya Hz. Muhammed (s.a.v.) döneminde yaşayan ya da kendi peygamberlerleri döneminde yaşayan bazı Yahudi ve Hıristiyanlar hakkındadır."¹⁴²

"Herkes kelime-i tevhidi esas alarak çevresine bakışını yeniden gözden geçirmeli ve ıslah etmelidir. Hatta kelime-i tevhidin ikinci

141 http://www.milligazete.com.tr/haber/Gulenden_en_son_ilginc_Yahudi_aciklamasi/289865#.VWOL80_tmko

142 M.Fethullah Gülen, Küresel Barışa Doğru, s.45.

bölümünü, yani ‘Muhammed Allah’ın Rasûlüdür’ kısmını söylemek-sizin sadece ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet bakışıyla bakmalıdır.”¹⁴³

“ABD merkezli Yahudi Gazetesi Jewish Daily Forward, Gülen Cemaati lideri Fethullah Gülen için “Philosemitic,” yani “Yahudisever” İmam tanımını kullandı. Takvim gazetesinin haberine göre gazete Gülen Cemaati’nin çalışma prensibi ise şu şekilde açıklandı: “Devlete ve hükümetlere karşı çalışmanın çok yıpratıcı olabileceğini gören Hizmet Hareketi, sessiz bir şekilde destekçilerini devlet kurumlarında önemli görevlere getiriyor. Sistemi değiştirmeye çalışmak yerine mevcut sistemde sahip olabilecekleri en yüksek yetkilere ulaşmaya çalışıyorlar. Bu sayede güçlenip iç siyasette çok güçlü bir konuma geliyorlar. Hizmet Hareketi şu an yargı ve emniyette büyük güç sahibi.”¹⁴⁴

“Sen Bizim Mesihimizsin”

Fethullah Gülen’in mason localarıyla bağlantılarını ortaya çıkaran Yeni Şafak, şok bir belgeye daha ulaştı. İzmir’e vaiz olarak atanan Gülen, Sabetay Sevi’nin yaşadığı eve yaptığı ziyareti ve burada yaşadıklarını özel bir sohbette anlattı. Sohbeti orada bulunan bir kişi kayda aldı. Bu kayıtlara göre Gülen, Sabetay Sevi’nin evinde mihamdarlık eden Yahudilerin kendisine dönerek “Hz. İsa geldiğinde derin imanı ve hikmeti ile nuru olan müminler tarafından hemen tanınacaktır. Muhterem Gülen sen bizim Mesihimizsin” dediklerini

143 M.Fethullah Gülen Küresel Barışa Doğru Kozadan Kelebeğe Gazeteciler Ve Yazarlar Vakfı Yayınları sayfa 131.

144 <http://www.islahhaber.net/55189--37077.html> ve <http://www.habervitrini.com/gundem/yahudi-gazetesinden-fethullah-gulene-buyuk-onur-751273/>

anlattı. Durum karşısında şaşkınlık yaşadığını belirten Gülen, “Şaşkınlıklar içerisinde kaldım. Kendimi toplayarak ismi Rahim, ismi Hakim.. geldi isem Efendimiz’in ümmeti olarak geldim” dedi.”¹⁴⁵

“İnsanlığın nefsu emmaresi ve Deccal’in gönüllü askerleri olan Yahudilerin Siyonist önderleri, İslam’ın etkinliğini kırmadan yeryüzünde tam ve sağlam bir hâkimiyet kuramayacaklarının farkındaydı. Müslümanları Kur’an-ı Kerim’in ahkâm ve ahlakından uzaklaştırmadıkça, kendi zulüm ve sömürü sistemlerini, özellikle İslam ülkelerinde uygulayamazlardı. Müslümanları İslami inanç ve amaçlardan uzaklaştırmanın ise iki yolu bulunmaktaydı:

1- Baskı ve barbarlıkla, dini yasaklamak, İslam’ı hayatın dışında tutmak,

2- Dini yozlaştırmak, İslam’ı ruhsuz ve şuursuz bazı gelenekler ve taklit edilen dini törenler haline sokmaktı...

İslam tarihi boyunca kâfirler Kur’an’ın hem kelamını hem anlamını, açıkça inkâr ettikleri halde, münafıklar ise lafzını kabul ve iman ediyor görünüp, ayet ve hadislerin manasını te’vil, ahkâmını iptal yoluna sapsmışlardı. Örneğin bazıları namazı emreden ayetlerin hak olduğunu, ancak “namazın mü’minin manevi miracı sayıldığını ve kendilerinin zaten fikren ve kalben sürekli Allah’ın huzurunda bulduklarını, bu nedenle artık beş vakit eğilip doğrulmaya ve kuru merasimle uğraşmaya gerek kalmadığını” ortaya atmışlardı. Bazıları cihad ayetlerinin Allah’ın bir emri ve İslam’ın gereği olduğunu söylüyor ama, “cihat tüm kötülüklerden ve şeytani melekelerden kurtulmak üzere sürekli yapılan nefsi mücadeledir. Bu nedenle sal-

145 <http://www.yenisafak.com.tr/gundem/gulen-sen-bizim-mesihimizsin-2116375>

dırgan kâfirler ve zalim güçlerle uğraşmak beyhudedir” şeklindeki safsatalarla toplumu uyuşturmuşlardı.

Şimdi Fetullah Gülen de “Kur’an ayetlerinde ve hadisi şeriflerde Yahudilerle ilgili lanetler ve eleştiriler, her kavimden çıkabilecek bazı insanların bozuk karakterine yönelik uyarılardır, bunları bütün Yahudileri kapsayan tarif ve tehditler olduğunu sanmak yanlıştır, ben de 60 yıldır böyle düşünüp yanıldığımı yeni anlamışım” şeklinde beyanlar da bulunarak, haşa;

a- 1430 yıldır, yüz binlerce müçtehit ulemanın, müfessir ve muhaddis zatların Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili ayet ve hadisleri yanlış anlayıp, haksız yorumlar yaptıklarını

b- Böylece milyarlarca Müslüman’ı temelsiz ve gereksiz önyargılarla Yahudilere karşı kışkırttıklarını söylemeye ve Müslümanların duyarlılıklarını körletmeye mi çalışmaktaydı?”¹⁴⁶

Bu konuda sözü çok uzatmayalım. Zira internete giren ve “Gülen ve Yahudiler” diye tıklayan herkes bu mevzuda yüzlerce, binlerce habere bulabilir.

Gülen, Hz. İsa mı?

“A Haber”de yayınlanan Mehmet Ali Önel Yönetimindeki “Deşifre” programı, Fethullah Gülen’in eski talebelerinden Münip Erdem’i konuk etti. Erdem, Gülen’le ilgili çarpıcı iddialar ortaya attı. Fethullah Gülen’in, “Ege’de talebe hizmetini en güzel yapan O’dur” diye tarif ettiği 20 yıl önceki talebesi Münip Erdem, canlı yayında çok çarpıcı açıklamalarda bulundu:

146 <http://www.necmettinerbakan.net/haberler/fethullah-hoca-nin-yahudi-aski-ve-sn-erdogan-in-saskinligi.html>

“Bu hususu 20 yıl sır olarak sakladım, fitneye sebep olmamak için hiç kimseye söylemedim. Fethullah Gülen hakkındaki benim kanaati katiyem fevkalade müspet idi. Fakat 17 Aralık’tan sonra Latif Erdoğan kardeşimin söylediklerini dinledikten sonra uzun uzun düşünmeye başladım, kanaatlerim değişti eski kanaatimin müspet olduğu karşılığında bugün menfi bir kanaat hasıl oldu.

Hocaefendi’nin en yakınında bulunan talebeleri Hocaefendi’nin Hz. İsa olduğu kanaatini taşıyor hoca efendinin cemaat tarafından Hz. İsa olarak bilinmiş olması kendi aralarında bir sır olarak saklandı senelerce saklandı.

Hoca efendinin kendisine dedim ki: “Hocam siz Hz. İsa mısınız?” Yüzü kıpkırmızı oldu, tutarsız cümleleri peşi peşine eklemeye başladı. ‘Ben Hz. İsa’yım’ diyemedi, ‘Hz. İsa değilim’ de diyemedi. O kadar sıkıntılı bir hava meydana geldi ki soruyu sorduğuma bin pişman oldum.”

Programda söz alan “İttihad Yayınları” Genel Müdürü Mesut Zeybek de Munip Erdem’in iddialarını desteklerken sözlerini şöyle sürdürdü:

“İzmir’de İmam Hatip’te okudum. Fethullah Hoca 1967 -68’lerde Kestane Pazarı’nda vaaz verirdi. Orada tanıştık. Kestanepazarı Camii’ne 50 metre mesafede dükkanımız vardı. İzmir’de 1971 muhtırasının ardından Nurculuk davasında ileri gelenleri topladılar. Ben de mahkemeleri takip etmek için gittim. Orada Nurcuları daha yakından tanıdım. Mahkemeler devam ederken Nur talebeleriyle tanıştım ve derslerine gitmeye başladım. Sonraki dönemde ben de 5-6 ay hapis yattım. Gülen’in Nurlarla ilgisi olmadığını ilk o dönemde öğrendim. ‘Gülen’in Hz. İsa olduğu’ iddiaları 40 yıl öncesine dayanıyor. Cemaat-

tin dar çevresi de buna inandırılmış. İzmir’de bu yöndeki dedikoduları kendisine sorduk. Öfkelendi. İddiaları da yalanlamadı.” dedi.¹⁴⁷

Allah aşkına durup dururken bir kanaat oluşur mu? Ateş yanmayan yerden duman çıkmayacağı gibi, durup dururken de böyle bir kanaat oluşmaz elbette. Sonra bu fısıltı halinde gizlice yayılırsa efsane daha da büyür.

Sonra öğrendik ki bu bizi şaşırtan, “olamaz öyle şey?” dedirten konu, cemaatte yıllar yılı bilinen ve kabullenilen bir durum imiş. FETÖ/PDY (Fethullahçı Terör Örgütü ve Paralel Devlet Yapılanması) davası başladığında bu hakikat gün yüzüne çıktı. İşte size F. Gülen’in yakın ekibinden iş adamı Alaaddin Kaya’nın FETÖ/PDY içinde yer almasına dair sorgulamada verdiği ifadesinden üç cümle: “Örgüt mensupları tarafından Fetullah Gülen’in ‘Mehdi/Mesih’ olarak görülmesi konusunu en tehlikeli konu olarak görüyorum. Bu işin tehlikesi de 15 Temmuz darbesi ve benzeri olayları koşulsuz itaat olarak yapmalarıdır. Ben kendisini asla Mesih/Mehdi olarak görmüyorum.”

Demek “diyalog” sapıklığının altı boş değilmiş, meğer çok erken zamanlarda doldurulmuş imiş. Demek Papa’ya “hizmetinizin bir parçası olmak istiyoruz” demenin alt yapısı çok öncelerden oluşturulmuş. Demek Odesa’dan Gülen’e gelen Hıristiyanlar “Odesalı Hristiyanlara nasihat et” dediği zaman, “papazlarını iyi dinlesinler” diyerek İslam’ı dünyaya tebliğ etme, kendi ifadesiyle “şahbâl açtırma” davasının çerçevesi çok önceden iyi çizilmiş imiş.

İçimizde yaşayanlar kısık seslerle de olsa kırk yıldır yazıyor ve konuşuyorlar da bizler onları duymuyor veya anlamıyorsak, ne yazık

ki biz aldatılmayı hak etmiş demektir. Sonra sırtımızdan bir hançer yiyoruz, “vay bizi arkadan vurdular” diyoruz. Hakkımız yok şikayetlenmeye. Bence bu kadar uzun bir süredir aldanmanın ayıbını ona buna atmayalım, kendimizi kınayalım. Biz bugün kendi cehalet ve gafletimizin cezasını çekiyoruz. O ve yanındakiler elbette ihanetlerinin karşılığını dünyada da ahirette de alacaklar, ama bu bizi mazur kılmıyor. Bu ihaneti erken görerek zamanında tedbir alsaydık, bunun için çabalasaydık, felaketin boyutları belki bu kadar olmayacaktı. Ne diyelim, Allah bizi af ve ıslah eylesin, musibetimizi merhamete çevirsin. Bundan sonrası için ders ve ibret olur inşallah.

İlimli İslam Projesi

Gülen’in ikinci ihaneti, Amerika’nın “İlimli İslam” projesine alet olarak İslam’ı tahrif ve tağyir, yani bozma ve değiştirme, içini boşaltma ve sulandırma çabalarıdır. Bundan da amacı uluslararası güçlere dayanarak kendini iktidara taşımaktır. Fakat Gülen’in takiyesi çok güçlü olduğu için onu zaman ve zemin içinde doğru anlamak hayli müşküldür. Onun hakkında hacimli bir kitap yazarak “hangi Gülen?” diye sorduk. Çünkü bu adam zaman ve zemine göre konuşmaktadır. Cebinde bir sürü maske vardır. Cemaat ve cemiyete, zaman ve zemine göre bunlardan birisini takarak konuşur ve iş yapar.

Evet, “İlimli İslam” bir ABD projesidir. Daha doğrusu onun öncülüğünde dünya siyonizminin bir projesidir. Ne var ki çıkarları uğruna bütün Batı dünyası bunu desteklemektedir. Bu projenin gerekçesi şudur: “İslam Allah’ın dinidir. Bu yüzden tam inanmış bir Müslümanı kolay kolay İslam’dan ayıramazsınız. Ne varki Müslümanlar İslam’ı bilip yaşadıkları sürece bizim amacımız olan Hıristiyanlığı

dünyaya yaymamız ve o görüntünün altında bütün dünyayı sömürmemiz, zulümlerimizi devam ettirmemiz mümkün değildir. Öyleyse yapılacak iş, gerçek İslâm'ı öğretmemek, Müslümanlara dinlerini unutturmaktır. Bu mümkün değilse, İslâm'ı tahrif ederek, değiştirip bozarak etkisiz kılmaktır.

Bunu yapabilmek için mümkünse İslâm'ı hiç gündeme getirmemek gerekir. Müslümanlara İslâm'ı unutturmak yani. Bu mümkün olmuyorsa, şunlar yapılmalıdır: İslâm'ı kuşa çevirerek sıradan bir din, mesela Hıristiyanlığa benzetmek için reform yapmak. Yani İslâm'ın içini boşaltmak. Yani onun dünyaya bakan ve aleme nizam veren, devlet ve sistem kuran şeriatını, yani kanunlarını, yasalarını yok saymak. İslâm'ı Müslümanları savunacak olan "cihat" kavramını yok etmek. İnsanları cihattan ve şehadetten soğutmak. "İslâm da Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi, devlet ve yasalardan uzak, inanç, ibadet ve ahlak isteyen bir dindir" demek. Buradan doğan boşluğu da Batının demokratik sistem ve laik kanunları ile doldurmak. Batının bireysel ve kurumsal değerlerini, kültür ve hayat tarzını "çağdaşlık ve uygarlık" adı altında bir din gibi sunmak. Bunun dışındaki değerleri ve yaşama biçimlerini gericilik, tutuculuk, yobazlık ve çağdışılık olarak kabul ettirmek.

Bunu sağlamak için, yukarıda anlattığımız gibi, "semavî dinler, İbrahimî dinler, ilahî dinler" adı altında bu üç dini eşitlemek. Böylece insanları Allah katında geçerli biricik ilahî din olan İslâm'dan mahrum etmek. Maalesef Fethullah Gülen ve üst düzey cemaati, bir yandan ABD ve Dünya Siyonizminin, bir yandan da Vatikan'ın, eskiden "İslamizasyon" dediğimiz, şimdikilerin "İlmî İslâm" dediği bu "İslâm'ın içini boşaltma, şeriatsız bir İslâm oluşturma" ile, "demok-

rasi ve laikliği benimsemiş, hayat tarzı ve yaşama biçimi Yahudi ve Hıristiyanlardan farksız Müslümanlar yetiştirme” amacını benimseyip kabul etmişlerdir. Hatta yukarıda yazmıştık, Fethullah Gülen’in Papa’ya mektubunda ve görüşmesinde, onların dünyayı Hıristiyanlaştırma projesi için “hizmetlerinizin bir parçası olmak istiyorum” dediği meşhurdur.

Bu yazdıklarımızı afaki olarak kabul edenlere 15 temmuz darbe teşebbüsünü hatırlatırım. Hatırlarsanız yukarıda bunu yazmış ve bazı bazı sorular sorarak konuya açıklık getirmiştik, şimdi tekrar etmeyelim. Elbette Amerika ve Avrupa F. Gülen darbesine destek vererek Türkiye’de bir İşlam devletinin kurulmasını istemedi. “Batı İşlam devleti için mi çalıştı” demek kadar şuursuzluk olamaz. Dünyanın her yerine Hıristiyanlık, laiklik ve demokrasi isteyen Batı’nın, bunları reddederek kendi hakimiyetini kurmak isteyen İşlam’a destek vermesi, mümkün değildir. Hain Gülen’in “Biz takiyye yaparak Batı desteğini almaya çalıştık. Başarılı olup ipleri ele aldığımızda Batının da, Hıristiyanlığın da, laikliğin de canına okuyacağız” demesine ancak kargalar güler, haşhaşiler inanır.

Kibri aklını almış bu kişi Batının bir oyuncağıdır. Adını kainata öğretmek adına “laiklik” ve “demokrasi” çatısı altında İşlam hukukunu, yani fıkh ve şeriatı atarak İşlam dininde reform yapmak istiyor. “İlimli İşlam” dedikleri budur. Bu İşlam’ı kuşa çevirmektir. Bu tahriftir, tağyirdir. Yani bozma ve değiştirmedir. Bunu yapmaya kimsenin gücü yetmez. Olsa olsa kendisini dinden çıkarır.

Dikkat buyrun, şimdiki batıl Hıristiyanlık da kendi zamanında Hz. İsa Peygamber Efendimiz aracılığıyla sunulan “İşlam Dini” idi. Sonra bu hak dinin Pavlos eliyle şeriat kısmı çıkarılıp atıldı ve kuşa

çevrilerek bu hale getirildi. Yani devlet ve yönetim kısmı atıldı. Güya o Sezar'ın hakkı idi, ona verildi. Gerisi de güya tanrının hakkı idi, o da ona verildi. İşte "Sezar'ın hakkı Sezar'a, tanrının hakkı tanrıya" sözü oradan kaldı. Böylece Hıristiyanlık bir hak din iken batıl dine çevrildi. Başka bir deyişle, "ilahî" bir din iken, "beşerî" bir din oldu.

Tekrar edelim; "İlimli İslâm" demek, Pavlos'un Hıristiyanlığa yaptığını İslâm'a yapmak demektir. Yani "İslâm üzerinde operasyon yaparak onun protestanlaştırmak" demektir.

Kimse, Batı'ya ve Vatikan Hıristiyan Devletine "ben size hizmet etmek istiyorum" diyecek kadar onlarla içli dışlı olmuş birisi hakkında, "cehaletinden ve şuarsuzluğundan ne dediğini bilmemiş" diyemez. Çünkü bu söz, döner diyeni vurur.

Gülen İhaneti Üstlendi

Daha önce Pavlus'tan biraz bahsetmiş veîcini boşaltarak hıristiyanlığa yaptığı ihaneti, tevhit dinini nasıl teslis ile şirke çevirdiğini anlatmıştık. Meşhur "Sezar'ın hakkı Sezar'a, Tanrının hakkı tanrıya" ondan sonra darbı mesel olmuştur.

Şimdi Gülen, bir ABD projesi olan "İlimli İslâm" ile aynı işi yapmaya çalışıyor: "Tanrı'ya iman ve ibadet et, ahlaklı ol. Fakat yasama ve yargıyı da tıpkı yürütme gibi insanlara bırak. Batı'nın evrensel kanunlarını al, demokrasi ve laiklik ilkeleri ile devleti ve milleti idare et."

Tabi biz o zaman "hangi devlet?" diye sormayacağız. İlahî kanunlar ve ahlak olmadıktan sonra geriye kalan, bütün dünyada olduğu gibi siyonizmin ve uluslararası sermayenin belirlediği devletten başkası olmayacaktır.

Bizde bunu Batıcılar, Kemalistler anlamayabilirler. Genellikle Kemalistler, laikçi, batıcı, liberal, demokrat gibi kimlik taşıyanlar Gülen’i anlamakta zorluk çekiyorlar. Nasıl bir tavır alacakları konusunda da şaşkın ve çelişkilidirler. Maalesef emekli Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ gibi, bulunduğu makam itibariyle doğru bilgiyle donanmış olması gereken nice insan hala onu “laiklik karşıtı bir din devleti kurmak isteyen gerici, yobaz” zannediyor.

15 Temmuz darbesinden sonra yapılan röportajda Başbuğ bunu söylediği zaman Ahmet Hakan soruyu yapıyor: “Efendim, biraz önce dediniz ki, bu işi F. Gülen yapamaz. Arkasında başka güçler var. O güçler de CIA ve benzeri güçler. O zaman akla şu soru geliyor: CIA veya ABD, Türkiye’de bir şeriat devleti olsun mu istiyor?”

İlker Başbuğ donup kalıyor. Öyle ya, Amerika bunu ister mi? Taliban bir İslam devleti kurdu diye Afganistan’ı işgal etmesi ortada. Cezayir, Mısır, Libya, Türkiye vs. yerlerde hep darbeci besleyen Amerika İslam coğrafyasında bu amaçla dolaşiyor zaten. Hakiki İslam yok olsun istiyor. Yok olmazsa bari yerine “İlmli İslam” hakim olsun istiyor. İlmli İslam, içi devlet, yönetim, kanun ve cihat esaslarından arındırılmış, Batının değerlerine teslim olmuş bir İslam’dır.

Soru hâlâ ortada. ABD, F. Gülen’i “İslam devleti kursun diye mi destekledi?”

İnsan ne kadar cahil olursa olsun, bu soruya “evet” diyemez. Bu tamam. Peki, o zaman bir “hoca”yı niye destekledi?

İşte meselenin püf noktası burada. O desteklediği bir “hoca” değil, İslam’ı bozmak, değiştirmek, hak din olmaktan çıkarmak isteyen bir Batı maşasıydı. İslam’a en büyük tuzağı kuruyordu.

Nasıl mı?

“İslam laiklik ve demokrasiyi kabul eder” diyerek tabii, saf, orijinal İslam yerine ılımlı İslam’ı koyarak. O zaman adı Müslüman, yaşantısı Hıristiyan olan bir devlet ve toplum meydana gelecektir. Arada bazıları namaz kılacakmış, oruç tutacakmış, hac ve umreye gidecekmiş, toplanıp zikir çekeceklermiş, bunun Batıya, yani laiklik ve demokrasiye bir zararı yok, varsın yapsınlar. Önemli olan devlettir, idaredir, kanunlardır, genel yaşama biçimidir. O Batı tarzında olsun, yeter!

Şimdi anladınız mı Amerika nasıl olur da bir “hoca” denilen adamı destekler? Peki, sayın emekli generalimiz de anlamış mıdır?

Her neyse, işte gülen, bu projeyi dünyada uygulamak ve geliştirmek, böylece ABD ve Dünya Siyonizminin amacı doğrultusunda çalışacak insanları yetiştirmek maksadıyla, sadece Türkiye’de değil, ABD’den ve arkasındaki karanlık güçlerden icazetli olarak dünyanın 160 küsur ülkesinde okullar açtı. Bu okullar onun en çok övündüğü ve başkalarının kalbini kazandığı en saygın ve prestijli işi idi. bu yüzden içte ve dışta itibar gördü, sevildi ve sayıldı. Tabi Müslümanlar olayın iç yüzünü bilmiyorlardı. “İslam’ın ve Türklüğün tebliği” zannederek aşka gelip ağlıyor ve Güleni teşekkürle boğuyorlardı. Kafirler ise işin içi yüzünü bildiklerinden seviniyor ve müşterek hareket ediyorlardı. Bu okulların mecburi yabancı dili İngilizce idi. Türkçe de seçmeli ders olarak konulmuştu. Bu oran ise % 10’nu geçmiyordu. Burada yetişen zeki gençler, İngilizce ile Batı kültürünü alacaklar, demokrasiyi ve laikliği özümseyeceklerdi. Bundan dolayı İngiltere Gülen ve cemaatine teşekkür ederek ödül verecektir. Bu okullar hakkında yukarıda yeterli bilgiler verildiği için tekrar etmeden hatırlatıp geçelim.

BAŞKA OLUMSUZ ÖRNEKLER

Diyalogta Olumsuz Örnekler

Bu konuda bir başka dikkat çeken isim galiba Süleyman Ateş oldu. Süleyman Ateş'in tefsir alanında yaptığı çalışmalarını, daha başka ilmî çabalarını ve emeğini takdir etmemek mümkün değildir. Elliye aşan kitaplar, onlarca kitap çevirileri, binlerce makale bir yana, 12 büyük cilt tefsir, bunun 6 ciltlik özeti ve 30 cilt Kur'an Ansiklopedisi. Maşallah, sübhanellah.

Ancak Süleyman Ateş gerek tefsirinde, gerekse Kur'an Ansiklopedisi ve medyadaki yazılarında mutedil hıristiyanların da cennete gireceğini yazar. İşte bir pasaj: "Hz. İsa'nın dinine tâbi olanlara nasrânî, çoğulu nasârâ denilir. Avrupa dillerinde isâ anlamında Christ adına nisbetle nasrânîlere Christian, Türkçede Hıristiyan denmektedir. Hıristiyanların çok çeşitli mezhepleri vardır. Kur'an'ın cennetle müjdeledi Hıristiyanlar, üçlemeye inananlar değildir. Çünkü Kur'an, Allah'ın üç elemendan oluştuğunu, yahut İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu söyleyenleri kâfir olarak nitelendirmektedir. Ama Hz. peygamber döneminde Hıristiyanların hepsi teslisçi değildi. Allah'ın birliğine inanan ve yalnız O'na tapanlar vardı. İşte Kur'an, bu muvahhid (monofizit) Hıristiyanları da, güzel ahlak ve amel sahibi oldukları takdirde cennet ile müjdelemiştir."¹⁴⁸

148 Prof. Dr. Süleyman Ateş, Kur'an Ansiklopedisi, Kuba Yayınları: 8/239-245.

Ancak İslam alimlerinin nerde ise tamamı Yahudi ve Hıristiyanların kendi dinlerinde kaldıkları sürece “kafir” olacaklarını bildirmiş ve ahirette yerlerinin cehennem olduğunu, asla cennete giremeyeceklerini söylemişlerdir. Fakat bu Yahudi ve Hıristiyanlar, muharref olan batıl dinlerini terkedip, Hz. Muhammed’i (s.a.v.) “peygamber” olarak tanır da Allah Teâlâ’nın katından getirdiği Kur’an-ı Kerim’in tamamına iman edip amel ederlerse, Müslüman olur ve her Müslüman gibi cennete giderler. Asr-ı saadette bunun olumlu ve olumsuz çok örnekleri vardır.

Yahudi ve Hıristiyanlar Cennete Girecek mi?

Yine Süleyman Ateş, kendi internet sitesinde, bir soruya şöyle cevap verir: “Hıristiyan ve Yahudilerin cennete girmeleri ile ilgili... Hocam selamlar, saygılar... Bazı katı kuralcı hocalar sizin “Allah’a, ahirete iman edip salih amel işleyen” Hıristiyan ve Yahudilerin cennete gireceğini söylemenizi kabul etmiyorlar ve reddediyorlar. Acaba İslam tarihinde bu görüşte olan âlimlerden bazılarının ismini yazabilir misiniz? Ben sizin görüşünüzü kabul ediyorum ve akla uygun görüyorum. Ancak ispat açısından soruyorum. Hürmetlerimle.

Cevap: İmam Kuşeyrî’nin (Vefat tarihi: 465 H.) *Letaifu’l-İşarat* adlı eserinde¹⁴⁹ Bakara Suresinin 62. âyetine yaptığı tefsire bakabilirsiniz. Kuşeyrî söz konusu âyetin tefsirinde şöyle diyor: “Asıl bir olunca yolun ayrılığı, güzel kabul görmeye engel olmaz. Her kim yüce

149 Delil almak için bula bula içi tevilat ile dolu bir tasavvufi tefsir buldu. Yanlış anlaşılmasın, biz bir ekiple bu tefsiri baştan sona okuduk ve kendi alanında çok beğendik. Buna rağmen onda bile açık bir beyan yok. Nerde kaldı bizim genel ve özellikle de ahkam tefsirlerimiz?

Allah'ın âyetlerini doğrular, O'nun kendi zâtı ve sıfatları hakkında söylediklerine inanır; şer'iatin farklı olması, isim ayrılığı, rızâyı kazanmaya zarar vermez. Bundan dolayı (Allah ta'âlâ): 'İman edenler, yahûdî olanlar...' dedi. Sonra da: 'Bunlardan her kim inanır...' dedi. Yani ma'rifet(gerçek bilgi)lerde ittifak ederlerse, hepsine de güzel gelecek ve bol sevâb vardır. Mü'min, Hakk'ın güvencesinde olandır. Kim yüce Hakkın güvencesinde bulunursa, elbette onlara korku olmaz ve onlar üzülmazler."¹⁵⁰

Kuşeyrî, Mâide Sûresinde yinelenen aynı âyet için de şu tefsîri yapmıştır: "(Yüce Allah) Bildirdi ki: 'İnsanlar tevhîd temeli üzerinde birleştikten sonra hâlleri değişik olsa da va'idden güvencede olur (cehenneme girmez, cezâ görmez), bol mükâfâta ererler."¹⁵¹

Kur'an-ı Kerîm, Allah'ın bu geniş rahmetini tevhîd erbabına sunmuş iken bizim Allah'ın rahmetini daraltmaya; son din mensuplarından başka kimsenin cennete girmeyeceğini iddiâ etmeye hakkımız var mı? Kur'an, peygamberler ve İlâhî dinler arasında bir ayırım yapmıyor ki!¹⁵² Son din ne ise, ilk din de odur. Peygamberin misyonu, yeni din icâdetmek değil, İbrâhîm'in getirdiği tevhîd dinini aslı sadeliğine kavuşturmak; kendinden öncekileri kendisine tâbi kılmak değil; İbrâhîm'e ve onun soyundan gelen peygamberlere uymaktır.¹⁵³

150 Letâifu'l-Işârât: 1/96

151 Letâifu'l-Işârât: 1/134

152 Hayretler içinde okuyorum...

153 Hayretler içinde okuyorum... Az önce "Son din ne ise, ilk din de odur" demiştin ya, öyleyse, neden Hz. Adem'in dinine değil de Hz. İbrahim'in dinine uyuyor? Oysa bütün peygamberlerden Allah söz almıştı, "Rasûlullah (s.a.v.) Efendimiz Hazretleri aralarında çıkarsa ona uyacaklardı... Ah hocam ah, bir yanlışı savunayım derken kaç doğruyu yok sayıyorsunuz!..

Görülüyor ki Kur'an, bir milleti topyekün azâba mahkûm etmemiş, indirilen Hak Kitâb'ının ruhuna bağlı kalanların ödüllendireceğini; onun yolundan ayrılanların da cezâlandırılacağını belirtmiştir. Bu, Allah'ın genel yasası, temel prensibidir. Son Peygamber Hz. Muhammed'e inanmış olduklarını söyleyen herkesin de cennete gideceğini söylemez, ancak Allah'a ve âhirete inanıp sâlih amel yapanların cennete vâris olacaklarını vurgular.¹⁵⁴

Büyük İslâm mutasavvıfları hep böyle kapsayıcı düşünürler. İbn Haldun'da da bu görüş vardır. Siz şuraya buraya bakma yerine İlahî Dinlerin Ruh birliği adlı risalemi okursanız delilleri bulursunuz. O bazı hocaların karşı çıkması hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü Kur'an'ın açık beyanına karşı çıkmaktadırlar. Kur'an'a karşı çıkana ne denebilir ki? İşte Kur'an açık ve net olarak der ki: **“Şüphesiz inananlar; Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Sâbiiler (den) Allah'a ve âhiret gününe inanan ve iyi iş(ler) yapanlara, Rableri katında mükâfât vardır; onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.”** (Bakara: 62, Mâide: 69)¹⁵⁵

Süleyman Ateş Yanılıyor

Süleyman Ateş'i Kur'an-ı Kerim için tefsir çalışmalarını ve ona yaptığı Ansiklopedi için tebrik eder, yaşına hürmet, emeğini de saygıyla karşılarız. Ancak hocamız bu konuda ilmî araştırmalar için ka-

154 Müslümanlardan günahkarlar affa mazhar olmazlarsa günahları kadar cehennemde yanacaklar fakat sonra bir gün oradan çıkacak ve cennete gireceklerdir. Bunu sayın Ateş bilmez olabilir mi?

155 http://www.suleyman-ates.com/index.php?option=com_content&view=article&id=233:hristiyan-ve-yahudilerin-cennete-girmeleri-ile-ilgili&catid=32:aralk-2011&Itemid=100

bul edilemeyecek kadar çok dikkatsiz, özensiz, hatalı bir tutum ve fikir üzerindedir.

Bir kere verdiği kaynak ilginçtir. Bu kadar ahkam tefsiri varken, bizim de sevdiğimiz ve takdir ettiğimiz bir alim olan Kuşeyrî ve tasavvuf alanında çok kıymetli bir tefsir olan “Letaif”ten delil getirmesi dikkat çekicidir. Evet, bu kadar tefsir çeşitleri içinde gönül alemine önem veren bir eseri bulması, inanç, akide, mezhepler, hukuk, dil, tarih, sistem ile ilgili alanlarda yazılan binlerce tefsiri görmezlikten gelmesi, ne derece objektif davrandığının alametidir.

Sonra bu mesele din ve akide ile ilgilidir. Bunu doğru anlamak ve öğrenmek için yazılmış o kadar akaid, kelam, hukuk kitaplarını kaynak olarak kullanmayacak, onun yerine mevzu itibarıyla az alakalı bir esere, o da zorlama olarak yapışacaksınız.

Sonra bunlara ne gerek vardı ki hocam, konuyla ilgili onlarca ayetlerin yoruma gerek bırakmayacak şekilde açıktan ve doğrudan söyledikleri yetmiyor muydu? Üç beş kafiri cennete sokacağız diye niye Kur’an ile ters düşmeyi göze alıyorsunuz ki? Allah Teâlâ’nın lanetlediği insanlar için değer mi kendi imanını tehlikeye atmak?

Allah Teâlâ onları Kur’an-ı Kerim’i, içindeki şeriati ve onları getiren sevgili Peygamberimizi inkar ettikleri için kafir sayıp lanetliyor. İşte o ayetlerden bazıları: **“Yahudiler** (peygamberlerle alay ederek) **“Kalplerimiz perdelidir”** dediler. Hayır; küfür ve isyanları sebebiyle Allah onlara lânet etmiştir. O yüzden çok az inanırlar.” (2/88)

“Daha önce kâfirlere karşı zafer isterlerken kendilerine Allah katından ellerindeki (Tevrat’ı) doğrulayan bir kitap gelip de (Tevrat’tan) bilip öğrendikleri gerçekler karşılına dikilince onu inkâr ettiler. İşte Allah’ın lâneti böyle inkârcıdır.” (2/89)

“Allah tarafından kendilerine, yanlarında bulunanı tasdik edici bir elçi gelince ehl-i kitaptan bir gurup, sanki Allah’ın kitabını bilmiyormuş gibi onu arkalarına atıp terkettiler.” (2/101)

“Ehl-i kitaptan çoğu, hakikat kendilerine apaçık belli olduktan sonra, sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü, sizi imanınızdan vazgeçirip küfre döndürmek istediler. Yine de siz, Allah onlar hakkındaki emrini getirinceye kadar affedip bağışlayın. Şüphesiz Allah her şeye kadirdir.” (2/109)

“(Ehl-i kitap:) Yahudiler yahut hıristiyanlar hariç hiç kimse cennete giremeyecek, dediler. Bu onların kuruntusudur. Sen de onlara: Eğer sahiden doğru söylüyorsanız delilinizi getirin, de.” (2/111)

“Allah çocuk edindi’ dediler. Hâşâ! O, bundan münezzehtir. Göklerde ve yerde olanların hepsi O’nundur, hepsi O’na boyun eğmiştir.” (2/116)

“Doğrusu Biz seni Hak (Kur’an) ile müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Sen cehenmemliklerden sorumlu değilsin.” (2/119)

“Dinlerine uymadıkça yahudiler de, hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: Doğru yol, ancak Allah’ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah’tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.” (2/120)

“Yemin olsun ki (habibim!) sen ehl-i kitaba her türlü âyeti (mucizeyi) getirsen yine de onlar senin kiblene dönmezler. Sen de onların kiblesine dönecek değilsin. Onlar da birbirlerinin kible-

sine dönmezler. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, işte o zaman sen hakkı çiğneyenlerden olursun.” (2/145)

“Allah nezdinde hak din İslâm’dır. Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonradır ki, aralarındaki kıskançlık yüzünden ayrılığa düştüler. Allah’ın âyetlerini inkâr edenler bilmelidirler ki Allah’ın hesabı çok çabuktur.” (3/19)

“İbrahim, ne yahudi, ne de hıristiyan idi; fakat o, Allah’ı bir tanıyan dosdoğru bir müslüman idi; müşriklerden de değildi.” (3/67)

“Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden bir guruba uyarmanızdan sonra sizi yeniden inkârcılığa sevkederler.” (3/100)

“Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez.” (5/51)

“Ehl-i kitap ve müşriklerden olan inkârcılar, içinde ebedî olarak kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte halkın en şerlileri onlardır.” (98/6)

Ateş’in Yanlışlarını Düzeltelim

Şimdi gelelim Süleyman Ateş’in kendi yanlış sözlerine ve düzeltilmesine. Cümle cümle işaret edelim Hocanın yanlışlarını, ama kısaca, sözü uzatmadan.

Tırnak içindeki sözler ona, parantez içindeki sözler bize aittir:

“Kur’ân-ı Kerim, Allah’ın bu geniş rahmetini tevhîd erbabına sunmuş iken bizim Allah’ın rahmetini daraltmaya; son din mensuplarından başka kimsenin cennete girmeyeceğini iddiâ etmeye hakkımız var mı?”

Hz. İsa ve Üzeyir’e ‘Allah’ın oğlu diyenler nasıl tevhid ehli oluyorlar acaba? Haklarında bazı farklı hükümlerin olması onları kafir olmaktan çıkarmaz. Nitekim o farklılıklar Mecusiler için de geçerlidir diyenler vardır. Şimdi onlar da mı cennete gidecek? Hiç kimsenin bunlara evet demeye hakkı yok. Bizim ise “hayır” demeye bal gibi hakkımız var.

“Kur’ân, peygamberler ve İlâhî dinler arasında bir ayırım yapmıyor ki!”

El-insaf be hocam, bunu nasıl söyleyebilirsiniz? İslâm’dan başka ilahî ve hak din mi var ortada? İşte yukarıdaki ayetler de orada. Sadece şuna tekrar bir bak: **“Ehl-i kitap ve müşriklerden olan inkârcılar, içinde ebedî olarak kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte halkın en şerlileri onlardır.”** (98/6)

“Son din ne ise, ilk din de odur.”

İşte bu da mugalata, yani demogojidir. Laf ebeliği fayda vermez. İlk din de İslâm idi. Ama zaman içinde bozuldu. Allah bir peygamberle onu yeniledi. Aynen böyle, Yahudilik ve Hristiyanlık da bozuldu, tahrif ve tağyire maruz kaldı. Bu yüzden Allah son Peygamber ile onu hem düzeltti, hem de yeniledi, kemale erdirdi.)

“Peygamber’in misyonu, yeni din icâd etmek değil, İbrâhîm’in getirdiği tevhîd dinini aslı sadeliğine kavuşturmak; kendinden öncekileri kendisine tâbi kılmak değil; İbrâhîm’e ve onun soyundan gelen peygamberlere uymaktır.”

Hiçbir peygamber din icat etmez. Hem peygamber kendinden evvelkilere tabi olmadı. Allah Teâlâ'nın kendisine verdiği kitaba uydu. Tam aksine İbrahim, Musa ve İsa dünyaya gelseler, Peygamberimize uymak zorunda kalırlardı.

Nitekim Hz. İsa inerse, hadislere göre, elinde Kur'an olacak ve onunla amel edecektir.

“Görülüyorki Kur'an-ı Kerim, bir milleti topyekûn azâb mahkûm etmemiş, indirilen Hak Kitâbı'nın ruhuna bağlı kalanların ödüllendirileceğini; onun yolundan ayrılanların da cezâlandırılacağını belirtmiştir. Bu, Allah'ın genel yasası, temel prensibidir.”

Ruhuna bağlı kalmak muğlak bir ifadedir. Hak kitap Kur'ana iman ve itaat edeceklerdir. O zaman da zaten Müslüman olmuş olurlar. Sorun yok.

“Son Peygamber Hz. Muhammed'e inanmış olduklarını söyleyen herkesin de cennete gideceğini söylemez, ancak Allah'a ve âhirete inanıp sâlih amel yapanların cennete vâris olacaklarını vurgular.”

Bu cümledeki demogojiye şapkam olsaydı çıkarırdım. Vay hocam vay... Hz. Muhammede ve getirdiklerine iman eden herkes, günahı sevabından çoksa, Allah Teâlâ'nın rahmeti ve ehlinin şefaati de olmaz ise, günahı mikdarınca cehenneme gitse bile, sonunda ordan çıkacak ve cennete gidecektir. Ancak “Allah'a ve âhirete inanıp” da Hz. Muhammede ve getirdiği şeriata inanmayan Yahudi ve Hristiyanlar ve daha başkaları asla cennete giremeyeceklerdir. Zira imanları tam değildir. İşlediklerine de “sâlih amel” denilemez.

“Büyük İslâm mutasavvıfları hep böyle kapsayıcı düşünürler. İbn Haldun'da da bu görüş vardır.”

Onlara iftira atmayalım lütfen. Velev ki böyle düşünseler bile bizi bağlamaz. Kur'an ve sünnet ortada, itikadi mezhep imamlarımız da ortada. Minderden kaçmayınız sayın Ateş.

“Siz şuraya buraya bakma yerine İlâhî Dinlerin Ruh birliği adlı risalemi okursanız delilleri bulursunuz. O bazı hocaların karşı çıkması hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü Kur'an'ın açık beyanına karşı çıkmaktadırlar. Kur'an'a karşı çıkana ne denebilir ki? İşte Kur'an açık ve net olarak der ki: **“Şüphesiz inananlar; Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Sâbiüler(den) Allah'a ve âhîret gününe inanan ve iyi iş(ler) yapanlara, Rableri katında mükâfât vardır; onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.”** (Bakara, 62; Mâide, 69)”¹⁵⁶

Söyledikleriniz de yazdıklarınız da yanlıştır. Sizi, büyük alimlerin ihtilafsız görüşüne davet ederim. Kur'an'ın açık beyanına maalesef siz karşı çıkmaktasınız. Bir de “Kur'an'a karşı çıkana ne denebilir ki?” diyorsunuz.

Siz söyleyin, ne denir? Sapık mı? Kafir mi?

Aman dikkat edin, zira söyledikleriniz önce sizi vuracaktır. Lütfen bu yanlış ve sapık fikirlerden tövbe ediniz ve bunu insanlara ilan ediniz. Yoksa, sadece kendi vebalinizle kalmaz, kıyamete kadar size inananların günahlarını da yüklenirsiniz. Bunun altından kalkılamaz.

Lütfen, gurur, kibir, kendini beğenmişlik gibi manevi hastalıkların sizi mahvetmesine müsaade etmeyiniz. Biz sizden bunu bekliyor ve bunun için dua ediyoruz.

156 http://www.suleyman-ates.com/index.php?option=com_content&view=article&id=233:hristiyan-ve-yahudilerin-cennete-girmeleri-ile-ilgili&catid=32:aralk-2011&Itemid=100

Alimlerin Görüşü

Biz de hocamıza bir ayet yazalım ve soralım: “Kur’ân’a karşı çıkana ne denebilir ki? İşte Kur’ân açık ve net olarak der ki: **“Kitap ehlin-den ve (Allah’a) ortak koşanlardan olan nânkörler, sürekli olarak cehennem ateşindedirler. Onlar, halkın en şerlisidir.”** (Beyyine 6)¹⁵⁷

Elmalılı Hamdi Yazır bu ayetin tefsirinde der ki:

“Haberiniz olsun ki “küfredenler,” önceki “küfredenler” ahde haml olursa (bilinen kâfirler olduğu kabul edilse) bile bunun, sevk itibarıyla istiğrak (hepsini içine alması) için genel olması gerekir. Çünkü küfrün hükmünü beyan için kübra (büyük önerme) yerindedir. Ancak bu küllî oluş, o beyyine (açık delil) geldikten sonra küfredenlere ait olmak üzere bunda da bir ahit mânâsı yok değildir. Şu halde şöyle demek olur: O açık delil geldikten sonra onu inkâr eden bütün kâfirler gerek kitap ehlinden olsun, gerek puta tapanlardan olsun, hepsi ebedî olmak üzere cehennem ateşindedirler. Kıyamet günü cehenneme gidecekler, orada ebedî olarak kalacaklardır...”

Kendisinden önce yazılan tefsir görüşlerini *Safvetü't-Tefasir* adı altında özetleyen çağdaş tefsir alimlerinden Muhammed Ali Es-Sabuni,¹⁵⁸ bu ayet hakkında şu açıklamayı yapar:

“Yahudi, hristiyan ve putperestlerden, Kur’ân’ı ve Hz. Muhammed (s.a.v.)’in peygamberliğini yalanlayanlar var ya, işte kıyamet günü onların tamamı, içinde ebedî kalmak üzere cehennem ateşinde olacaklardır. Oradan ne çıkarlar, ne de ölürler. işte onlar, mutlak olarak en kötü ve şerli mahluklardır.

157 Meal, Süleyman Ateş’in mealinden alınmıştır.

158 *Safvetü't-Tefasir*, Ensar Neşriyat, 7/383.

Fahreddin Râzî der ki: Niçin “iyiliği inkâr ettiler” sözü fiil ile, “Müşrikler” sözü de “isim” olarak zikredildi? denirse, buna şöyle cevap veririz: Bu, Ehl-i kitabın, işin başında kâfir olmadıklarına dikkat çekmek içindir. Çünkü onlar Tevrat ve İncil’i tasdik eden ve Hz. Muhammed (s.a.v.)’in gönderileceğini ikrar eden kimselerdi.

Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamber olarak gönderilince onu inkâr ettiler. Müşriklerin durumu böyle değildir. Çünkü onlar putperestlik, kıyamet ve haşri inkâr atmosferi üzere doğdular. Ayet, hasr ifade eder. Yani, onlar hırsızlardan daha kötüdür. Çünkü, Allah’ın kitabından, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in vasıflarını anlatan âyetleri çaldılar. Yol kesicilerden de daha kötüdürler. Çünkü onlar, hakka giden yolu insanlara kapatıp o yolu kestiler.”¹⁵⁹

Son olarak ilmi bir komisyonun yazdığı ve Diyanet’in bastıracağı tefsirde yine Beyyine 6. ayetin tersiri hakkında şunlar yazılır:

“Bu sûrenin indiği Medine ve çevresindeki yahudiler ve hıristiyanlar, son peygamber Hz. Muhammed’in risâleti hakkında bilgi sahibi okudukları halde, -önceki âyetlerde “kanıt” olarak ifade edilen o hak peygamberi ve Kur’an’ı inkâr ettikleri; putperestler ise bir olan Allah’a ortak koştukları, ayrıca onlar da Allah’ın gönderdiği peygamberi ve indirdiği vahyi inkâr ettikleri için halkın en kötüsü olarak nitelendirilmişlerdir. Onlara ibadet etmeleri ve namaz kılıp zekât vermelelerinin emredilmesi İslâm dinini kabul etmeye çağrıldıklarını ifade eder. Âyette, sonuç olarak, inatla hakkı inkârda direnmeleri yüzünden her iki grubun da ebedî olarak cehennemde kalacakları bildirilmiştir.”¹⁶⁰

159 Tefsir-i Kebir, 31/49

160 Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Mustafa Çağrı, Prof. Dr. İbrahim Kafi Dönmez, Prof. Dr. Sabrettin Gümüş, Kur’an Yolu: V/612.

Bu konuda bu kadar bilgiyi yeterli görüyoruz. Daha fazla alın-
tılar olsa da netice değişmeyecektir. Süleyman Ateş hocamızı bir te-
levizyon programında izlemiştim. Kendisine yapılan itirazlara çok
sınırlendi ve “Cennet sizin babanızın malıdır? Allah Teâlâ oraya
dilediğini koyar” diye bağırdı. Biz de yaşına hürmeten daha fazla kız-
dırmayalım. Ancak bu görüşten vazgeçtiğini duymaktan mutluluk
duyarız.

Şu Sözler Kime Ait?

Hiç şüphesiz herkes gibi biz de zaman içinde okuyor, araştırıyor,
yeni bilgiler öğreniyoruz. Eğer şu cümleleri bu kitabı yazıp bitirdik-
ten sonra değil de o yıllarda okusaydım, bu kadar yazıyı yazmazdım
herhalde. Şimdi silmeye gerek görmüyorum, zira düşünce olarak
faydasız değil, ama Süleyman Ateş kendi kendini çürütmüş de
bizim haberimiz yokmuş. Onun Kur’an Ansiklopedisinde “Ümmet”
üzerine yazdıklarını okurken şunları görüyorum. Buyurun okuyun:

“İleride göreceğiz inşallah, Yahudi ve Hıristiyanlar bu gerçekleri
anlamadıkları için, veya anladıkları ama hırs, haset, asabiyet ve ırkçı-
lıkları yüzünden bildikleri halde Sevgili Peygamberimizi tanımaya-
cak, İslam’ı din edinmeyerek helak olacaklardır.”¹⁶¹

“Ümmeti tanımada son olarak şunu da söyleyelim, Hz. Mu-
hammed Son Peygamber olunca, artık geçmiş Peygamberlerin gö-
revi bitmiştir. Şayet bütün Peygamberler dünyaya yeniden gelecek
olsalar bile, Hz. Muhammed (s.a.v.)’i peygamber bilerek onu tasdik
edecekler ve Kur’an’a göre amel edeceklerdir. Bu yüzden artık Hz.
Muhammed (s.a.v.)’den sonra kıyamete kadar dünyaya gelen her

161 Bkz. Süleyman Ateş, Kur’an Ansiklopedisi, Kuba Yayınları, 22/5-9.

insan istese de istemese de “Ümmet-i Muhammed” içindedir, öyle sayılır. Başka bir peygamber olamayacağı için sevgili peygamberimiz onun da peygamberidir.

Bu bakımdan ondan sonra gelen bütün insanlığa “Ümmet-i Muhammed” denmiştir. Bunlardan onu kabul edip iman edenlere “ümme-i icabet” denmiştir. Yani davete icabet etmiş, evet demiş ümmettir. O’nu ret edip henüz iman etmeyenlere ise, hala muhatap alınarak davete devam edilmesi sebebiyle “ümme-i davet” denilmiştir.¹⁶²

Bizim Gençler Diyor ki

Biz bu açık seçik meseleyi dert etmiyorduk. Fakat bu diyalog meselesi ile muharref dinler de “hak din,” “semavî din,” ilahî din,” İbrahimî dinler” olunca iş değişti. O zaman bizim gençler diyor ki: “Hocam, madem onlar da hak din. Madem onlar da cennete gidecek. Biz niye hergün beş vakit namaz kılıyor, oruç tutuyoruz? Hele hele içimiz geçse de güzel kızlardan, kadınlardan ayrı yaşıyor, canımız çekse de içki içmiyoruz? Bunları yapmayanlar da cennete gideceklerse, biz bu İslâm’da niye ısrar ediyoruz ki? Neden Hıristiyan olmuyoruz? Tamam, teslisi reddeder, tevhit ehli oluruz. Hıristiyanlar gibi serbestçe, canımız istediği gibi, keyfimize göre yaşar, günümüzü gün ederiz. Hem dünyamız mamur olur, hem keyfimiz yerinde olur, hem de cennete gideriz.”

Buyurun sayın diyalogcular, ne diyeceksiniz böyle diyen kendi gençlerinize?

162 A.y. Çok acı, bir insan önceleri bazı şeyleri tam bilemeyebilir. Sonra okumalarını çoğaltır, ilmini artırır, eski yanlışlarından kurtulur. Bu ülkede bazı ilahiyatçıların önceden doğruları bilip yazarken, sonraları şöhret olup büyüdükçe kendileriyle ters düşerek yanlışlara dalmasını nazıl izah edilir? Benim bir fikrim var, ipucu da verdim, ama tespiti size bırakıyorum.

“İslam’a devam edin” demeniz onları aptal yerine koymanız demek olmaz mı?

Yok, “sadece Müslüman olanlar cennete gidecekse,” sizin tövbe etmeniz gerekmez mi?

Dimyat’a pirince gider gibi, diyalog ile rahat rahat dünyaya İslam’ı götürelim diye açılırken, evdeki gençlerden olmayalım?

İş Nereye Vardı

Böyle giderse işin nereye varacağını önümdeki bir haberden size haber vereyim. Haberin başlığı şöyle: “Bir Soyтары Daha!”

İnsan merak ediyor tabi “kimmiş bu soyтары?” diye. Biz de merak ettik ve bakınız ne ile karşılaştık: “Türkiyede de uzun süredir sinsice yürütülen ifsad çalışmalarından dinlerarası diyalog çalışması kendini Almanyada bir başka gösterdi. Almanyada İlahiyatçı olduğu öne sürülen bir kişi, diyalog anlayışı kapsamında Allah’a inanmayanların da Müslüman sayılacağını ileri sürdü. Bütün bu anlayışa karşı şunu söylemek elzem: Hadi oradan!

İşte ifsad çalışmasıyla ilgili o haber: “Allah’a inanmayanlar da Müslüman sayılır.”

Genç bir din adamının İslam dinine getirdiği sıra dışı yorumlar Almanyadaki Müslüman toplumun tepkisine yol açtı. Muhanad Hurşit, Allah’a inanmayanların da Müslüman sayılacağı teziyle dikkatleri üzerine çekti. Filistin kökenli Muhanad Hurşit, Almanyada Münster Üniversitesi’nde İslam İlahiyat Merkezi Başkanlığı’nı yürütüyor.

Dışarıdan bakıldığında oldukça yadırganacak bir tablo: Hamburg’daki üç İslam kuruluşunun temsilcileri Türk basınında yayınladılar.

nan ortak makalelerinde, Türkçe bilmeyen Filistin asıllı bir Avusturyalı İslam dininin temel ilkelerine ihanet etmekle suçladı. Türkiye gazetesinin Almanya baskısında çıkan yazıda, Almanya'nın Münster Üniversitesi'nde İslam din öğretmeni yetiştiren merkezin başkanlığını yapan Muhanad Hurşit "Allah'a inanmayan ahlak sahibi insanların da Cennet'e gidecekleri" şeklindeki sözlerinden dolayı eleştirildi.

Aykırı iddialarına yer verdiği "İslam Rahmettir" adlı kitabına gösterilen tepkiyi hayretle karşılayan Hurşit, "Bu eleştiriler, başkasını eleştirmek ya da ona akıl vermek isteyenin bunu basın aracılığıyla değil, karşılıklı konuşarak yapması şeklindeki İslam değerlerine uymuyor" dedi.

Muhanad Hurşit'in İslam dinine getirdiği yorumu, Allah'ın rahmet ve merhametine sığınıp bu değerlerin yaşanması, şeklinde özetlemek mümkün. Avusturyalı ilahiyatçı bu şartı yerine getirenin, Allah'a inanmasa bile Müslüman sayılacağını, çünkü Allah katında mümin ile inanmayan ayrımı olmadığını öne sürüyor.

Hamburg'daki Diyanet İşleri Türk İslam Birliği/DİTİB'in Kuzey Almanya Teşkilatı Başkanı Zekeriya Altuğ, İslam'ı rahmete indirgemenin bu dinin özelliklerini tam yansıtmadığını söylüyor. Altuğ, "İman kadar, imanı destekleyen amel de fevkalade önemlidir. İnanmak, tek başına yetmez. Amel de tek başına eksik düşer. İkisinin birleşmesiyle bir bütün oluşur" şeklinde konuşuyor.

Zekeriya Altuğ, ilahiyatçı Hurşit'in bütün fikirlerini kötü bulmuyor. Aksine İslam'ın farklı görüşlere izin veren, çoğulcu bir din olduğunu ve Hurşit'in bazı görüşlerine kendisinin de katılabileceğini söylüyor. Ancak geleceğin din öğretmenlerini yetiştirme sorumlulu-

ğuna sahip bir kişinin hangi değer yargılarını aktaracağına çok dikkat etmesi gerektiğini sözlerine ekliyor.

Bir Alman gazetesinde yer alan haberde, Hamburg İslam Cemaatleri Birliği Başkanı Ramazan Uçar'ın Türkiye gazetesindeki yazısında Hurşit'ten, “nedamet getirip gerçek bir Müslüman gibi davranmasını” istediğine yer veriliyor.” (DW-Türkçe Milli Gazete)¹⁶³

Bilgili İmam ve Diyalogcu Papaz

Haberde geçen “Soytarı” kelimesi aklımıza mizahı, o da yıllar önce duyduğum bir hikayeyi hatırlattı. Bir meclise vardım, selam verdim oturdum. Selamımı neşe içinde aldılar ve “Hocamıza soralım” dediler.

- Hayırdır, bakıyorum neşelisiniz.
- Evet hocam, neşeliyiz.
- Neden?
- Duyduğumuz bir fıkradan!
- Anlatınız da biz de duyalım, neşelenelim.
- Zaten anlatacağız hocam. Çünkü fıkradaki anafikirde ihtilafa düştük. Bunu size soralık en iyisi.
- Hadi sizi dinliyorum.
- Hocam, gece yarısı mahallenin imamının kapısı çalınmış. Ama heyecanla, gümbür gümbür, öyle adamı korkutan, yürek hoplatan cinsinden.
- Hayırdır inşallah!

163 <http://www.habervaktim.com/haber/316031/bir-soytari-daha.html> 05 Mart 2013 Salı 17:47

- Hah, imam da aynen öyle demiş ve almış feneri, inmiş aşağı. Bir de bakmış ne görsün?

- Ne görmüş?

- Zangoç. Yani kilisenin hizmetçisini!

- Allah Allah!

- Hoca da şaşırmış tabi. Ama karşısında korku ve mahcubiyetle duran adama acımış, sesini yumuşatarak

- Buyur evladım?” demiş.

Hizmetçi de çok nazikmiş:

- Hocam bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Emin olunuz kendi işim olsaydı sizi gece yarısı rahatsız etmezdim. Ama elimde değil ki...

- Bırak oğlum özürü de sadede gel. Hadi söyle bir an evvel ne istediğini. Bak ben de merak ettim doğrusu.

- Hocam, bizim papaz efendi ölüyor. Son arzusu sizi görmek oldu. Lütfedip benimle gelir misiniz?

- İna lillah ve inna ileyhi raciün. Gelirim evladım gelirim. Niye gelmiyeyim. Az müsaade et de sırtıma bir şeyler alayım.

- Bekliyorum hocam.

Karanlık yollardan fener ışığında giderken bir meraktır almış hocayı.

- Yahu bu papazın benimle ne işi olur ölürken? Bileğimden tutup da “beraber gidelim” demeyecek herhalde?

Derken varmışlar papazın evine. Sahiden de papaz bir iğne bir iplik olmuş up uzun yatıyor. Adamda bet beniz kalmamış. Hoca içinden “Abbas yolcu” demiş.

Papaz hocayı görünce doğrulmak istemiş. Hoca atılmış:

- Aman papaz efendi, sen hastasın, bırak şimdi merasimi. Buyur, derdini söyle.

- Hocam ben ölüyorum.

- Eh, hepimiz de öleceğiz. Dünya böyle fani işte. Sırası gelen gider papaz efendi. Bunda şaşılacak ve korkacak bir şey yok.

- Ama benim bir derdim var.

- Buyur.

- Yıllardır kendi dinimle sizin dininizi karşılaştırdım durdum.

- Bak hele!

- Sizin dininizi daha doğru buldum ama ben bir türlü bunu itiraf edemedim. Yani size göre öyle kafir yaşadım durdum.

- Eee?

- Şimdi ise ölüyorum. Bari hakiki iman üzere ahirete gideyim. Bana nasıl Müslüman olacağımı tarif et de Müslüman olayım.

Hoca efendi sakalını karıştırmak bakmış bakmış papaza ve hasretle cevap bekleyen adama tane tane şunları söylemiş:

- Papaz Efendi Papaz Efendi! Yedin kebabı, içtin şarabı, benden evvel cennete gidip hurileri mi saracaksın? Olmaz öyle şey! Öğretmiyorum sana Müslüman olmasını...

Hoca böyle derken papaz zaten ölmüş gitmiş. Hocam şimdi biz ihtilafa düştük.

- Ne diye?

- Bu hoca iyi mi etti, kötü mü etti diye?

- Ayıp etmişsiniz.
- Nail yani.
- İhtilafa düşmeyecektiniz.
- Ama hocam, tebliğ...
- Aması maması yok! Birisine “hocam” diyorsanız, itimat edeceksiniz. Etmiyorsanız, “hocam” demeyeceksiniz. İşte o kadar?
- Peki hocam tebliğ etse de adam Müslüman olarak ölse daha iyi değil miydi?
- Evet, iyiydi.
- Öyleyse bizi niye eleştirdiniz?
- Bak bu soru iyi işte. Evet, adam Müslüman olarak ölse daha iyi idi. Ama acaba adam Müslüman olarak ölecek miydi?
- Şehadet kelimesi getirirse Müslüman olmaz mıydı?
- Bak sen uyanığa! İçine kurt düştü, soruyla geçiştiriyor.
- Evet, sizin de taktiğiniz bu!
- Ama ben sıkışınca değil, açıklamak için soruyorum.
- Tamam hocam. Şimdi cevap bekliyoruz.
- Peki öyleyse. Bakınız, bir adamın şehadet getirip Müslüman olması ve İslamiyette devamlı kalmasının üç şartı vardır. Bunları biliyor musunuz?
- Lütfedip söyleyiniz hocam.
- Peki, hemen söyleyeyim. Akaid kitaplarımız imanın sağlıklı ve geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetler:
 1. İman, hayattan ümit kesildiği ölüm anında olmamalı.

2. Hiçbir iman esasını inkar edilmemeli, yalanlanmamalıdır. İman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. Birini inkar, tümünü inkar gibidir.

3. Dini hükümlerin, kanunların, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kendini mü'min saysa da O, Allah ve Müslümanlar katında mü'min değildir. Bu, Allah adına ahkam kesmek değil, Allah'ın ölçülerini ortaya koymaktır.

- Allah Allah! O zaman papazın imanında ilk şart yerine gelmemiş oluyor.

- İşte gördünüz mü şimdi bizim hoca niye öyle demiş?

- Tamam hocam. Mesele anlaşıldı. Fakat hoca öğretse, kabul edip etmemeyi Allah Teâlâ'nın dilemesine bıraksa daha güzel olmaz mıydı?

- Daha güzel değil de, belki olabilirdi. Çünkü daha güzel olan, bilgiye aykırı olamaz. Fakat dediğiniz gibi de yapabiliirdi.

Neden yapmadı?

Onu da hocanın yaşadığı şartlar belirledi belki.

O kadar ayrıntıyı bilemeyiz ki. Belki de bir bildiği var ki öyle yapmayı daha uygun buldu. Hocalarınıza güveneceksiniz.

- Tamam hocam, itiraz yok artık.

İslam “Başkalaştırılıyor” mu?

Bu bölümün başında hatırlarsanız “Diyalog çalışmalarını tehlikeli görerek karşı çıkan ve uyarılardan önce bir makale ve sonra da bir kitaptan bahsedeceğiz” demiştik. O kitap, “Dinlerarası Diyalog ve Başkalaştırılan İslâm” adıyla Prof. Dr. Mehmet Bayraktar’a aittir.¹⁶⁴ Biz PDF formatında s. 283 ila 300 arasını okuduk. Örneklerimiz oradan alınmıştır.

Hemen ifade edelim ki yazının başına konan “Özet” içindeki yazılanlar bize biraz abartılı geldi. İşte bir cümle: “Bu makalede bütün dinlerin aynı olduğunu ve her dinin aynı Allah tasavvuruna sahip olduğunu demek için, dinlerarası diyoloğa angaje olan bazı Müslüman bireylerin, cemaatlerin ve kurumların İslâm’ın iman ilkelerini ve yerleşik İslami görüşleri değiştirmeye çalıştıklarını anlattık.”

Bir Müslüman için “bütün dinlerin aynı olduğunu ve her dinin aynı Allah tasavvuruna sahip olduğunu demek için,” yorucu faaliyetlere giriştiğini düşünmek, doğruysa imana, yanlışa akla zarar verir herhalde. Fakat yazara tamamen haksızlık etmek de istemem. Çünkü bu konuya kendini kaptıranlar bazen öyle coşuyor ki, sadece “İbrahimî dinler” değil, yanlarına Budizm ve Hinduizm gibi beşeri batıl dinleri bile alarak ortak faaliyetten bahsedebiliyorlar.

Anladığım kadarıyla yazar aslında “kelime anlamıyla” kaldığı sürece “diyalog” fikrine karşı çıkmıyor. Hatta diyalog fikrini ortaya çıkaran zemini de haklı ve gerekli buluyor. Fakat incelemesi devam

164 Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Felsefe ve Din Bilimleri İslam Felsefesi Bölümü, ANKARA. Copyright © 2007 by İslâmî Araştırmalar. Journal of Islamic Research 2007;20(3). Journal of Islamic Research 2007;20(3):283-300. PDF formatında.

ettikçe sonuçta şu kanaate varıyor: “Burada dinlerarası diyalog faaliyetlerine katılan ve bunları yürüten Türkiye’deki dini cemaatlerin, resmi kurumların, sivil toplum örgütlerinin ve kişisel temsilli katılımcıların diyalog sürecinde İslâm adına yaptıkları yorumlarını ve beyanlarını, genel bir isimlendirmeye “Hıristiyanlaştırılan İslâm” dememek için “Başkalaştırılan İslâm” adıyla tanıtmaya çalışacağız. Türkiye’de oluşmaya başlayan bu dinlerarası diyalogçu İslâm anlayışı, gerçekten sadece her hangi bir Müslümanın veya bir mezhebin İslâm anlayışına ters değil, bugün bizzat doğrudan İslâm’ın temel kaynağı olan Kur’an’a ve Sünnet’e aykırı duruma gelmiştir.”¹⁶⁵

Bu ilginç serüvenin baş tarafını beraberce okuyalım mı?

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı, bu amaçlı ve gerekçeli 6-7 Haziran 1997 tarihinde İstanbul Hilton Otel’de “Medeniyetlerarası Diyalog” isimli bir konferans tertip etmiştir. Tebliğleri, *Medeniyetler Çatışmasından Diyaloga* adıyla (İstanbul 2000) neşretmişlerdir: “Özellikle II. Vatikan Konsili (1962-1965) sonrası başta Vatikan, Amerika’daki ve Avrupa’daki Protestan, Evangelik ve Ortodoks kiliselerinin “Dünya Barışı” amaçlı ve Amerikan stratejistlerinden S. Huntington’un “*Medeniyetler Çatışması*” ve F. Fukuyama’nın “*Tarihin Sonu*” gibi iddiasına da bir cevap gerekçesiyle,¹⁶⁶ başlattıkları dinlerarası diyalog faaliyetleri İslâm dünyasında da fazlasıyla yankı bulmuştur. İslâm dünyasındaki bazı dini ve akademik resmi kurumlar, vakıflar, dini cemaat-

165 Yazara katılmamak mümkün değil. Nihayet biz de bunu anlatan bazı yazılar yazmış, onları F. Gülen hakkındaki henüz basılmamış kitabımıza koymuştuk.

166 Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı, bu amaçlı ve gerekçeli 6-7 Haziran 1997 tarihinde İstanbul Hilton Otel’de “Medeniyetlerarası Diyalog” isimli bir konferans tertip etmiştir. Tebliğleri, “Medeniyetler Çatışmasından Diyaloga” adıyla İstanbul, 2000 neşretmişlerdir.

ler ve tarikatlar, sivil toplum örgütleri, kişisel temsilli din adamları, akademisyenler ve siyasîler diyalog faaliyetlerine katılmışlardır.

Her vesileyle Hıristiyan dinlerarası diyalogcular şöyle derler: “Diyalog, dinlerin kitapları, peygamberleri, iman ve inançları üzerinden yapılmamalıdır. İnsanlığın manevî ve ahlâkî değerlerini korumak, artan seküler ve ateist anlayışlara karşı ortak tavır almak, dinler yüzünden insanlar arasında kavgaların çıkmasını önlemek ve böylece de nihai olarak insanlığın mutluluğu ve barışı için yapılmalıdır.”

Ve ilave ederler: “Dinlerarası diyalog bir tarafın dinini diğer tarafa kabul ettirmek değildir.”

Dinlerarası Diyalogun bu amaç ve gerekçelerini, Türkiye’deki ve diğer İslâm dünyasındaki Müslüman diyalogçu kişiler ve çevreler de aynen tekrarlarlar.

Şimdi hem Hıristiyan taraftan hem de Müslüman taraftan Diyalogun aynı tondaki tanımını görme bakımından iki alıntı yapalım:

Lynn de Silva: “Diyalog hiçbir şekilde kişinin kendi inancına bağlılığına ve sadakatine zarar vermez. Aksine o kişinin kendi inancına bağlılığını geliştirir ve pekiştirir. Diyalog, dinlerin birleştirilmesine yönelik bir hareket olmayıp aksine ona karşı bir kalkandır. Çünkü diyalog sürecinde katılımcılar birbirlerini daha yakından tanıyarak birbirlerinin dinsel gelenekleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olurlar. Diyalog kişilere manevi bir yaşam için daha geniş bir perspektif sunarak onları tek düzelikten kurtaran yaratıcı bir karşılıklı etkileşimdir. Diyalog bir tarafın diğer taraf hakkındaki olumsuz tutumunu ortadan kaldırmak için son derece gerekli bir eylemdir.”¹⁶⁷

167 Paton ((D.R.): *Breaking Barriers*, Nairobi, 1975, Geneva, WCC, 1972, s. 73.

Aydüz: “O halde diyalog her şeyden önce; içerde diyalog ve dinlerarası, kültürlerarası diyalog, insanlara, kültürlere, dinlere kendi kendilerini tanımlama, kendi kendilerini tanıtmaya ve kendi kendilerini bildirme anlamına geliyor ve bu yönüyle de iyidir, kesinlikle teşvik edilmelidir... Dinlerarası diyalog; dinleri birleştirme veya bir potada eritip ‘yeni bir din’ üretme teşebbüsü değildir. Dinlerarası diyalog; tüm farklılıkları koruyarak herhangi bir zorlamaya girmeden hoşgörü ve anlayış içinde ortak meseleleri konuşma, müzakere etme ve işbirliği yolları arama gayretidir.”¹⁶⁸

Dinlerarası diyalog amacı tanımlandığı gibi ise, Müslüman diyalogçular niçin İslâm’ı, aşağıda vereceğimiz örneklerde olduğu gibi ters-yüz ederek diğer din mensuplarına tanıtıyorlar?

Dinlerarası diyalogçuların diyalog için biçtikleri ulvî gaye, tanışma, dinleri tanıtmaya ve dünya barışını tesisi vs. vs..

Bu çok güzel bir şeydir.

İptal Edilen Toplantı

Bu ulvî gayeye, ister bir dinin mensubu olsun, ister ateist olsun, kim karşı çıkabilir ki?! Karşı çıkmak şöyle dursun destekler. İşte bu nedenle Vatikan’ın Türkiye İlahiyat Fakülteleri çevreleriyle yaptığı ilk diyalog toplumlarına ben de katılmıştım.

Hatta Müslümanlar olarak bizim de bir katkımız olsun diye İslamî Araştırmalar Dergisi’nin desteğiyle Ankara’da 1994 yılında bir dinlerarası diyalog toplantısı da ben tertip etmek istedim. Toplantının düzenlemesiyle ilgili son aşamaya geldiğimiz günlerde Fakülte’ye Vatikan’dan Christian Troll geldi. O’na toplantının programını gös-

168 Aydüz (D.): Tarih Bo yunca Dinlerarası Diyalog, İzmir, 2005, s. 20-21.

terdim. Troll böyle bir diyalog toplantısının olamayacağını söyledi. “Bunun yerine siz Türkiye’deki Hıristiyanları toplayın onlar size kendilerini anlatsınlar” dedi. Ben de bu diyalog olmaz, monolog olur şeklinde bir cevap verdim.

İtiraz ettiği programımız kısaca şöyleydi:

1. Kur’an - İncil
2. Hz. Muhammed - Hz. İsa
3. Müslüman - Hıristiyan
4. Bugünkü İslam ve Hıristiyan Dünyası.

Gerek Türkiye’den ve gerekse Avrupa ve Amerika’dan çeşitli Hıristiyan kuruluşları ve temsilcileri toplantıya katılacaklarını bildirmişlerdi. İstanbul’daki American Board hariç, Troll ile görüşmemizden hemen sonraki hafta içinde Hıristiyan kuruluşlardan gelecek katılımcılar özür beyan ederek toplantıya katılamayacaklarını bildirdiler.

Troll, böyle konuların Ortaçağ’daki tartışmaları gündeme getireceği, diyalog yerine kargaşa çıkacağı gerekçesiyle itiraz etmişti. Ben de kendisine, Hıristiyan konularını Hıristiyanların ve İslâmî konuların da Müslümanların işlemelerini istediğimizden, toplantının akademik nitelikli olacağından, düşündüğünüz kargaşa ve nizanın olmayacağını ifade ettim. Fakat neticede toplantıyı iptal etmek zorunda kaldık.

Vatikan’ın Diyalogdan Beklentisi

Bu olay ve aşağıda anlatacağım daha önceki başka bir olay ben de Diyalogun amacı hakkında şüphe ve tereddüt uyandırdı. 1989 yılında Romada katıldığım bir diyalog toplantısından sonra toplantıyı tanıtıcı kısa bir makale yazmışım. Makalede diyalog yapan ve yapa-

cak Müslümanların Hıristiyanlığı iyi bilmeleri hususuna işaret ettim. Bunun bir misyonerlik hareketine dönüşmemesi için Avrupadaki ve Türkiye'deki özellikle gençlerimize hem İslâm'ı, hem de Hıristiyanlığı iyi tanıtmamız gerektiğini vurgulamıştım.

Makalenin yayımından yaklaşık iki hafta sonra o zaman A.Ü. Rektörü olan Necdet Serin telefonla beni arayarak görüşmek istediğini belirtti. Makamına gittiğimde Rektör:

- Sabahtan Vatikan Büyükelçisi Sergio Sebastian Bey beni telefonla aradı. Bir makale yazdığını ve diyalogun ruhuna aykırı şeyler söylediğini bildirdi, dedi.

- Bir makale yazdım. Ancak diyalogla ilgili olumsuz bir şey yazmadım dedim.

- İstersen Sebastian Bey ile bir görüş, dedi.

Görüşüm ve ona bu makalede diyalog ruhuna aykırı ne bulunduğunu sordum.

Bu olaylar kuşkularımı arttırınca, II. Vatikan Konsili'nin dinlerarası diyalogla ilgili kararlarını ve dökümanlarını okumaya karar verdim. Diyalog için sıkça atıfta bulunulan Lumen Gentium ile Nostra Aetate (Kilisenin Hıristiyan olmayan dinlerle ilişkisi hakkında Konsil deglerasyonu) kararlar dışında, Ad Gentes (Kilisenin misyonerlik hakkındaki Konsil kararı) ve Unitatis Redintegratio (Ekümeniklik hakkında Konsil Kararı) gibi diğer iki kararda da dinlerarası diyaloga ait bilgiler buldum.

Örneğin Ad Gentes'in ikinci bölümünde diyalogun misyonerlik olduğu açıkça belirtiliyor. Kararı özetleyen iki Cizvit papaz J. Neuner ve J. Dupuis şöyle diyorlar: "İkinci bölüm misyonerlik çalışmasıyla il-

gilidir. (10-18. cümleler) Bir yandan diyalog (11) ve yardım (charity) sunumu vasıtasıyla (12), diğer yandan da İncil'i vaaz etme aracılığıyla Tanrının halkını bir araya getiren incilleştirmeyi (13-14) Hıristiyan şehadeti ile sentezlemeyi amaçlamaktır. Zaten misyonerlik vasıtası olan birincisi (diyalog), ikincisine (İncilleştirmeye) götürür.”

Misyonerliğin Amacına Hizmet

Bu kısa giriş cümlelerinden sonra, esas konumuza girmek için, 1986 yılından bugüne yaklaşık 21 yıldır doğrudan veya dolaylı bir şekilde diyalog yapan Türk tarafının bilerek veya bilmeyerek misyonerliğin amacına hizmet ettiklerini söyleyelim ve bunun kanıtlarını çeşitli kesimlerin ve kişilerin diyalog adına söylediklerinden ve yaptıklarından örneklerle ortaya koymaya çalışalım.”

Evet, yazarın şu cümlesi Müslümanları çok tedirgin etmiş, hatta can evinden vurmıştır: “1986 yılından bugüne yaklaşık 21 yıldır doğrudan veya dolaylı bir şekilde diyalog yapan Türk tarafının bilerek veya bilmeyerek misyonerliğin amacına hizmet ettiklerini söyleyelim.”

Bu bilerek veya bilmeyerek misyonerliğin amacına hizmet etmeler nasıl gerçekleşmişlerdir. Önem verdiklerimizin başlıklarını sıralayalım:

* Misyonerliğe ortak olma: Bu konuda yazar, diyalog faaliyetlerinde önde giden F. Gülen ve cemaatini anlatıyor. Fethullah Gülen, Papa II. John Paul’a 9 Şubat 1998 günü sunduğu mektubunda Papa’nın dilerarası diyalog misyonuna yürekten katıldığını ifade ediyordu.

Fethullah Gülen’in papayla diyalog kurmayı talep edişi ve mektubundaki üslubu hoş karşılamıyoruz. Papa’nın ayağına gidişi ve orada söylediği sözleri anlamamız mümkün değildir. Hele kendisi

eğilirken bir arkadaşının Papa'nın elini öpüp başına koyması, ona hürmet ve tazimde bulunması, anlaşılır veya kabul edilir gibi değil. Diyalogdan papanın bir kazancı var elbette, acaba Gülen bundan ne kazanç bekliyor? Kimi abiler ve ablaların dilinde o papazın şahadet kelimesi çekerek öldüğü dolaşıyormuş. Bunu kulakları ile duyardan kulaklarım duydu. Daha kimleri nasıl kandırırlar acaba?

Gülen mektubunun ikinci paragraftaki cümleleriyle Papalık Konseyi'nin Dinlerarası Diyalog misyonunun bir parçası olmayı, buna hizmet etmeyi istiyor ve bunların gerçekleşmesini arzu ediyor. Gülen, birinci paragrafta kendi hizmet ve vazifesini "Kutsal misyonumuz" diyerek misyon olarak nitelediği gibi, ikinci paragrafta da Dinlerarası Dilayologu da misyon olarak niteliyor.

Misyon kelimesini Gülen'in kasıtlı olarak seçip seçmediğini bilemiyoruz; ancak Papalık nezdinde "misyon" kelimesinin özel bir anlamı vardır ki, bu, insanlara Hıristiyanlığı tebliğ etmektir; misyonerlik ve misyoner kelimeleri de zaten aynı kelimedenden gelir.

* Hz. Muhammed'siz İslâm'a Doğru: gülen çelişkiler insanıdır. Onun hakkında söylenenleri artık "bu da olmaz canım" ile karşılamak mümkün değildir. Artık bunu Sayın Gülen için söylemek gülünç olur.

Şimdi "Hz. Muhammed'siz İslâm" için çabalayan diyalogcular var dersiniz bir tehlike olarak not etmek gerekir. Ama bunu Gülen için söylerseniz, muhtemeldir ki şu cevabı alırsınız: "Yok artık! Adamın ömrü Peygamberini anlatmakla ve örnek almakla geçmiş. Sonsuz Nur diye kitaplar yazmış. Böyle şey mi olur?"

Bir zamanlar ben de aynısını derdim. Ama bugün Gülen'i yakından tanıdıkça "kaç tane Gülen var" ben de bilemiyorum.

Bu konuda Gülen'i suçlamak için örnek verilen cümle şu: "Fasıl-dan Fasıla kitabında da, "Herkes kelime-i tevhidi esas alarak çevresine bakışını yeniden gözden geçirmeli ve ıslah etmelidir. Hatta kelime-i tevhidin ikinci bölümünü, yani 'Muhammed Allah'ın Rasûlüdür' kısmını söylemeksizin sadece ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet bakışıyla bakmalıdır." demektedirler."¹⁶⁹

Acaba bunu "tebliğde bir metot" olarak düşünsek sorun kalır mı? Çünkü Müslüman kelime-i tevhidin iki bölümünü de söylemeyen insana şefkat ve merhametle yanaşsa ve dini tebliğ etse ne olur? Fakir bir hıristiyana Hz. Ömer'in ağlamasını bilirsiniz. Bu ağlama bir merhamet eseridir. Maksat bu kadar temiz bir kalbe sahip olmaya teşvik olamaz mı?

Ama bunu Gülen söylüyorsa, artık düşünmek gerekir.

* İlimli İslâm İçin Çalışma: Biz bu tabiri elbette sevmeyiz. İslam islamdır. Ama itiraf edelim ki bizim İslam anlayışımızla, herkesi "şirk" yaftası ile tekfir eden, kendi kardeşlerine karşı saldırgan, nasları re'ye vurmadan olduğu gibi alan, sert ve acımasız bir İslam'ı savunanlar da yok mudur? Bunların kasededilmediği ne malum?

Bu gibi iyi niyetli sözlerin miadı çoktan doldu. Artık Gülen iyice ortaya çıktı. Yıllarca o "Bizim laiklik ile bir sorunumuz yoktur" diyordu. Biz de "takiyye yapıyor" diyorduk. Adamsa "hayatta takiyye yapmadım, yapmam" diyordu. Biz hala "takiyye yapıyor" diyorduk. Demokrasi, laiklik ve M. Kemal ile sorunu olmayanın elbette İslam anlayışı sorunludur. Bu ilimli İslam anlayışı, ABD ve İsrail'in başını çemtiği uluslararası Siyonist güçlerin hakimiyetine teslim olmuş bir

İslam anlayışıdır. Bu yüzden açıkça “siyasal İslam” için rahatça atıp tutuyormuş. Evet, şeriatısız bir devlet, nasıl İslam devleti olacaktır?

* Hz. Muhammed’in Ümmetliğini Bırakıp Hz. İsa’nın Ümmeti Olmaya Yönelme: Yazar diyor ki: “Dinlerarası Diyalog hareketine dahil olduktan bu yana Gülen cemaati kadar A. Oktar (Adnan Hoca) cemaati de son zamanlarda bir biçimde Hz. İsa, Hz. Meryem ve Kıyamet ile ilgili çok sayıda eser telif veya tercüme ettiler. Elbette bunlar yapılabilir; bizim şikayetimiz bunları sayıca çokluğuyla ilgili değildir. İçerikleriyle ilgilidir. Nuzûl-i İsâ (Hz. İsa’nın tekrar dünyaya dönüşü) ile ilgili söylemleri, Hıristiyanlarınkine benziyor. Hıristiyan dünyada gün geçmez ki Hıristiyanlar “İsa geldi,” “İsa görüldü” gibi çığırkanlık yapmasın. Diyalog ile birlikte bu cemaatlerin ezberlerinde ve söylemlerinde de benzer şeylere sıkça rastlıyoruz. Kaldı ki Nuzûl-i İsa, ihtilafı bir meseledir.”

Evet, olaylar deşifre oldukça gerçekler ortaya çıktı ki, Gülen, cemaatine hep “mehdi” olduğu inancını pompalıyor ve saf insanlar da onu öyle biliyor.

* Oryantalistlerin ve Misyonerlerin Kur’an Hakkındaki Görüşlerine Onay Verme: Yazarın iddiası şu: “Suat Yıldırım’ın yaptığı bizce en tehlikeli şey, *Kur’an-ı Hakim ve Açıklamalı Meâl* adlı F. Gülen’in isteğiyle hazırladığını söylediği çalışmasında meâl birçok ayetin sonuna, Kitâb-ı Mukaddes cümleleriyle aynı anlamlarda oldukları iddiası ile referansta bulunmasıdır. Söz konusu meâl şu üç noktadan bize göre oldukça sakıncalıdır:

a- “Bilimsel Değildir.” Tenkit eder, yanlışlarını düzeltirsiniz.

b- “Oryantalistlerin Kur’an’ın Kaynağı Hakkındaki Görüşlerinin Tasdiki: Bilindiği gibi birçok Yahudi ve Hıristiyan asıllı oryantalist

asırlardır Hz. Muhammed'e sahte peygamber olarak bakmaktadırlar. Kur'an'ı Hz. Peygamber'in kendisinin yazdığını iddia etmektedirler; hâlâ da böyledir. Hz. Peygamber'in Kur'an'ı Tevrat ve İncil'den çalıntı yaparak yazdığını söylerler. S. Yıldırım asla böyle bir düşüncede olmaz; ancak öyle düşüncede olan Hıristiyanlara iddialarını tasdikte bir koz vermiş oluyor."

"Onay verme" sözü öyle değilse iftira olur ki bence ayıptır, vebaldir, zulümdür. Koz vermede ise hiçbir şey yoktur. Ben doğruyu yazayım yeter, bundan bin eğri kendine koz alacaksa, bana ne?

* Kutsal Kitapların Tahrif Olmadığına Kanıt Gösterme: "Yıldırım'ın ayet meâllerinin altına Kutsal Kitap'a atıfta bulunması, Kur'an-ı Kerim'in bu kitap hakkındaki tahrif ve tebdil edilmiştir gerçeğine gölge düşürmektedir. Çünkü bu gerçeğe karşı Hıristiyanlar ve misyonerler şiddetle itiraz ediyorlar. Kutsal Kitap'da tahrif yok diyorlar. Yıldırım böyle bir meâl hazırlamakla sanki Hıristiyanların iddialarını tasdik etmiş görünüyor."

Bu tenkidi haklı bulmuyorum. Kutsal kitaplarda hiçbir doğru söz yoktur diyen İslam alimini duydunuz mu siz? Hatta fıkıhçılarımız, Tevrat ve İncil'i abdestli tutmayı tavsiye ederler, içinde ayet olabilir diye. "Sanki" ile gerçek yan yana olabilir mi Allah aşkına?

* Ayetlerden ve Hadislerden Hıristiyan ve Yahudileri İşaret Eden Olumsuz Kelimelerin Çıkartılması: Kur'an'dan kelime çıkarma, onu tahriftir, bozmadır. Bu büyük bir iddiadır.

"Bir iki örnek verelim: Fatıha suresi 6. ayete kadar tam veriliyor; esas dua olan 6. ayet yarıda kesiliyor, böylece "...gazaba uğramışların ve sapmışların yoluna değil" ifadesine yer verilmiyor. Oysa dediğimiz gibi, Fatıha'nın esas dua ifade eden ayeti bu ayaettir. Ayetin bu

kısının atlanması Yahudi ve Hıristiyanlardan söz etmesindedir; çünkü bütün tefsirlerde ‘**Gazaba uğrayanların ve sapanların,**’ Yahudiler ve Hıristiyanlar olduğu belirtilir.”

Bilmeyenler de bir şey var sanacak. Tefsir, Kur’an değil, onun açıklamasıdır. Bir insan meal yaparken tefsir yapmak zorunda değil. Ayetin metni de aynen denildiği gibi ‘**gazaba uğramışların ve sapanların yoluna değil**’ şeklindedir. Okuyucu bunların kim olduğunu merak ediyorsa, tefsire bakacaktır. Yahudi de olur, hıristiyan da olur, komünist de olur, şeriatı inkar eden ve sevmeyen laikçi de olur. Öküzün altında buzağı aramak böyle bir şey olsa gerekir.

* *Riyâzu’s-Sâlihîn*’den Diyalog Gerekeşiyle Hadis Ayıklamak: Bu iddia Diyanete kadar gidip araştırılmayı ister. Bizim buna zamanımız ve gücümüz yok. Denilen doğru ise, çok ayıp, çok çirkindir. Ancak şu da unutulmamalı ki Diyanet, laik, batıcı, Kemalist devletin emrinde bir kurumdur. Çok daha büyük cinayetlere imza atarsa şaşmamak gerekir.

* Tevhid ile Teslisi Aynileştirmek: Bu büyük bir hata olur. Kitabın içinde de yazmıştık, amentü başlıkları birbirine benzeyebilir. Ama işin içine girersen, dağ gibi büyük ihtilaflar görülür. Doğru neyse söylenmeli, davette yağcılık ve dalkavukluk yapılmamalı, şirinlik oldun diye gerçekler örtülmemelidir.

* Allah’ın Birliğinden de Şüphelenmek: Yazar burada şöyle diyor: “Müslüman dinlerarası diyalogçular, tevhid ile teslisi aynileştirince, ister istemez Hıristiyanlık tarihinde görüldüğü şekliyle Tanrı’nın bir mi, iki mi, üç mü, hatta bazı zamanlarda dört mü, beş mi olduğu tartışmaları onların zihnini de etkilemiş olmalı ki, inandıkları Allah’ın birliği hakkında ‘spekülasyonlar’ olduğunu söylüyorlar. Bakınız Be-

kir Karlığa, Sefa Kaplan'ın kendisine yönelttiği 'Kur'an'da ateistlerle ilgili ne gibi hükümler var?' sorusuna verdiği cevabının ilk cümlesine: 'İslâm'ın temel anlayışı, Allah'ın varlığı ve birliğine dayanır. Birliği konusunda değişik spekülasyonlar olsa da varlığını kabul ettikten sonra, gerisi üzerinde fazla durmaz İslâm.'¹⁷⁰

Marmara Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Bekir Karlığa, şahsen de tanıdığım biridir ve sıradan bir alim ve aydın değildir. Bu sözlerini söylediği söyleşiyi internetten buldum ve okudum. Önce şunu söyleyeyim; röportaj öncesi çektiği fotoğrafı hiç beğenmedim. Yana kaykılarak ayak ayak üstüne atmış, mağrur bir oturuş. Evet, gururlanacak çok iş yaptıysa da kendisi mütevazı olmalı, kendini kibir ve ucuptan korumalıdır. Sanırım Bekir Bey bu havayla o zırvaları söylemiştir. Daha sonra düzelttiğini de söylediler. Nitekim Sefa Kaplan "Öyle demek istemedi" diye başlık atmış. Hatta iş ne kadar büyümüşse, hakkında bilgi veren Vikipedi'ye bile şöyle bir cümle girmiş: "18 Nisan 2004 tarihinde Hürriyet Gazetesi'nde yer alan röportajında "Kuran'da ateistlerle ilgili ne gibi hükümler var?" şeklindeki soruya vermiş olduğu cevap çok tartışılmıştır. Burada Fethullah Gülen'in ateist ile teröristi aynı kefeye koyan ifadesinin yanlışlıkla söylenmiş olduğunu belirtiyordu."¹⁷¹

İşte o sözleri: "İslâm'ın temel anlayışı, Allah'ın varlığı ve birliğine dayanır. Birliği konusunda değişik spekülasyonlar olsa da, varlığını kabul ettikten sonra, gerisi üzerinde fazla durmaz İslâm. Hatta, Allah'ın varlığından da öte, Hz. Peygamber'i kabul etmeyenlere bile

170 <http://ara.ma.hurriyet.com.tr/ar/siv/news.aspx?id=218557> (Hürriyet, 18 Nisan 2004)

171 http://tr.wikipedia.org/wiki/Bekir_Karl%C4%B1%C4%9Fa

hoşgörülü davranır. Nitekim bir hadiste, *'Allah'tan başka ilah yoktur diyenler cennete girecektir'* denilir. Bu hadisten dolayı İslam bilginleri Hıristiyanların, Yahudilerin, Zerdüştilerin, hatta Budist gibi herhangi bir şekilde bir tanrıya inananların cennete gireceklerini kabul ederler. Halbuki, Kur'an tanrıtanımazlığa karşı derin bir hassasiyet göstermektedir. Ancak bu hassasiyet onların canına, malına kıyma noktasında değildir. Her çağ, dini metinleri kendisine göre yorumlama yetkisine ve imkânına sahiptir. Dolayısıyla, günümüzde ateistlere karşı olumsuz bir tutum takınılması söz konusu bile olamaz.”

Bu görüşleri “zırva tevil götürmez” diyerek biz de tenkit ediyor, hatasını kabul ettiğine de seviniyoruz.

* Cennet Allah'ın Tekelinden Diyalogcuların Tekeline Geçiyor: Yazar burada Bekir Karlığa'nın yukarıda yazdığımız görüşlerini tenkit ediyor. Diline sağlık. Bu arada Süleyman Ateş'i unutmuş gibi. Biz yukarıda onun görüşünün yanlışlığını da yazmıştık.

Yazarın da dediği gibi “Bizler müslüman olarak Allah'a herkeşe (hidayet verip) Cennet'ini nasip etmesi için dua edebiliriz ancak. Cenneti veya Cehennemi parselleyerek dağıtamayız.”

* Cuma Hutbelerine İtiraz: İddia şu: “2006 yılı içerisinde, eski ABD Türkiye Büyük Elçisi Edelman ve AB. Türkiye Delegasyonu başkanı Kretschmer'in Cuma hutbelerinde geleneksel olarak okunan **“Allah indinde din, İslâm'dır”** (Âl-i İmrân, 19) meâlinde ki ayetinin okunmasıyla dinler arasında ayırım ve Hıristiyanlığa tehdit yapıldığı iddiasıyla rahatsızlıklarını dile getirdikleri basında yer aldı. Hatta Edelman'ın bu rahatsızlığını AKP hükümetine mektupla iletildiği söylendi. Yine basında Diyanet İşleri Başkanlığı'nın müftülüklere genelge göndererek, söz konusu ayetin okunmamasını talep ettiği yönünde haberler yer aldı.

Bunun üzerine Başbakanlık 03.04.2006 tarihli basın açıklamasıyla olayı yalanladı. Benim de bildiğim kadarıyla Başkanlığın müftülöklere göndermiş olduğu resmi bir genelgesi yoktur.

Ancak, o günden bugüne, gerek yurt içindeki ve gerekse DİTİB bağlı Yurtdışı camilerde hutbelerde bu ayetin okunmasında kayda değer bir azalma olduğu gözlemlenmektedir. Bunda bazı imamların veya müftülerin şahsi tutumları da etkili olmuş olabilir.”

Demin dediğim gibi Diyanet devlet içindeki konumu ile çok garip ve yanlış bir kurumdur. İslam devletinde Diyanet gibi bir teşkilat, gerek olmadığı için olmaz. Laik devlette ise dini kurum olamaz. Diyanet nerden baksanız sorunlar yumağıdır. Yaptıkları da ancak kendilerini bağlar. Çünkü devlet kendilerinden bir şey isteyecek de onlar bunu yapmayacak. Olacak iş mi? Üstelik her hutbenin diyanetten hazırlanıp emir komuta zincirinde okunması bırakın laikliği, dinin mantığına da sığmaz, insan mantığına da. Bu çok çirkin ve çağdığı bir uygulamadır.

* Hıristiyanlar Doğuştan Hıristiyan Yaratılmış: Bir yazarın basit bir dil sürçmesini genellemek ve sorun haline getirmek ve üzerinde tartışmak ne derece doğrudur?

* Türkiye'nin Şehirlerine Haç Ve Siyon Damgası Vurmak: Yağmurdan nem kapmak mı? Hangi şehrin tarihi nedir bilinmeyen bir şey mi? Buralarda düşmanların gözü de olabilir? Bizim gözümüz de daha evvel İslam toprağı olmuş her yerde dersek denge sağlanır mı?

* İslâm'ın Hedefi İnsanlığın Müslüman Olması Değilmiş: Kim söylemişse kendi cehaletini bağlar. Tamam, kimse zorla da Müslüman yapılmaz. Ancak ayet var, yeryüzünde fitne kalkıncaya ve din Allah'ın oluncaya kadar çalışmak, çabalamak ve cihat etmek var. Ya

Müslüman olurlar, ya da İslam'a teslim olur, hakimiyetini kabul ederler.

Yazar burada 18 madde sayıyor ve kendince örnek metinlerle bu maddelerin içini dolduruyor. Biz ise özetledik ve asıl maksadı yazdık. Yazara hak verip eleştirilerine katıldığımız da oldu, yersiz bulduğumuz da. Bu konuda maalesef büyük bir hassasiyet oluşmuştur. Belki bu kötü bir şey değildir ama yersiz şüpheciliğe ve her sözü eksik ve yanlış anlamaya götürüyorsa, bu da hoş bir şey değildir. Çünkü doğru anlama, hüsni zan, itimat ve muhabbet duygularına zarar vermektedir. İşte buna bir örnek sayılabilecek bir yazı serisi sunuyoruz sizlere:

BENZER TEHLİKELER

Ekber Şah Zulmü

Hicri VII/Miladi XIII. yüzyılda Moğol istilası, Hindukuş'un berisindeki bütün ülkeleri tarihte eşine rastlanmadık biçimde yıkma uğratmıştı. Bu istilâdan kurtulabilen birkaç şanslı ülkeden birisi de Hindistan'dı. Fakat Allah tarafından bağışlanan bu huzur ve asayiş, insanları azdırdı. Yönetici sınıfla zenginler zevk ve sefahate düştü, haram yollardan para kazanma ve harama harcama olağan hale geldi, zulüm ve zorbalık hakim oldu, Allah'tan gaflet ve dinden uzaklaşma tırmandı. Bütün bu yanlışlıklar, Hint Türk imparatorluğunun en büyük hükümdarlarından Padişah-ı Gazi Ebu'l-Feth Celeddin Muhammed Ekber Şah (öl. 1014/1605) zamanında zirveye ulaştı.

Ekber Şah, ülke topraklarını adım adım genişleterek, Hindistan'ı tek bir merkezi idare altında toplamayı başaran ilk hükümdardır. O, iyi bir savaşçı olduğu kadar iyi bir ıslahatçıydı. Vergi konulması ve tahsili, idarî teşkilat ve ordu sistemi gibi konularda çok önemli yenilikler getirmiştir.

Fakat Ekber Şah'ın olumsuz icraatları da oldu ve bunların en büyüğü ne yazık ki din alanında gerçekleşti. Ekber, 1575'te Fetihpur Sikri'de büyük bir divanhane inşa ettirdi ve ibadethane adı verilen bu binada saray mensuplarını, Müslüman âlim, edib ve mutasavvıflarla Mecusi, Hindu, Budist ve Hıristiyan bilginlerini toplayarak dini ko-

nularda tartışmalar yaptırmaya başladı. Halbuki tarihin hiçbir devrinde onca sapık akıma rağmen İslâm'ın camiden ve mescitten başka bir toplu ibadethanesi olmamıştır ve olamaz.

Hükümdar Ekber'in bu güya ilmi tartışma meclislerinde yavaş yavaş şu görüş hâkim olmaya başlamıştı: İslâm dininin ilk mensupları câhil ve bedevî bir millettir. O halde bu din, Babürlülür gibi uygar bir millete ve gelişen çağa uygun değildir. Artık peygamberlik, vahiy, haşr, cennet ve cehennem gibi ilahi gerçekler alay konusu olmaya, Kur'an-ı Kerim'in hükümleri hafife alınmaya başlanmıştır. Buna mukabil tenâsüh (ruh göçü) inancı yaygınlaşmıştır. Peygamber Efendimizin mi'racı ve diğer mucizeleri tartışılıyor, mübarek şahsiyetine, hanımlarına, savaşı ve akınlarına tenkitler yöneltiliyor, O'nun Ahmed ve Muhammed gibi güzel isimleri ile öteki Müslüman isimleri başka isimlerle değiştiriliyordu. Namaz, oruç, hac ve diğer ibadetlerle alay edilmeye başlanmıştır.

Ekber Şah'ı etkileyenlerin başında Şeyh Mübarek b. Hıdır en-Nagori ile iki oğlu Feyzi ve Ebü'l-Fazl el-Allâmî gelmekteydi. Hocası Mir Abdüllatif ise, çeşitli din ve mezheplerle ırklar arasında karşılıklı müsâmahaya dayanan dostluk ve barış içinde yaşama fikrini, yani sulh-ı küllü benimsetmede etkili olmuştu. Ebü'l-Fazl, Ekber Şah'ın bazı akıl ve mantık dışı çocukça hareketlerine Allah'a yakınlık ve ibadet vasfını veriyor, kaside ve methiyelerinde onu dünyaya ilahi bir vazifenin ifasına gelmiş bir hükümdar gibi gösterip övüyordu.

Zaten Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bozulmanın başlayacağı kesime işaret eden mübarek hadislerinde "İnsanlar arasında iki grup vardır ki, onlar düzgün olurlarsa, halk da düzgün olur, onlar bozulurlarsa halk da bozulur: Âlimler ve yöneticiler." buyurmuştu

ve ne yazık ki âlimlerden başlayan bozulma yöneticilere doğru yol bulmaktaydı.

Ekber Şah, 12 Rebiülevvel 987 (9 Mayıs 1579)'te düzenlenen bir mevlid merasimi münasebetiyle Fetihpur Sikri Ulu Camii'nde minbere çıkarak Feyzi en-Nagori tarafından kaleme alınan ve kendisini ilahi mertebeye yücelten manzum bir hutbe okudu. Bu olaydan sonra Şeyh Mübarek en-Nagori, Ekber Şah'ı "sultanü'l-İslâm, kehfü'l-enam, emirü'l-mü'minin, zıllullahi ale'l-alemin" olarak tanıtan ve onu dini ve dünyevi meselelerde tartışılmaz otorite olarak kabul eden bir belge (mahzar) düzenledi, ileri gelen âlimler de bu belgeyi imzaladılar. (Eylül 1579)

Nihayet 1582 yılında Ekber Şah, bütün eyalet valilerinin önünde "Din-i İlahi" (Tanrısal Din) diye bir şey kurduğunu resmen ilan etti. Yeni dini şöyle savunuyorlardı: "Hak, doğruluk gibi evrensel gerçekler yalnız ve sadece bir dinde bulunmaz. Bunlar her din ve millette bulunur. O halde her dinde hak ve gerçek olan ne varsa alınmalı, bunlardan, hepsini bir araya toplayan tek bir din meydana getirilmeli, bütün insanlar da ona çağrılmalıdır. Böylece milletler ve dinler arası anlaşmazlıklar son bulacaktır. İşte insanları bir araya toplayacak olan 'Din-i İlahi' budur."

Dinleri incelemek için kırk kişilik bir komisyon kurulmuştu. Bu komisyon, bütün din ve milletleri hoşgörülle, hattâ saygıyla incelerken, İslâm'ın adı geçtikçe alay ediyordu. Eğer İslâm'ı savunmak veya karşı iddiaları çürütmek isteyenler olursa derhal susturuluyorlardı.

"La ilahe illallah, Ekber halifetullah (Allah'tan başka tanrı yoktur ve Ekber O'nun vekilidir.)" sözünü bu yeni dinin şehadet keli-

mesi yapmışlardır. Bu Tanrısal Din'e girenler "teşile" adını alırdı ki bunun Hintçe'de manası "mürîd ve tabî" demektî.

İslâmî selâmlaşma usulü de değiştirilmişti. Selâma başlayan "Allahü Ekber" der, cevap veren de "Celle celalühü" ifadesini kullanırdı. Şah'ın ismi Celaleddin, lâkabı da Ekber idi. Bu duruma göre selâm, onun isim ve lâkabını tekrarlamaktan ve tanrılığını itiraftan ibaret oluyordu.

Uydurma "Din-i İlahî"yi kabul edenlere, şehirlerini süslemek için hükümdarın resmi ve heykeli hediye edilirdi. Hükümdara ibadet, dinin esaslarındandı. Halk, onu her gün ziyaret eder, huzuruna çıkmak şerefine erenler de ona secde ederdi. Hükümdarı arzu ve ihtiyaçlarının mercii olarak gören yalancı âlimler, ileri gelen kişiler ve sahte sofiler bile ona secde etmekten çekinmiyorlardı. Düşükleri bu iğrenç şirki de "saygı ve selâm secdesi" veya "yer öpme" gibi kelimelerle kamufle ediyorlardı. Nitekim Allah Rasulü (s.a.v.) buyurmuştu: "Öyle bir zaman gelecek ki, ismini değiştirdikleri haramı -ismi değiştirildikten sonra- helal bilecekler."

Yeni dinin temeli her ne kadar "bütün dinlerin iyi tarafları alınacak" diye atıldıysa da bu dinde İslâm'dan başka her dine yer vardı. İslâm'a ise asla. Uydurma "Din-i İlahî," Mecûsilerden "Ateşe Tapmayı" almıştı. Hükümdarın sarayında asla söndürülmeyen bir ateş yakıldı ve ışıklar yakılırken saygı için ayağa kalkmak farz kabul edildi. Hıristiyanlardan çan çalmayı, istavroz (haç) çıkarmayı ve birtakım âyinleri aldılar. Hinduların bütün kutsal bayram ve günleri, dinlerinin gereğine göre kutlanmaya başlandı. Gündüz dört kere güneşe tapmak ve her gün bin defa güneşin adını anmak gerekiyordu. Ne zaman güneşin adı anılsa derhal "cellet kudratühü" (Kudreti ne yü-

cedir, anlamına Allah için kullanılan bir saygı ifadesi) denilirdi. Halk alınlarına Hintçe'de "kaşka" denilen bir dövme yaptırıyor, omuzlarına ve vücutlarının yan kısmına cenyo (zünnar) kuşanıyorlardı. Sığırları kutsal saymaya başlamışlardı.

Uydurma "Din-i İlahi," İslâm'dan başka bütün dinlere ilgi ve saygı gösteriyordu. İslâm âlimleri Müslümanlığı müdafaa için bir şey der veya bir sapıklığı reddederlerse kendilerine fukaha, sözlerine fıkıh deniyordu. Onlara göre fukaha, önemsiz, ahmak kişi demektir. Arapça öğrenmek ve hadis okutmak da hoş karşılanmıyor, bunlarla meşgul olanlar küçümseniyordu. Dînî eğitim veren mektepler boşalıyor, İslâm âlimleri ülke dışına göç ediyorlardı.

Çoğu yetkili, ülkenin resmî dilinin Hintçe olmasını ve Arapça kelimelerin dillerinden tam olarak atılmasını istiyordu.

Faiz, içki ve kumar helal kabul ediliyordu. Yılbaşı kutlamasında, hükümdar meclisinde içki içmek şarttı. Artık müftü ve kadılar bile bunu günah saymıyordu. Altın ve ipek kullanmak, kurt ve aslan eti yemek helal sayıldı. Domuz, yalnız helal sayılmakla kalmayıp kutsal hayvanlar arasına sokularak, sabahları onu görmek uğur kabul edildi.

Ölüleri defin yerine, yakmak veya denize atmak tercih ediliyordu. Eğer bir kimse ölüsünün islâmî usullere göre defin edilmesini isterse, Ekber Şah, cenazenin ayakları kibleye gelecek şekilde gömülmesini emretmişti. Bizzat kendisi de İslâm'a inat olsun diye ayaklarını daima kibleye doğru uzatırdı.

Uydurma "Din-i İlahi," Ekber Şah'ın şahsında merkezileşen bir kült olarak gelişmişti ve dine katılacak kişiler dahi hükümdarın kendisi tarafından seçiliyordu. Saltanat, güç-kuvvet, iktidar, beldeler

emri altındaydı. Ona kim karşı durabilir, İslam'a kim yardımcı olabilir ve Allah'ın dinini kim savunabilirdi?

Zayıf cüsseli, mal-mülk, makam ve mevki sahibi olmayan fakat Allah'a kavi bir imanla inanmış, mala mülke bakmayan, dünyaya değer vermeyen, onun fani lezzetlerine iltifat etmeyen bir derviş kalktı dikildi. İmam-ı Rabbânî diyorlardı adına. Fârûkî idi, yani Hz. Ömer soyundan Allah'ın yardımıyla büyük dedesi Hz. Ömer gibi hakkı baktıdan ayıracaktı. O, doğrudan Ekber Şah'ı ıslaha kalkışmadı, daha yaygın bir rûhî ve fikrî inkılâba girişti. Mektuplar yazdı, uyardı, irşad etti, doğruyu gösterdi. Sonunda zafere erdi.¹⁷²

Cumhuriyette Tarihin Tekerrürü

“Diyorlar ki ‘Tarih tekerrürden ibarettir’

Hiç ibret alınsaydı tekerrür eder miydi?”

Mehmet Akif Ersoy cennetmekan böyle söylemiş. Hakkı bir serzeniş ve yerinde bir uyarı. Ben bu “Ekber Şah Fitnessi”ni okurken, gözümün önüne başka bir ülke geldi. Yapılanlar arasında büyük benzerlik gördüm ve haliyle Akif’in beytini okuyarak acı acı güldüm.

Bir zamanlar bir ülke vardı. Düşmanları onu işgal etmişti. Baş büyük belaya girmişti. Bazı evlatları halkın önüne düştü ve vatani bu kadar büyük düşmandan kurtardılar.

Düşmanların çoğu geldikleri gibi geri gitmiş, en zayıf, en çelimsiz, en güçsüz birisi içimizde kalmıştı. O da bir ihanet sezmişti. Tam kaçacak yerde savaşa mecbur olmuş ve yenilmişti.

172 <http://www.mumsema.com/islam-tarihi/163827-ekber-sahin-din-modeli-ve-imam-rabbani.html>

Birçok akli yetenler bu kadar işgallerin kendiliğinden bitmesine ve en zayıfın da yalnız bırakılmasına şaştilar. Ama çoktandır tadamadıkları zafere de çok sevindiler.

Vatan kurtaran aslanlar memlekette savaş kahramanı gaziler olarak ülkenin yönetimine geçtiler ve yıkılanları onarmaya başladılar. Artık barış içinde yaşanacak, yollar yapılacak, sanayi kurulacak, refah arteacak, herkes bu refaftan pay alacak, devlet sosyalleşerek halkına hizmet edecekti. Maarif çocukları okutacak, sağlıklı yeni nesillere yarınlar teslim edilecekti. Her şey heyecanla yeniden inşa olunacak, mutlu ve müreffeh olarak yaşanacaktı. günler ne güzeldi!..

Ama o da ne?

Birden her şey tepetaklak olmaya başladı. Halkın medeniyeti gümbür gümbür yıkılıyordu. Mektepler ve tekkeler kapanıyor, din yasaklanıyor, şeriat yürürlükten kaldırılıyor, kılık kıyafet değişiyor, hatta harfler bile değişiyordu. Yerli hayat ve medeniyet bütünüyle siliniyor, yerine yabancıların, işgalci zalimlerin hayatı ve medeniyeti yerleştiriliyordu.

Aynı Ekber Şah fitnesinde olduğu gibi İslam'dan utanılıyordu. O cahillerin ve bedevilerin dini sayılıyordu. Camilere kiliseler gibi koltuklar konulup müzik eşliğinde ilahiler okutularak ibadet edilmesi isteniyordu. İbadet dili Arapça olmaktan çıkarılıyordu. Ezan Türkçer okunmaya başlanmıştı. Namaz da Türkçe meallerle kılınacaktı.

Artık halife de kaldırılmıştı. Onun yerine ulu önderler ve milli şefler gelmişti. Onlar da halkın dini olan İslam'ı kadırmak ve yerine bütün dinlerin en iyi yönlerini alarak yep yeni bir uygarlık dini oluşturmak istiyorlardı. Artık hayatta en hakiki mürşit, Allah Teâlâ'nın kelamı Kur'an-ı Kerim ve Peygamberler olmayacak, gökten inen hu-

rafeler olmayacak, hayatta en hakiki mürşit, ilim olacaktı. Her şey ilim ile bilinecek, labaratuarda deney yoluyla kanıtlanacaktı. Labaratuara girmeyen din, kitap, tanrı, din, şeriat, ahlak, tasavvuf tarihin karanlık dehlizlerine atılacaktı. Din bir vicdan işiydi, vicdana hap-sedilecek, dışarı çıkmasına izin verilmeyecekti. Bundan sonra son peygambere haşa “arap oğlu,” ya da “çöl bedevisi” denecek, getirdiği kitaba da “çöl kanunu” denilecekti.

Medreseler okul oldu ve içinden din kovuldu. Din, akıl ve bilim dışı hurafeler olarak devlet ve toplumdan dışlandı. Yönetimden dini kanunlar atıldı, yerine dünkü düşmanlarının kanunları getirildi. Artık kadınlar evlerinde hapiste kalmayacak, açılıp saçılarak örtünmeyecek, topluma girecek, içki ve müzik eşliğinde erkeklerle dans edecekti. İnsanlara din hatırlatan her şey yasaklanmıştı. Arapça yasaklandığı gibi, dilden de temizlenecek, Arapça kökenli tüm kelimeler atılarak yerine çağdaş, modern kelimeler konulacaktı.

Artık ümmet de yoktu. Ulus devlet vardı. Bütün ırklar inkar edildi. Ülkede yaşayan herkes Türktü. Başka bir ırka ve dile hayat hakkı yoktu. Ülkenin üniversitelerine eski ülema alınmadı. Yabancı hocalar getirildi ve pozitivist bir eğitim sistemi ilkokuldan üniversiteye kadar dizayn edildi.

Faiz, içki ve kumar artık helal kabul ediliyordu. Ulusal bayramlarda ve yılbaşı kutlamasında, devlet başkanı meclisinde içki içmek şarttı. Artık müftü ve kadılar bile bunu günah saymıyordu. Altın ve ipek kullanmak serbestti. Kurt milli hayvan ve sembol olmuştu. Her hayvanın etinden yemek helal sayıldı. Domuz, yalnız helal sayılmakla kalmayıp kutsal hayvanlar arasına sokularak, sabahları onu görmek uğur kabul edildi.

Halk bu zulme zorla ortak edilmek istendi. Olmayanlar hayattan dışlandı. Fakir ve hot kaldılar. Ama aralarında iyi yetişmiş hocalar da vardı, onlara sarıldılar ve imanlarını kurtarmaya baktılar. Eziyet ve işkencelerden yılmadılar.

Derken yine zayıf cüsseli, mal-mülk, makam ve mevki sahibi olmayan fakat Allah'a kavi bir imanla inanmış, mala mülke bakmayan, dünyaya değer vermeyen, onun fani lezzetlerine iltifat etmeyen birkaç dervişmeşrep kalktı dikildi. Kimisine Bediuzzaman Said Nursî, kimisine Ramazanoğlu Mahmut Samî, kimisine Süleyman Tunahan Efendi, kimisine Abdülhaki Arvasî... diyorlardı. Onlar da tıpkı İmam Rabbanî gibi, doğrudan ulu önder veya milli şefleri ıslaha kalkışmadılar, daha yaygın bir rûhî ve fikrî inkılâba giriştiler. Kitaplar, mektuplar yazdılar, vatani köy köy, kasaba kasaba gezdiler, anlatılar uyardılar, manevi ve maddi dersler vererek irşad ettiler, doğruyu gösterdiler. Ümmete kılavuz oldular bir "peygamber varisi" olarak.

Şimdi ekilen tohumlar filiz verdiler, bacaklarının üstünde dikildiler, başak veriyorlar, durumdan eken çiftçiler bile memnun, kafirler ve münafıklar ise gayz ve öfke krizinde çatlamaktadırlar. Varsın öfkelerinden gebersinler. Allah elbette nurunu tamamalayacaktır, inkarcılar hoşlanmasalar da.

Siz de tanıdınız mı bu ülkeyi?

Yerinde Bir Uyarı

08.11.2013 tarihinde Londra İlim Yayma Cemiyeti'nde düzenlenen Gülen Cemaati mensuplarına özel istişare meclisinde Ali Parisî Hoca Efendi Hazretleri'nin yaptığı konuşmadan bir bölümü buraya almayı güzel gördüm. Okuduğunuzda yerinde bir uyarı olduğunu umarım siz de tasdik edersiniz.

“...Dinler arası diyalog yerine keşke önce ‘müminler arası diyalog’ hareketi başlatabilsek. Sure-i Fethde Cenab-ı Hak müminlerin vasfını **‘kendi aralarında merhametli, kafirlere karşı şedittirler’** diye irad ve ilan buyuruyor. Ümmetin hastalıklarındandır, biz Avrupada yaşayan Müslümanlarda da çok görüyoruz: Bir toplulukta gayr-i müslim biri bulunsa el üstünde tutuluyor, hataları, kusurları görmezlikten geliniyor, tolerans gösteriliyor, riyakarca tavırlar içine giriliyor. Fakat yanibaşında bir mümin kardeşin küçücük bir hata yapsa denilmedik şey bırakılmıyor, buğzediliyor, neredeyse kafir muamelesi yapılıyor. Ayetteki müminlerin vasfı değil bu. Müslüman cemaatlerin durumu da içler acısı. Bu cemaat taassubu nereden geldi bulaştı bu müminlere anlamak mümkün değil, cehalet adeti bunlar. Irkçılık yok diye kendimizi kandırmayalım. Kabilecilik bu yapılanlar. Kendi içine kapalı, diğer müslümanlarla temas kurmayan, hatta tepeden ve düşman bakan tuhaf haller.

...Bir süredir dinler arasında diyalog diye faaliyetlerde bulunuyor. Bir kere dinler arası diyalog temelden yanlış bir tanım, diyalog insanlar arasında olur çünkü. Dinin sahibi ise Allah’tır. Biz kullar Allah’ın dini üzerinde tasarruf hakkına sahip değiliz. İkinci olarak, ortada Diyaloga girilecek ikinci bir din yok. Allah katında din İslam’dır. Hz. Meryem’e buhtan eden, kendinden başkasını hayvan olarak niteleyen Yahudilikle; mitraizmle iç içe geçmiş, Allah’a babalık, peygamberine ilahlık atfeden putperest Hristiyanlık nasıl hak din olarak vasıflandırılabilir? Bir de ‘İbrahimî din’ diyorlar, güya üç dinin ortak özelliği İbrahimî olmasıymış. Haydi bunu söyleyen Hristiyan olsa, Yahudi olsa anlarım. Kur’an-ı Kerim’de İbrahim (a.s.) için açıkça ‘ne nasraniydi, ne de Yahudiydi’ diye buyrulmuyor mu? Bir

müslüman hangi selahiyetle günümüz batıl dinlerini İbrahim (a.s.)'a atfedebilir, böyle bir aymazlık olabilir mi? Bediüzzaman hazretleri de sarahatle “la ilahe illallah” kelime-i tayyibesinin “Muhammeden Rasûlullah” ile tamam olduğunu, Rasûl-i Ekrem'i tasdik etmeyenin ehl-i necat olamayacağını söylemiştir. İslam'ın hiçbir devrinde de binbir türlü itikadi sapıklıklar görüldüğü halde Hz. Muhammed'i kabul etmeden de kurtulunacağını iddia eden bir fırkayla karşılaşmamış olması dikkate şayandır.”¹⁷³

173 Tahsin K. “Dinlerarası Diyalog Yerine Önce Müminlerarası Diyalog!” www.derindusunce.org Fikir Platformu, s. 91-92.

SONSÖZ

Buraya kadar yazdıklarımızı şöyle bir hatırlayalım; Önce yeryüzünde din gerçeğini ve dinlerin tasnifini gördük. Anladık ki gerçekte din, ancak Allah Teâlâ'nın peygamberler aracılığı ile gönderdiği dindir; adı da İslam'dır. Bunun da en son ve en mükemmel, en kamil/olgun hali son Peygamber olan Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) ile gönderilen İslam'dır. Onun gelmesiyle bütün dinlerin hükmü yürürlükten kaldırılmış, işi bitmiştir. Bu dine “la ilahe illallah, Muhammedün Rasûlullah” diyerek girilir. Artık Allah Teâlâ'nın rızası ve cennette cemali ancak bu kelimenin açılımı olan dinin bütün emir ve yasaklarını ihlas ve samimiyetle yaşamak, hayata geçirmekle kazanılır.

Ancak ilk insan ve ilk peygamber olan Hz. Adem (as) ile başlayan bu din tarih içinde yer yer unutulmuş, bilerek veya bilmeyerek tahrif ve tağyire, yani bozulma ve değişikliğe uğratılmıştır. Allah Teâlâ insana merhamet ederek bu dini sık sık insanlara yeni peygamberler ile tekrar göndermiş, kendisine giden tıkalı yolları açmıştır.

Bugün dünyada aslı ilâhî, semavî olan, haliyle ilk geldiğinde “hak” bir “din” olarak “İslam” adını alan üç din vardır. Gerisi zaten baştan insan eliyle icad edilmiş batıl dinlerdir. Onlara din bile denmez, ama ifadede kolaylık için mecburen ve mecazen denmektedir. Bu üç din ise İslamiyet, Yahudilik ve Hıristiyanlıktır.

Bu üç dinden son ikisi tarih içinde büyük bir tahrif ve tağyire maruz kaldığından, bozulmuş ve değiştirilmiştir. Böylece aslı özel-

liğini yitirmiş, ilahî ve semavî din olmaktan çıkmış, “muharref” yani tahrif ve tağyir edilerek insan eliyle bozulmuş ve değiştirilmiş bir din olarak “beşerî” ve “batıl” dinler sınıfına kaydolmuşlardır. Zaten bu yüzden İslam da en son ve en tam ve olgun haliyle en son Peygamber elçiliğinde insanlara son kez gönderilmiş ve artık tahrif ve tağyirden ilahî garanti altına alınarak korunmuştur. Artık Yahudiler ve Hristiyanlar dahil bütün insanların yapmaları gereken tek bir şey kalmıştır. Bütün Peygamberlerinin ve kutsal kitaplarının kendi zamanlarında yaşayanlara emrettiği gibi, son Peygamberi ve İslam’ın son ve kamil halini tanıyarak tasdik ile iman etmeleri ve bu dine girmeleri, “Müslüman” olmaları ve dini ihlas ve samimiyetle yaşamalarıdır.

Böyle olmasına rağmen bu iki muharref din maalesef sahneden çekilmemiş, Peygamberlerinin ve kutsal kitaplarının emri gereği, yerlerini seve seve yeni ve kamil İslam’a devretmek ve ona katılmak gerekirken, tam aksine onunla savaşmaya karar vermiştir. Bu ise onları “inkarcı/kafir” yaparak ebediyen cehennemde yanmalarına sebep olmuştur, hala da olmaktadır. Bunu onlardan gizlemek ve saklamanın bir anlamı yoktur. Dün bu gizlemeyi onların alimleri yaparken ve bu yüzden Allah Teâlâ’nın lanetini kazanırlarken, bugün de maalesef “diyalog” adı altında bazı sözde İslam alimleri benzerini yaparak çifte laneti hak etmektedirler.

Her üç dinin de bugün dünyada müntesipleri vardır. Ancak Yahudilik ırka bağlı bir din olunca, onun davet ve tebliğ ile yayılma ve çoğalma gibi bir derdi yoktur. İslam ve Hristiyanlık ise, yeryüzüne yayılmak ve insanlara ulaşarak onları dinlerine davet etmek istemişlerdir. Bu onlara dinlerinin yüklediği bir vazifedir.

Bu üç din de tarih içinde birbirleriyle savaşımlardır. Bu yüzden her din, kendi müminlerine diğerlerini kötülemiş, önyargı ile şartlandırarak beyinlerini yıkamaya çalışmışlardır. Bu önyargı ve şartlandırma ise bugün bile sorun çıkarmaktadır. Bu sorun nasıl aşılır?

Bize göre sorun, ancak “gerçek bilgi” edinmekle aşılr. Ama Hıristiyanlar ve onların teşkilatlanmış gücü olan kilise, bütün dünyayı Hristiyan yapmak ve kiliseye kazanmak için “dinlerarası diyalog” çalışmaları başlatmıştır. Önce kendi içinde, sonra Yahudileri de işe katarak oluşacak olan bir birlik için “diyalog” adı altında bir faaliyet ortaya koymuştur. Daha sonra Vatikan bütün insanları kiliseye kazanma amacıyla olduğundan bu faaliyete “İslam” ve “Müslümanları” da katmak istemiştir. Böylece “diyalog” yerini “dinlerarası diyalog” çalışmaları şeklinde yeniden tanımlamıştır. Bazı cin ve onlara uyan saf kişilerimiz de iyi veya kötü niyetlerle bu harekete katılmışlardır.

İslam bu din kavgaları sorununu iki şekilde çözer. İlki “davet” ve “tebliğ” adı altında dini anlatarak insanların özgür iradeleri ile İslam’ı kabullenmelerini sağlayarak. İkincisi, kendi ülkesinde dinde zorlamaların her türlüşünü kaldırarak herkese din özgürlüğünü temin ederek.

Biz bu tür barışçı çaba ve çalışmaların İslam’ın lehine olacağı kanaatindeyiz. Çünkü dinimizin haklılığına, üstünlüğüne ve yararlı oluşuna olan inanç ve güvenimiz tamdır. Başkaları da kendileri için öyle sanmasalar, bu girişimde bulunmazlardı herhalde. Varsın onlar da öyle sansınlar, bize ne zararı var!

Biz bu kitabın sonunda kanaatlerimizi şöylece maddeleyebiliriz:

1- Diyalog çalışmalarını kim niçin başlatmışsa, ondan bağımsız olarak, sadece kilise ehli ile değil, bilakis her din mensupları ile de-

vam ettirilmelidir. Yani “dinler arası diyalog” terine, “dindarlar arası diyalog” olmalıdır. Hatta bu iş BM’de bir kurumla yürütülmelidir. Kitabın başında da görüldüğü gibi bu çalışmalar, birbirlerini doğru bilgilendirme ve iyi anlamaya yönelik olmalıdır. Bunun dünya barışına da katkısı olur. İnsanların birbirlerine din telkin etmeleri yadırganacak, kınanacak bir durum değildir.

2- Vatikan ve Hıristiyanlar, diyalog çalışmalarını kendi çıkarları için kullanmak isteyebilirler. Amaçları, yeryüzü insanlarını Hıristiyan yapıp kiliseye bağlamak olabilir. Zaten “Misyonerlik” bunun içindir. Bunu normal karşılamaktan başka elden ne gelir? Zira aynı amaç bizde de vardır. Kendimiz için istediğimizi onlar için ayıplayacak mıyız? Önemli olan bunu çatışmasız ve istismarsız yapmaktır.

3- Biz Müslümanlar da başka din mensupları ile diyalog çalışmalarını kendimizin çıkarları için kullanabiliriz. Çünkü bizim de kutsal amacımız, yeryüzünde yaşayan bütün insanları Müslüman yapmaya çalışmaktır. Hidayeti veren Allah Teâlâ’dır. Bu olmuyorsa, ikinci hedefimiz, Allah Teâlâ’nın dininin hakimiyetini sağlamaktır. Davet ve tebliğ bunun için dini bir vecibedir. Böyle bir amacı başkaları için de normal karşılamak gerekir diye düşünüyorum.

4- Diyalogun faydası, İslam davetçilerine, misyonerlere ve daha başka dinlere çağıranlara kötü muameleyi ortaklaşa yasaklayabilmektir. Bunun için biraraya gelinip konuşulabilir. Herkesin dini herkesedir. Ancak dine davet işini siyasi emellere, devletlerin ve ülkelerin sömürülmesine, kişilerin kadın, para, makam gibi din dışı tuzaklar ile ayartılmamasına alet etmemek gerekir.

5- Müslümanlar dünyanın neresinde bir insan topluluğu varsa, İslam’ı oralara kadar götürüp, onları bu dine davet etmek sorum-

luluğundadırlar. Sadece davet, ama hikmet ve güzel öğütle usulüne uygun bir davet, vazgeçilemez ve ertelenemez bir görevdir. Bu dine davet işinde asla cebir, şiddet, zorlama olmayacaktır. Vazife buraya kadardır zaten. Hidayet, yani Müslüman etmek Allah Teâlâ'nın elindedir.

6- Bu davet yapılırken asla dinden taviz verilemez, dinin asıl ve fer'i hükümleri değiştirilemez, yağcılık ve dalkavukluk ile olduğundan başka gösterilemez veya dini gerçekler gizlenemez. Bunlar davetçiye haramdır.

7- Aramızdan bazıları çıkıp şahsi çıkarları için bu ilkelere ters davranırsa, onu uyarıp yanlışını düzeltmek bizim vazifemizdir. Bunu yapmamıza rağmen başarılı olamamışsak, onu topluma teşhir ederek ilan edip duyurmak ve vereceği zararı önlemek de yine vazifelimiz arasındadır.

Rabbim bizi bu davet işinde görevlendirdiği gibi başarılı da kılsın. Nihayet kitabımızı bitirirken bir kere daha şükrederek deriz ki, “sonsuz hamd-u senalar olsun alemlerin Rabbi Allah Teâlâ'ya!”

